

De Verloren zoon

Nagespeurd in zijn dwaasheid, de vader in zijn genadige en onvergankelijke liefde
En zijn broeder in zijn hardnekkige blindheid en vijandschap

ZEVEN PREDIKATIES OVER LUKAS 15 : 11-32

DOOR

SAMUËL RUTHERFORD

Professor in de Godgeleerdheid aan de Universiteit te St-Andrews

INHOUD

1ste preek. De verloren zoon

En Hij zeide: Een zeker mens had twee zonen: En de jongste van hen zeide tot de vader: Vader, geef mij het deel des goeds, dat mij toekomt. En hij deelde hun het goed.

Lukas 15 : 11, 12

2. De verloren zoon reist weg van zijn vader

En Hij zeide: Een zeker mens had twee zonen. En de jongste van hen zeide tot den vader: Vader, geef mij het deel des goeds, dat mij toekomt. En hij deelde hun het goed. En niet vele dagen daarna, de jongste zoon, alles bijeenvergaderd hebbende, is weggereisd in een vergelegen land, en heeft aldaar zijn goed doorgebracht, levende overdadiglijk. Lukas 15:11-13

3. De redenen waarom hij terugging en zijn gebed

En als hij het alles verteerd had, werd er een grote hongersnood in datzelfde land, en hij begon gebrek te lijden. En hij ging heen, en voegde zich bij een van de burgers van datzelfde land; en die zond hem op zijn land om de zwijnen te weiden. En hij begeerde zijn buik te vullen met de draf, dien de zwijnen aten; en niemand gaf hem dien. En tot zichzelf gekomen zijnde, zeide hij: Hoeveel huurlingen mijns vaders hebben overvloed van brood, en ik verga van honger. Ik zal opstaan, en tot mijn vader gaan, en ik zal tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel, en voor u; en ik ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden; maak mij als een van uw huurlingen. Lukas 15:14-19.

4. Het welkom van de vader

En opstaande ging hij naar zijn vader. En als hij nog ver van hem was, zag hem zijn vader, en werd met innerlijke ontferming bewogen, en toelopende, viel hem om zijn hals, en kuste hem. En de zoon zeide tot hem: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel, en voor u, en ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden. Lukas 15:20, 21.

5. Het uitdrukkelijk welkom van de vader

Maar de vader zeide tot zijn dienst knechten: Brengt hier voor het beste kleet, en doet het hem aan, en geeft een ring aan zijn hand, en schoenen aan de voeten. En brengt het gemeste kalf, en slacht het; en laat ons eten en vrolijk zijn. Lukas 15:22, 23.

6. Hij was verloren en is gevonden

Want deze mijn zoon was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden. En zij begonnen vrolijk te zijn. En zijn oudste zoon was in het veld; en alzo hij kwam, en het huis genaakte, hoorde hij het gezang en het gerei. En tot zich geroepen hebbende een van de knechten, vraagde, wat dat mocht zijn. En deze zeide tot hem: Uw broeder is gekomen, en uw vader heeft het gemeste kalf geslacht, omdat hij hem gezond wederontvangen heeft. Maar hij werd toornig, en wilde niet ingaan. Zo ging dan zijn vader uit, en bad hem. Lukas 15:24-28.

7. De blindheid en vijandschap van zijn broeder

Doch hij antwoordende zeide tot de vader: Zie, ik dien u nu zo vele jaren, en heb nooit uw gebod overtreden, en gij hebt mij nooit een boksken gegeven, opdat ik met mijn vrienden mocht vrolijk zijn. Maar als deze uw zoon gekomen is, die uw goed met hoeren doorgebracht heeft, zo hebt gij hem het gemeste kalf geslacht.

En hij zeide tot hem: Kind, gij zijt altijd bij mij, en al het mijne is uwe. Men behoorde dan vrolijk en blijde te zijn, want deze uw broeder was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden. Lukas 15 : 29-32.

1ste preek

En Hij zeide: Een zeker mens had twee zonen: En de jongste van hen zeide tot de vader: Vader, geef mij het deel des goeds, dat mij toekomt. En hij deelde hun het goed.
Lukas 15 : 11, 12

Geliefden in onze Heere!

Wij moeten in deze gelijkenis twee bijzonderheden bezien: de mening van de gelijkenis, en het doel, dat Christus daarmee heeft. Alle gelijkenissen in het Woord van God zijn niet anders dan slechts voortgezette gelijkenissen en figuurlijke uitdrukkingen om geestelijke dingen te verduidelijken. In deze gelijkenis wordt over een man, het hoofd van een gezin, een vader, die twee zonen had, gesproken. Om de mening van de tekst te verstaan, moeten wij nagaan:

1. wat hier met een huis wordt bedoeld;
2. wie de vader is;
3. wat met de twee zonen wordt bedoeld.

Wat het eerste betreft: U weet, dat de Heere gewoonlijk in Zijn Woord de Kerk of het Koninkrijk der genade bij een huis of een huisgezin vergelijkt. Christus, onze Heere, heeft hier een huishouden, waarin al de kinderen van het huis vrije toegang tot de tafel hebben, want er is zelfs hier onderscheid tussen de kinderen des huizes, en hen, die slechts dienstknechten zijn, en die als het ware maar komen en gaan.

Ten tweede: Wat wordt met de vader bedoeld? Het is moeilijker te weten wat daarmee wordt bedoeld, omdat het Woord van God gewoonlijk de eerste Persoon van de Drie-eenheid de Vader noemt, onderscheiden van de twee andere Personen. En toch zijn er drie goede redenen waarom dit van Christus, de tweede Persoon van de Drie-eenheid, moet worden verstaan.

a) Zien wij op het doel en de strekking van de gelijkenis, dan zal zij ons dit te verstaan geven, want de tekst zegt ons, dat de Schriftgeleerden en Farizeeën murmureerden, zeggende: *“Deze ontvangt de zondaars en eet met hen,”* en zo meenden zij, dat hij de Messias, de Zaligmaker der wereld niet kon zijn, die zulk gezelschap bezocht, dat met goddeloze mensen omging. Om nu dit bezwaar weg te nemen gebruikt Christus onze Heere deze gelijkenis, die wij nu hebben voorgelezen. Zo werkt Hij om hen te doen zien hoe welkom deze mensen Hem zijn, die zwendelaars, wulpsen en ontuchtige personen zijn geweest. Als zij maar tot Hem willen komen en erkennen, dat zij Christus van nodig hebben. Hij zal tonen, dat hij voor dezulken een vaderhart heeft, en Hij verwelkomt hen, wanneer zij weer tot Hem komen. Even vriendelijk als de vader zijn verloren kind doet, dat alles heeft doorgebracht wat zijn vader hem tot levensonderhoud had gegeven, en alles verteerd hebbende, berouw heeft over zijn verkwisting, en weer in een onderworpenen en nederigen gestalte bij zijn vader terugkomt.

b) Om te bewijzen, dat Christus hiermede wordt bedoeld. Deze gelijkenis is in hoofdzaak hetzelfde als de twee voorgaande gelijkenissen in dit hoofdstuk over het verloren en afgedwaalde schaap, en de verloren penning. Als een herder, die een schaap kwijtgeraakt is, bezorgd is om het weer tot de kudde terug te brengen, en het met blijdschap weer opneemt.

Hoeveel te meer zal Hij, die de goede Herder is, voor hen zorgen, die Zijn schapen zijn, om ze op te zoeken, die verloren zijn, en te verwelkomen wanneer zij wederkeren. Christus zegt: (Joh. 10 : 11) *“Ik ben de goede Herder, de goede Herder stelt Zijn leven voor de schapen.”*

Als dan deze gelijkenis in hoofdzaak één is met de twee andere gelijkenissen, en deze van Christus spreken, dat Hij het is, die de penning verliest en van Wie het schaap afdwaalt, en dat Hij die weer gaat opzoeken, en niet rust voordat Hij ze vindt; dan kan het geen andere vader zijn, die een verloren doorbrenger, een weggelopen kind met ontferming ontvangt, dan Christus.

c) Het is niet in strijd met de Schrift, dat men Christus ‘Vader’ noemt, want het komt met verscheidene plaatsen daarin overeen, zonder al die andere teksten aan te halen, zal ik alleen deze ene plaats nemen, die het volgende duidelijk maakt: Hebr. 2:10 en 13. Daar staat, dat Christus vele kinderen tot de heerlijkheid leidt, en daarom moet Hij, vele kinderen hebbende, een Vader zijn.

Dit wordt in de aangehaalde woorden genomen uit Jesaja 8:18: “*Ziet Ik en de kinderen, die Mij de Heere gegeven heeft.*” Deze naam wordt ook aan Christus gegeven in Jesaja 9:5: „*Vader der eeuwigheid*”; (Eng. Vert. *De eeuwige Vader*); zodat het doel beide van deze gelijkenis en van de voorgaande, en andere plaatsen van de Heilige Schrift het ons duidelijk maken, dat hier met vader de Zoon Gods bedoeld wordt.

In de derde plaats zullen wij nagaan, wat hier met de twee zonen wordt bedoeld. Sommigen hebben gesteld, dat de jongste zoon de Kerk der Heidenen, en de oudste zoon de Joodse voorstelt. Daar is reden voor, omdat de Joodse Kerk de ochtendmarkt van Christus had, en Hij een verbond met hen maakte voordat Hij een verbond maakte met ons, die Heidenen waren. Maar hoe het ook zij, de tekst houdt meer in dan dit. Als Christus werpt Hij niemand uit, Jood noch Heiden, die tot Hem komt en berouw heeft over de tergingen van zijn zonden. Wij houden het er voor, dat met de oudste zoon allen worden bedoeld, die binnen de zichtbare Kerk leven, die belijden, dat zij van Christus zijn en toch terzelfder tijd niet anders zijn dan erbarmelijke huichelaars En met de jongste zoon, die zijn deel eiste van zijns vaders goed, en toen hij het gekregen had wegging en het in ongebondenheid doorbracht en toen thuis kwam en dit omzwerven beleed, iedere zondaar wordt bedoeld, die zijn afdwalingen ziet en met zonde beladen zijnde tot Christus komt en zijn leed bij Hem klaagt.

Het doel van de Zoon Gods in deze gelijkenis is die laster van Hem weg te nemen waarmee Hij gesmaad werd, dat Hij de Messias niet kon zijn, omdat niemand van de aanzienlijke mensen, niemand van de kerkleraren en bisschoppen, niemand van de geestelijkheid, zijn gezelschap zocht; maar dat Hij gewoonlijk in het gezelschap werd gevonden van losbandige, boze mensen, in welk gezelschap dezulken niet willen zijn. ‘Tollenaren en zondaren zijn het gewone gezelschap van Hem en daarom kan Hij de Messias niet zijn.’ Onze Heere neemt nu op Zich te bewijzen, dat juist dat bewijst, dat Hij de Messias is, omdat Hij zulke mensen verwelkomt wanneer zij tot Hem komen.

Hieruit kunt u dan zien, hoe natuurlijke mensen altijd van Christus geoordeeld en over Hem gedacht hebben. U kunt hieruit zien, dat zij altijd hun merktekens van Christus bij maanlicht hebben opgenomen. Schriftgeleerden en Farizeeën volgen deze mens niet en daarom kan Hij de Messias niet zijn, omdat zij Hem als zodanig niet erkennen. Dit is nóg de gedachte, die de wereld van Christus en het evangelie heeft. De koningen der aarde en de geestelijken, van de universiteiten, en de fluwelen toga’s volgen Christus en deze weg van het Evangelie niet; daarom kan het de echte weg niet zijn, want als het de beste weg was, dan zouden hun die weg volgen en begunstigen.

Maar op deze wijze te redeneren is tegen de Schrift, want Gods Woord zegt: “Niet vele rijken, niet vele wijzen, niet vele edelen, niet vele geleerden, maar het arme, het onedele en het verachte der wereld zijn de volgelingen van Christus.” Omdat er weinig scharlakenen klederen en gekroonde koningen achter Christus aan komen, dat bewijst niet, dat Hij de Christus en de Zaligmaker der wereld niet is. Maar dat Hij tollenen en zondaren tot Zijn volgelingen heeft, dat maakt meer dan iets anders, dat Hij er uitziet als de Messias; al denkt de wereld er niet zo over.

Zulk een Zaligmaker als Christus is, moest altijd bij verloren zondaren zijn. Zulk een Heelmeester als Christus is, behoort bij zieken en kranken. En om de wereld te laten zien, dat het Koninkrijk van Christus niet met uiterlijk gelaat, en pracht en heerlijkheid komt, daarom zoekt Hij het gezelschap van tollenaars en zondaren. Laat dan niemand van Christus worden afgeschrikt omdat Hij een voorname Christus is. Maar laat ieder in nederigheid tot Hem komen evenals de bloedvloeiende vrouw, die niet tot Hem durfde te komen om met Hem te spreken of Hem aan te raken, Maar zij pakt de zoom van Zijn kleed aan en dat geneest haar. Die zijn Christus het meest verbonden, die altijd over de zonde klagen, en menen, dat zij het verst van Hem af zijn; want de gezonden hebben Christus niet van node, maar alleen zij, die ziek zijn.

De gelijkenis bevat de volgende delen:

- 1. Het dwaze besluit en de reis van de jongste zoon, van vers 11 tot 17.**
- 2. Zijn terugkomst en de gronden en oorzaken daarvan, van vers 17 tot 20.**
- 3. Hoe zijn vader hem ontving toen hij thuiskwam, van vers 20 tot het einde.**

O, wat een hartelijk welkom is er tussen onze Heere en een thuiskomende zondaar. Dit thuiskomen, stelt Gods Geest op schrift in de laatste verzen. Eerst, hoe zijn vader hem ontving toen hij thuiskwam; en ten tweede, hoe zijn oudste broeder hem ontving, die verblijd had behoren te zijn over zijn thuiskomst.

Wat de vader van deze verloren zoon betreft, hij zag hem toen hij nog verre van hem was, en kent hem. Wie heeft een warm hart voor een thuiskomende zondaar als Christus het niet heeft? Toen Hij hem zag liep Hij op hem toe en viel hem om zijn hals en kuste hem. Er is aan de zijde van Christus in het geheel geen woord van bestraffing wanneer het verloren kind tot Hem komt, maar Hij doet hem het beste kleed voortbrengen en hem aantrekken, en schoenen aan zijn voeten doen, en een ring aan zijn hand, en dan wordt er feest gehouden en is men vrolijk omdat hij weer terug en behouden is thuis gekomen. Het gemeste kalf wordt voor hem geslacht.

En dan het gedrag van de oudste broeder. Hij was in het veld, en toen hij thuis kwam hoorde hij het gezang en de vrolijkheid in het huis zijns vaders, en hij riep een van de dienstknechten om te weten wat dat alles betekend en de dienstknecht vertelde de oudste zoon, dat zijn jongste broeder was thuis gekomen, en zijn vader het gemeste kalf had geslacht, omdat hij hem gezond en wel weer ontvangen had. Toen hij hoorde dat zijn broeder, die zijn gehele vaderlijk erfdeel had doorgebracht, thuis was gekomen en dat zijn vader hem zo had ontvangen, werd hij toornig en wilde niet in het huis komen waar zijn berouwhebbende broeder was, maar hij was toornig beide op hem en op zijn vader. Zijn vader ging dan uit en bad hem, dat hij in zou komen. *„Doch hij antwoordde en zei tot zijn vader: „Zie, ik dien u nu zovele jaren, en heb nooit uw gebod overtreden, en gij hebt mij nooit een bokje gegeven, opdat ik met mijn vrienden mocht vrolijk zijn. Maar als deze uw zoon gekomen is, die uw goed met hoeren doorgebracht heeft, zo hebt gij hem het gemeste kalf” geslacht.”* En de Heere wordt ingevoerd, zoals Hij ook de oudste broeder genadig verkoos, ondanks al zijn harde afkeuring van wat zijn vader deed, en zei: *„Kind, gij zijt altijd bij mij, en al het mijne is uwe. Men behoorde dan vrolijk en blijde te zijn; want deze uw broeder was dood, en is weder levend geworden, en hij was verloren en is gevonden.”* De vader noemde hem, toen hij tot de oudste zoon sprak, niet ‘mijn zoon’, maar ‘uw broeder’; daarmee zeggende, dat hij even nauw aan hem verwant is als aan de vader. “Gij hebt dan reden even verblijd te zijn over zijn thuiskomst als ik.” Waarlijk, het is zeer gepast, dat onze Heere Zich verheugt en verblijdt met allen die verheerlijkt zijn in de hemel, wanneer een zondaar zich bekeert en tot Hem wederkeert. O, daarover is blijdschap in de hemel, al is het, dat anderen zich vertoornen, dat zij in huis worden ontvangen. Dit is de korte inhoud van de gelijkenis.

In de beide verzen voor deze predicatie komen voor:

- I. De gelegenheid van de gelijkenis.
- II. Het verzoek van de verloren zoon aan zijn vader.
- III. Het inwilligen van het verzoek van zijn verloren zoon door de vader. (volgende preek)

I. Wat de gelegenheid van de gelijkenis aangaat: *“Een zeker mens had twee zonen.”*

II. Het verzoek van de verloren zoon aan zijn vader: *„En de jongste van hen zeide tot de vader: Vader, geef mij het deel des goeds, dat mij toekomt”*; alsof hij zei: “Vader, ik ben uw gezelschap moede, ik wil nu mijn eigen wil volgen, geef mij daarom datgene waarop ik recht heb”. Wee die zondaar, die krijgt wat hem toekomt en waarop hij recht heeft, want dat is de hel!

III. Dan volgt, dat zijn vader het verzoek inwilligt: *“En hij deelde hun het goed”*. Hij geeft de zondaar, die niet door Hem wil gedragen worden, toe, dat hij voor zichzelf zal zorgen, om hem te doen weten op welke grond hij staat, wanneer hij niet op God rust. Zijn vader zegt tot hem: “Als gij mij en mijn leiding moe bent, en uw deel wilt hebben dat u toekomt, dan zult gij uw deel hebben; beproef nu maar eens wat gij met uw eigen kracht, verstand en leiding kunt doen”; en hij verdeelde zijn goed en gaf hem zijn deel. Als dit gebeurt is, keert zijn vader hem en hij zijn vader, de rug toe, opdat hij het verschil mag zien tussen het huis van zijn vader, dat hij verliet, en het ellendige land daar hij heenging.

I. Wat het eerste betreft: De gelegenheid van de gelijkenis.

Een zeker mens had twee zonen. U ziet, dat deze beide zonen niet van één soort zijn. De een is een berouwhebbende verloren zoon, en de andere is een belijdende zoon binnen het huis, en meer niet.

De leer, die hieruit voortkomt, is duidelijk: dat de Kerk Gods hier op aarde geen rein huis is, maar dat onze Heere daarin de uitverkorene en verworpene, goud en schuim, vaten ter ere en vaten tot oneer heeft. In Lukas 17:34 wordt van één bed gesproken: *“Ik zeg u, in dien nacht zullen twee op een bed zijn; de een zal aangenomen en de ander zal verlaten worden. Twee vrouwen zullen samen malen; de ene zal aangenomen en de andere zal verlaten worden. Twee zullen op de akker zijn; de een zal aangenomen en de ander zal verlaten worden.”* De Kerk bestaat in deze wereld uit deze twee soorten van mensen, uitverkorenen en verworpenen. De Kerk is de dorsvloer des Heeren, waarop beide kaf en koren is. Er zijn sommigen in de Kerk, die waarlijk gelovigen en kinderen zijn; anderen zijn slechts bastaarden en dienstknechten. Twee liggen samen in een baarmoeder de een is uitverkoren en bemind, namelijk Jacob, de andere is gehaat en verworpen, namelijk Ezau. (Rom. 9:11-13) *“Want als de kinderen nog niet geboren waren, noch iets goeds of kwaads gedaan hadden ... heb Ik Jacob liefgehad en Ezau heb Ik gehaat”*. Twee zonen in één huisgezin bij elkaar, de ene de zoon van een dienstmaagd, die de erfgenaam niet mag zijn, Ismaël; en de andere de zoon van de belofte, Izak: *„In Izak zal u het zaad genoemd worden.”* Waarom vergeleek de Heere Zijn Kerk bij een net, geworpen in de zee, dat allerlei soort van vissen samenbrengt? Allen, die hier in het gezin der Kerk zijn, zijn niet uitverkoren; het zijn niet allen kinderen van één Vader. Al hebben zij een zuivere belijdenis, toch wandelen allen, die deze belijdenis hebben, niet op de rechte weg naar de hemel. Dit berispt twee soorten van mensen.

Ten eerste hen, die het huis Gods verontreinigen. Als u een plaats inneemt in het huis Gods, en niet wandelt gelijk het een zoon van zulk een Vader betaamt, dan zal de Heere u de deur uitdrijven. De dienstknecht blijft niet voor eeuwig in het huis; de zoon blijft er eeuwig. Er is een dag aanstaande, wanneer er een vaneen scheiding zal zijn van hen, die hier nu in de zichtbare Kerk bijeen zijn, wanneer zij, die waarlijk kinderen zijn en zij die bastaarden zijn, zullen scheiden.

De belijders, die de heiligheid, dat zij het woord horen en het sacrament gebruiken als de tijd daar is, genoeg achten te zijn, zullen uit het huis geworpen worden; maar zij, die de praktijk en de kracht van de godsdienst najagen, die Christus in alles volgen, zullen daarin blijven als zonen, en zullen inderdaad voor eeuwig kinderen zijn.

Ten tweede. Dit getuigt ook tegen hen, die in deze wereld een zuivere Kerk willen hebben; tegen hen, die zich van een kerk afscheiden, omdat er huichelaars in zijn. Die willen dat de zichtbare kerk enkel uit wedergeborenen bestaat, en willen zich bij geen andere kerk als lid aansluiten. Zij willen hier een Kerk hebben, die geheel wit papier is. Dat is een mannetje in de maan; dat zal hier niet worden gevonden voordat wij naar de triomferende Kerk in de hemel gaan. Die zal waarlijk alleen bestaan uit degenen, die rein, wit en zuiver zijn. Maar in de kerk hier in deze wereld moeten zonen en dienstknechten zijn. In de kerk hier op aarde moet tarwe en onkruid zijn, en de dijk van Gods voorzienigheid moet om die beiden heen gaan.

Wij moeten er dan ook niet naar uitzien, dat die dorsvloer vrij van kaf en onkruid zal zijn. Totdat de Rechter met Zijn laatste wan in Zijn hand komt, moeten wij niet verwachten hier een kerk te zien, die vrij van alle dwalingen is. Dat is de Kerk, waarvan wordt gezegd dat *“Christus Zich voor haar heeft overgegeven ... opdat Hij haar heiligen zou, haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord.”* (Ef. 5:25-26) Maar zolang wij niet in de heerlijkheid zijn aangeland, zullen er binnen de muren van de zichtbare kerk ketterijen en dwalingen en boze mensen zijn; er zullen Judassen in de kerk zijn waarvan de god hun gewin is; er zullen Diotrefessen in zijn, die zoeken de eerste te zijn, en Hermogenessen, die de opstanding uit de doden loochenen. Er moeten in de zichtbare kerk hier op aarde Schrifgeleerden en Farizeeën zijn, die hartsvijanden van de Zoon Gods zijn, Maar men moet zich daarom niet van de kerk afscheiden.

II. Het tweede deel van de tekst: Het verzoek van de jongste zoon aan zijn vader.

“En de jongste van hen zeide tot de vader: Vader, geef mij het deel des goeds, dat mij toekomt.”

Hier is niet één onnodig woord, maar ieder woord heeft zijn bedoeling. Waarom wordt hij, die zijn vader verlaat, hier de jongste zoon genoemd? Het heeft ons te zeggen, dat het een jongensstreek is, om van Christus weg te lopen. Dat het iets gewoons is voor jonge kinderen om Gods gezelschap moe te worden en te verlangen hun eigen meester te zijn. Het doet ons dit zien. Ik weet wel, dat noch jeugd noch ouderdom de mensen tot Christus zullen brengen, zolang Hijzelf het niet doet; maar van alle gladde wegen, die er zijn, is de jeugd die waarin wij het meest geneigd zijn te vallen. Het Woord van God geeft drie redenen waarom het zo is.

Ten eerste. Omdat zij, die jong zijn, geen ervaring hebben. Zij zijn als vreemdelingen, die pas in een ander land zijn gekomen; zij kennen de gewoonten van het land niet. Zij weten niet, hoe zij zich moeten gedragen. Die jong en een nieuweling is, kent het kruis van Christus niet, en daarom schrikt hij er voor terug. Het is geen wonder, dat onze Heere die vraag stelt: (Ps. 119:9) *„Waarmee zal de jongeling zijn pad zuiver houden?”* Waarom wordt er niet gevraagd: *„Waarmede zal een man, of een oud mens zijn weg zuiver houden?”*, dan alleen om ons dit te zeggen, dat het voor een jong mens een moeilijke vraag is, hoe hij zijn voeten zal bewaren, en horen wat God tot hem zegt.

Een tweede reden is, dat de ziel zolang zij in het lichaam is door organen werkt, en terwijl de organen jong zijn is de ziel onstandvastig; zolang de begeerlijkheid van de jonkheid sterk is, is het moeilijk God te dienen. Zolang de onverstandigheid aan het hart gebonden is, zoals het gewoonlijk in de jeugd is, en de genegenheden de gesteldheid van het lichaam volgen, en het sterk en krachtig is, is het groter te zien dat een mens dán de Heere zoekt, dan later.

Want van de tijd af, dat iemand begint na te denken, laat de Heere gewoonlijk, in de volwassenheid, zien wat hij in zijn jongere jaren heeft gedaan, en dan worden zij verootmoedigd wanneer zij het zien. Daarom bidt David, de man naar Gods hart: *“Heere, gedenk niet de zonden mijner jonkheid”* (Ps. 25:7); en Job zegt: *„Want Gij schrijft tegen mij bittere dingen, en Gij doet mij erven de misdaden mijner jonkheid.”* (Job 13:26)

Een derde reden is, dat er geen tijd van ons leven is, die in zichzelf geschikt voor God is, maar de ongeschiktste tijd van alle is de tijd van onze jeugd, en toch laat de Heere ons hierin zien, dat Hij niemand, die Hem zoekt, zal afwijzen, van welke leeftijd hij ook is. De Heere neemt de jonge Jozef aan, en Hij geeft er acht op, dat de jonge Daniël Hem zoekt. Als de jonge David aan het hof van Saul de Heere zoekt, dan wordt Hij van hem gevonden, en de jonge koning Josia begaf zich om des Heeren woord te gehoorzamen. Dit leert ons ook, dat de ouderdom niet meer tegen de verdoemenis beveiligd dan de jeugd, en dat de verzoeking soms op de een evenveel zal vermogen als op de ander.

Wanneer de jonge Jozef niet zal worden verzocht door de begeerlijkheid, dan wordt de oude wijze Salomo daardoor verzocht en overwonnen. David werd toen hij jong was niet tot onreinheid verzocht, en nochtans wordt hij, ondanks dat hij ouder was geworden, door Bathséba verzocht; waaruit wij kunnen zien, dat het genade is, die ons staande houdt, dat wij niet vallen en niet de jeugd of de ouderdom.

O! dat jonge mensen vroegtijdig wilden beginnen de Heere te zoeken terwijl zij jong zijn; dat zij mochten beginnen de Heere te kennen, en de kennis van de Zoon Gods in te drinken; dat zij zich wilden benaastigen de zoetheit van Zijn liefde te kennen, opdat zij er hun jonge harten op mochten zetten met Christus getrouwd te worden! Als zij dat maar eenmaal doen, Hem hun liefde en de liefde van hun harten geven dan zal het niet in hun macht liggen weer andere minnaars te volgen.

“Vader, geef mij het deel des goeds, dat mij toekomt.” Het is een schoonklinkende naam, die de verloren zoon geeft! Hij noemt hem ‘vader’ maar hij zegt: *“al bent u mijn vader, laat mij mijn eigen baas zijn.”* Dat hij deze naam aan Christus geeft leert ons, dat er velen in de zichtbare Kerk zijn, die er aanspraak op maken, dat God hun Vader is, en toch wilden, dat zij van Hem af waren. Dat er velen zijn, die *“Heere, Heere”* zeggen, die niet zullen ingaan in het koninkrijk der hemelen. Velen, die van het rechte spoor afgaan, zullen God bij Zijn Naam noemen en belijden, dat zij Zijn kinderen zijn, terwijl het toch niet zo is — evenals Herodes toen hij van plan was Christus te doden, en Judas, die Christus met een kus verried. Toen Absalom het voornemen had zijn vader te doden en zo het koninkrijk te overweldigen, zei hij, dat hij de Heere een gelofte had gedaan, en naar Hebron moest om die te betalen, terwijl hij in het minst dat voornemen niet had, hoewel hij het voorwendde. Toen Judas Christus ging verraden, groette hij Hem; en hij kuste Hem.

Laat ons dan toezien, dat wij weten op welke grond wij onze Heere bij Zijn Naam noemen. Beproeft wat het is, dat ons doet komen om Zijn Woord te horen en doet belijden, dat wij de Zijnen zijn, want zij zijn niet allen vrienden van Christus, die zich hier voor Hem buigen, en Hem schone woorden geven, en een schoonschijnende belijdenis hebben. Velen zullen tot Hem zeggen: *“Heere, Heere”*, die niet zullen ingaan in het koninkrijk der hemelen. Velen zullen op de laatste dag zeggen, dat zij in de naam van Christus wonderen gedaan, duivelen uitgeworpen, aan Zijn tafel gegeten en gedronken hebben, en Hem zo hebben beleden en uiterlijk zeer veel hebben gedaan, en toch van Christus ten antwoord zullen krijgen: *„Gaaf weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, hetwelk den duivel en zijn engelen bereid is.”* (Matt 25:41)

Laat ons er dan naar streven, voor onze Meester eerlijk en oprecht te zijn, en laat ons inderdaad voor Christus zijn wat wij belijden te zijn; als wij dat doen, zal de waarheid ons vrijmaken.

Maar als wij Christus een schoon gezicht tonen, maar niet ook vrienden zijn, die Hem steunen, maar in dat opzicht eerder vijanden zijn, dan was het beter, dat wij ons nooit aan Christus hadden gegeven, om de Zijnen te zijn, dan dat wij, dat gedaan hebbende, blijken niet oprecht voor Hem te zijn. Velen zijn er in de wereld, die, zolang de godsdienst in ere schijnt te zijn, en men naam maakt met godsdienstig te zijn, en de godsdienst het stempel van de Kerk draagt, de godsdienst zullen volgen en steunen, een schone belijdenis zullen hebben en de Heere in die weg zullen volgen, en zo godsdienstig zullen zijn als iemand. Maar wanneer de tijden veranderen, veranderen zij ook. Een verbond met Christus te bezweren en voor te wenden, dat men het met Hem houdt, en toch heimelijk in strijd daarmede te handelen! Wee u! eeuwig wee over u, die u een vriend van Christus noemt, die u Zijn kind, en Hem uw Vader noemt en toch Zijn bevelen veracht en bevriend bent met het huis van de dienstbaarheid! Groot zijn de weeën, die over die mensen zullen komen. Dát is godsdienst, als u zowel in het verborgen als in het openbaar godsdienstig bent, en Christus in uw huisgezin brengt. Ziet wat u hiervan denkt: Christus voor wel en wee aan te nemen, te besluiten, dat ik Hem zal belijden, al was er niemand anders die Hem wil steunen dan ik. Dat is een bewijs, dat iemand godsdienstig is. Een schijn van godsdienst zal de Heere niet behagen. Dat is maar een honen van Hem. Alles te geloven wat de Heere zegt van de hemel of de hel, en van alles, dat lijkt op oprechtheid. Maar het schone kleed van de godsdienst slechts aan te trekken, om wat voor de wereld te schijnen, zal u niet veilig over de dood brengen, maar de Heere zal u eens tot uwe beschaming ontdekken.

De stof van het gebed van deze jongeling is: *“Vader, geef mij het deel des goeds, dat mij toekomt.”* Wat kon hem zijn vader schelen? Verstandige kinderen houden het huis van hun vader voor goed gezelschap, voornamelijk als hun vader een voornaam mens is. Wat scheelde deze jongeman toch, dat hij het gezelschap van zijn vader moe was? Zou u wel geloven, dat het natuurlijke geweten gebrek in God zou vinden? God is toch de Vader, die hier bedoeld wordt. De Heere zegt: (Jer. 2:5) *„Wat voor onrecht hebben uw vaders aan Mij gevonden, dat zij verre van Mij geweken zijn, en hebben de ijdelheid nagewandeld, en zij zijn ijdel geworden?”* Was er ooit een volk, dat zonde in God heeft gevonden? En toch zegt de Heere: *„Welk onrecht heb Ik u gedaan?”* Zulk een klacht vinden wij in Micha 6:3: *„O mijn volk! wat heb Ik u gedaan, en waarmede heb Ik u vermoeid? Betuig tegen Mij.”* Wie is er, die God verlaat, die niet enig gebrek in Hem vindt?

Alle zondaren, die in de zonde volharden, vinden iets in God, dat maakt, dat zij Hem moe worden. Wat veroorzaakt, dat de dronkaard, de hoereerder, de afgodendienaar, de gierigaard, God moe wordt? Is het mogelijk, dat een redelijke honger kan verlangen vrij te zijn van hetgeen oneindig goed is? Als het zo was, dan zouden zij geen kwaad in Hem zien, tenminste, dan zouden zij geen kwaad in Hem onderstellen. Wat zien toch de zondaren in Christus, en wat hebben zij op Hem aan te merken? Waarom noemden zij Hem een Samaritaan, Hem, die bij God uitverkoren en dierbaar, ja Godzelf is? Is dat mogelijk, denkt u, dat de mensen dít kunnen opdringen aan een geweten dat door de rede geleid wordt, dat zij het goede kwaad noemt, en dat zij hetgeen oneindig goed is kwaad acht te zijn; dat zij wat de zaligheid en goedheid zelf is, als kwaad aanmerkt? Ja! zo is het, nooit is er een zondaar die zijn eigen wegen volgt, die niet iets in God vindt, dat hem niet aanstaat.

Er zijn enkele gronden en redenen, dat een zondaar, die God verkeerd beschouwt, iets in Hem ziet, dat hem Zijn gezelschap beu doet zijn.

Ten eerste. Er is een oude natuur in de mens. Evenals de dwaze Adam, en daarin zijn voetstappen drukkende, dat hij zijn eigen meester wilde zijn en op zichzelf vertrouwde en niet op God.

Het is gemakkelijk te bewijzen, dat dit Adams eerste zonde was, dat hij niet op God vertrouwde, en niet luisterde naar wat Hij zei, maar naar wat zijn vrouw tegen hem zei, en de duivel haar zei; want als Adam op God had vertrouwd zou hij niet hebben geloofd wat de duivel sprak. Wij houden er allen van, een wereld van ons eigen maaksel te hebben. Wij zijn bang voor God, en de koorden waarmee Hij bindt, knellen; wij kunnen niet verdragen door de godsdienst gebonden te zijn. Wij kunnen de banden des Heeren niet verdragen en daarom willen wij graag vrij zijn van God en Zijn juk. De wet des Heeren boezemt de natuurlijke mens vrees in, zodat hij graag van Hem af zou zijn, en beide Hem en Zijn wet verlaten.

Een tweede reden is, dat zondaren God en Christus van ver zien; zij zien Hem niet van dichtbij. Er is altijd iets tussen hen en Christus wanneer zij Hem zien. U weet, dat iets niet goed gezien kan worden, wanneer er iets tussenbeide is. Zij, die naar Christus zien door hun voordeel of hun begeerlijkheid, zien Hem niet goed, zij zien niet, dat al wat aan Hem is, heerlijk is, zoals Hij waarlijk is.

Een derde reden, waarom zij Christus niet goed zien, maar gebreken in Hem vinden, is, omdat zij en hun begeerlijkheden en hun geweten alle nauw aan elkander verwant zijn; en zo wordt alles verkeerd gezien, als het licht waarbij wij zien verkeerd is.

Ons geweten moest toezicht op ons houden in wat verkeerd is, maar onze begeerlijkheid en ons geweten zijn onder de verdorvenheid als twee dieven, die elkander ontmoeten. De een verzoekt de ander tot stelen en zo zijn zij het daarin met elkander eens: (Spr. 1:13) *“Alle kostelijk goed zullen wij vinden, onze huizen zullen wij met roof vullen.”* De verblinde wil en genegenheden zien altijd enig gebrek in God, en de een helpt de andere om te zondigen. Evenals die twee, die door hun lusten gedreven, elkaar ontmoetende, de ene zei: (Spr. 7:18, 19) *“Komt, laat ons dronken worden van minne tot de morgen toe; laat ons ons vrolijk maken in grote liefde. Want de man is niet in zijn huis, hij is een verre weg getogen”*; en de andere hierdoor betoverd (vs. 21, 22), gaat haar straks achterna, gelijk een os ter slachting gaat, niet wetende, dat het om zijn leven gaat. Zo is het ook hier. Het natuurlijk licht wordt afgeleid door de genegenheden, die grote betoveraar. De een helpt de andere een verkeerde weg te gaan, en zij bemerken het niet voordat zij in het net gevangen zijn.

Beschouwt, als een vierde reden, de weg waarlangs de mensen er toe gebracht worden te zondigen. Wie ter wereld zal niet zeggen, dat God gelukzaligheid is, en wie zal niet erkennen, dat Christus beter is dan gewin, of macht, of de wereld, of vermaak? Maar wanneer het er toe komt: Is Christus beter dan dit gewin? dan wordt in de opneming daarvan de arme ziel weggevoerd en de ellendige wil, de genegenheden leiden het verstand terzijde af, en de een betoverd de andere om te zondigen. Er is evenveel macht in de ziel als sommige koningen in sommige streken hebben, om door hun koninklijk recht parlementen bijeen te roepen en te ontbinden. Zo is de wil, koning, en hij roept allen bijeen als het hem behaagt, en hij ontbindt ze weer wanneer het hem geschikt voorkomt. Het zou goed voor ons zijn als wij konden leren God en de eeuwigheid en alle dingen, die hier onder de zon zijn, met elkaar te vergelijken. Maar dat is de ellende, dat de wil die macht over ons heeft, dat hij ons aftrekt van een vergelijkend beoordelen van de dingen, en alleen het ene deel laat beoordelen, maar niet het andere. Het is het licht van de blinden, dat de zondaar leidt tot het begaan van de zonde. Wanneer de zondaar tot dronkenschap wordt gevoerd ziet hij alleen het tegenwoordig genot, maar hij ziet niet, dat de tijd dichtbij is, wanneer hij geen druppel water zal kunnen krijgen om het uiterste van zijn tong te verkoelen, en daarom kan hij ze niet goed vergelijken. Toen Ezau zijn eerstgeboorterecht verkocht, zag hij alleen de schotel moes, en zijn honger naar het moes; maar hij zag niet, dat hij zijn eerstgeboorterecht verkocht, dat voor hem een type van de hemel was.

O, wat hebben wij er zeer groot belang bij, dat ons oordeel hersteld wordt, zodat alle dingen in ons weer in hun rechte orde komen te staan, en wij de hemel en de dingen die boven zijn, bedenken! De apostel spreekt een woord dat dit punt verduidelijkt: (Rom.8:5) „*Want die naar het vlees zijn bedenken dat des vleses is; maar die naar de Geest zijn bedenken dat des Geestes is*”. Er is niets, dat in de zaken van de godsdienst een goede reuk heeft bij onvernieuwde mensen; maar zij zien naar die dingen waar eer, gewin, zinnelijke lust en gemak op volgen. Maar zij, die geestelijk zijn, zullen Christus op een andere wijze naspeuren, zij zullen zien, dat in Hem vergeving van zonden wordt gekregen, en dat zij als vrijgekochten van Christus zullen worden erkend in die dag wanneer hemel en aarde zullen voorbijgaan en de aarde in vlammen zal opgaan. O! dat zal hen trekken om naar Christus te vragen. Maar wee hun! die wat op God en Christus hebben aan te merken, en iets in Hem zien, waardoor zij Hem moe worden.

Maar zijn er zulke mensen, die wat op God hebben aan te merken? Ja. Allen, die het niet eens zijn met Zijn ordonnantiën en wetten, hebben iets op Hemzelf aan te merken. Zij, die horen, dat Hij dit of dat gebiedt of verbiedt, en dat niet willen gehoorzamen, vinden waarlijk onrecht in Hem. O! dat wij bij het licht van de hemels mochten zien waar wij heen gaan! En aan dit licht, aan Christus' Vader en onze Vader, aan Hemzelf en aan de Heilige Geest geven wij alle heerlijkheid, alle lof en ere tot in alle eeuwigheid. Amen.

2. De verloren zoon reist weg van zijn vader

En Hij zeide: Een zeker mens had twee zonen. En de jongste van hen zeide tot den vader: Vader, geef mij het deel des goeds, dat mij toekomt. En hij deelde hun het goed. En niet vele dagen daarna, de jongste zoon, alles bijeenvergaderd hebbende, is weggereisd in een vergelegen land, en heeft aldaar zijn goed doorgebracht, levende overdadiglijk.

Lukas 15:11-13

Geliefden in de Heere!

Het is wonderlijk, dat men een zondaar, God en zijn gezelschap moe ziet worden. Er is geen kwaad in God, noch iets, dat waardig is gehaat te worden. Johannes zegt: “God is liefde”, en alles wat in God is, is ook liefde. Een slecht oog echter ziet de kleuren verkeerd, en de zondaar ziet iets in God, dat niet in Hem is. De Heere klaagt door Zijn profeet: (Jer. 2 : 5) *Wat voor onrecht hebben uw vaders aan Mij gevonden, dat zij verre van Mij geweken zijn?”*

Welke zonde of welk kwaad kan een zondaar in God zien? En toch, als zij geen kwaad in Hem zagen, zouden zij Hem onmogelijk kunnen verlaten; het is onmogelijk, dat redelijke eetlust iets kan ontvlieden waarin men niet iets kwaads meent te zien. Maar het zal tenslotte blijken verkeerd gezien te zijn, wanneer men iets kwaads in God ziet; want Hij is de voortreffelijkheid van alle schepselen. Het is daarom nodig, dat wij de Heere bidden, dat ons oordeel en ons licht hersteld mogen worden, zodat wij niet, evenals deze dwaze jongeling deed, iets van God begeren om bij Hem weg te komen. Er is niemand, die God verlaat, die de dingen recht ziet. Allen, die andere dingen zo bezien, dat zij die omhelzen en God verlaten, hebben een verkeerd en ongezond oordeel. Ezau zag niet goed en vergeleek zijn eerstgeboorterecht niet bij de schotel moes, waarvoor hij zijn eerstgeboorterecht verkocht. Hij zag niet waar dat in eindigde. De dronkaard beziet niet recht zijn onzinnige lust en begeerte naar drank, en de gramschap Gods, die heet is als vuur; de onteerder van Gods Naam vergelijkt zijn tegenwoordige voldoening niet daarbij, dat zijn tong eeuwig in de hel zal branden. De zondaren zien iets in de zonde, dat niemand erin kan zien dan zijzelf. Maar dit is pas het eerste gezicht, dat zij krijgen; in het tweede gezicht is het als het gezicht, dat Eva kreeg; zij zag de Godheid aan een boom groeien! Als zij wilde eten en tegen God zondigen, dan zou zij als God zijn, kennende het goed en het kwaad. Wij denken, als wij dit of dat kwaad willen doen, dat wij dan gelukzalig zullen zijn. Maar dit is maar een misvatting. Wij komen tenslotte bedrogen uit, en dit is het geval met velen, die God ontlopen.

Maar leert uw oordeel en verstand helder te houden, probeer God en het schepsel te leren kennen en die beiden recht bij elkander te vergelijken; probeer de ijdelheid van de zonde en de uitnemendheid van God te leren kennen, dan kan het u niet verkeerd gaan. De ziel, die Christus ziet en overweegt wat in Hem is, die moet Hem liefhebben. Er is niemand, die Christus niet liefheeft, dan die Hem niet zien. U hebt gehoord wat de hoofdinhoud is van de bede van de jongeling: *“Vader, geef mij het deel des goeds, dat mij toekomt.”* Geen woord daarover, dat hij van zijn vader begeert of hij hem wil zegenen, of dat hij de gunst of goedwilligheid van zijn vader zoekt in hetgeen hij van plan is te doen; niets anders dan: *“geef mij het deel des goeds, dat mij toekomt.”* Hij wil zeggen: “Geef mij mijn zin, om mijn eigen weg te gaan met iets om van te leven”; dat is ‘s morgens en ‘s avonds de hartenwens van de zondaar. Alles wat de zondaar hier zoekt is iets, dat van God gescheiden is; dat hij het een of ander geschapen vergankelijk goed uit de hand van zijn Vader mag ontvangen. Dat is alles wat een zondaar, die God verlaten heeft en van God verlaten is, kan zoeken; hetzij de wereld, òf de heerlijkheid der wereld, òf de genoegens, het gemak, òf het gewin der wereld, òf iets om de onstuimige begeerte van zijn hart en zijn lusten te bevredigen. Dat is al de godgeleerdheid die de natuurlijke mens heeft.

In één woord: de natuurlijke mens zoekt alleen dit leven, dat de Heere berispt: (Joh. 6:26) *“Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: gij zoekt Mij, niet omdat gij tekenen gezien hebt, maar omdat gij van de broden gegeten hebt, en verzadigd zijt”*; en Hij zegt hun wat zij moeten zoeken, en wat zij niet moeten zoeken: *“Werkt niet om de spijs, die vergaat, maar om de spijs, die blijft tot in het eeuwige leven, welke de Zoon des mensen ulieden geven zal.”* Dat komt alleen uit ons verduisterd oordeel, dat de dingen niet recht ziet, en als gevolg hieruit, dat de zondaar altijd zijn hart zet op iets, dat hij gelooft de hemel en de gelukzaligheid te zijn, terwijl het niet zo is, want er is niets in het schepsel, dat dit kan geven.

Maar is er in het schepsel in het geheel niets, dat goed is, of de mens goed en gelukkig kan maken? Ja. Al de schepselen Gods zijn goed in hun aard, maar wanneer wij enig schepsel tot een afgod stellen, en er een god van maken; wanneer wij op het schepsel vertrouwen en er onze hemel en onze gelukzaligheid in stellen, dan zijn alle schepselen niet anders dan ‘ijdelheid en kweeling des geestes’. Wanneer wij dat doen, dan is er niets goeds in alles wat onder de zon is. Wanneer het schepsel op enige wijze van God wordt afgescheiden, dan is het niet goed. Alles waarop u rust buiten God, of naast Hem, dat is kwaad. Het schepsel als schepsel is goed; maar het schepsel als een afgod is kwaad.

Mogen wij dan niet naar het schepsel vragen? Ja. Maar als wij er recht naar vragen, dan moet het in God, de Schepper, worden gezocht. Laat ons onszelf in God zoeken en wij zullen onszelf daar zeker vinden. Zoek uzelf en zoekt het schepsel om God, en dan zult u God, en uzelf, en het schepsel vinden. Maar als u God buiten God zoekt, en het schepsel buiten God zoekt, dan zoekt u vuur onder u. Alle natuurlijke mensen zoeken dus vuur onder zich. Zij zoeken hun goede dingen buiten God, en zo krijgen zij nooit voldoening voor de ziel. Zij zoeken iets goeds, dat evenzo is als zichzelf zijn. Zie Psalm 4:7: *“Velen zeggen: Wie zal ons het goede doen zien?”* Dat is een goed gebed wat de inkleding betreft, als men zegt: *“Wie zal ons het goede doen zien?”* Maar het volgende vers doet ons zien wat de goede dingen van de natuurlijke mens zijn, namelijk: dat *„hun koren en hun most vermenigvuldigen”*. *“Hun binnenste gedachte is, dat hun huizen zullen zijn in eeuwigheid, hun woningen van geslacht tot geslacht; zij noemen de landen naar hun namen.”* (Psalm 49: 12) En wanneer zij hebben gekregen wat hun hart najaagt, zijn zij er geen zier gelukkiger om, maar eerder verder van hun geluk dan ooit tevoren.

Nog eens: Hoe komt het, dat de mensen begeren van God weg te zijn, en dat zij er zo op gezet zijn iets buiten God te zoeken, om daarin hun gelukzaligheid te stellen, terwijl zij overreed kunnen zijn, dat zij toch niet zullen krijgen wat zij najagen?

Het antwoord is: Onkunde kan nooit een rechte vergelijking maken van dingen waarvan zij onkundig is. Hij, die Spanje nooit zag, kan nooit Spanje en Schotland met elkaar vergelijken. Als men de delen van de vergelijking niet kent, kunnen zij niet met elkander worden vergeleken. De natuurlijke mens kent iets van het schepsel, van begeerlijkheid, van gewin, van een goede naam in de wereld, en aanzien, enz., maar hij kent niets van God; daarom is het onmogelijk, dat een natuurlijk mens ooit een rechte vergelijking kan maken tussen de Schepper en het schepsel. En zo tast de natuurlijke mens altijd mis in zijn vergelijken.

De natuurlijke mens maakt een vergelijking zoals kinderen dat doen, die bij hun vader in het hoekje van de haard zitten en denken, dat er geen schonere stad in de wereld is dan de hunne; want zij hebben Rome nooit gezien. Dat is de beste stad, die zij ooit zagen. Zij menen, dat er geen mooier tuin en geen schoner velden zijn, dan die waar zij wonen, omdat zij nooit betere hebben gezien, en daarom denken zij, dat er geen betere kunnen zijn.

Alle natuurlijke mensen hebben in dit punt niet meer verstand dan kinderen; want zij weten iets van deze tegenwoordige wereld, en zij weten niets van God, daarom maken zij de vergelijking zoals zij dat doen. Ik weet heel goed, dat deze wereld een schone appel is, en dat zij goed is om te bezitten als men haar recht gebruikt; Maar helaas! dat wij zo dwaas zijn de wereld of iets, dat in haar is, de voorkeur te geven boven God!

Helaas! waar is het verstand van de Schriftgeleerde en de geleerde wanneer zij hun zaligheid in het schepsel of in iets naast God gaan zoeken! Wanneer wij dat doen is het evenals of wij een gekneusde eierschaal of een gebroken aarden vat willen repareren. Wat zou het een dwaasheid zijn, als iemand zich ging vestigen in een deel van deze wereld, dat de tijd zal wegnemen! In die nacht, waarin de Heere uw ziel van u zal wegnemen, zal dat goede, dat u buiten de Heere hebt gezocht, u verlaten, en u zult dat ook verlaten. U zult dan genoodzaakt zijn te zeggen: “O! wat heb ik een slechte vergelijking gemaakt, want ik heb met mijn verblinde ogen de dingen niet gezien zoals zij in werkelijkheid waren.” Zij zien het schepsel en de Schepper recht, die zien, dat er iets in het schepsel is, dat dor en levenloos is, als God zelf er niet in wordt gevonden.

III. Het inwilligen van het verzoek van zijn verloren zoon door de vader. *“En hij deelde hun het goed”*.

Waarom zou zijn vader dit hebben gedaan, dat hij zulk een verzoek inwilligde?

De leer is deze: wat betreft hen, die een slecht doel liefhebben, en het schepsel, dat zij najagen verkeerd gezien, is er een Voorzienigheid, Die persoonlijk beschikt dat er voor zulke mensen middelen worden verschaft om hun boos voornemen te bereiken, en te verkrijgen wat zij onwettig krijgen. Als zij een slecht doel beogen en hun voornemens vergiftigd zijn in het zien op het einddoel buiten God, beschikt de Heere het in Zijn Voorzienigheid zo, dat zulke mensen verblind worden, en dat hun middelen worden verschaft om hen blindelings in de weg te leiden, die zij zich hebben voorgesteld. De apostel spreekt over sommigen, die behagen hebben in ongerechtigheid omdat zij de liefde der waarheid niet hebben aangenomen om in dezelve te wandelen: *“daarom zal God hun zenden een kracht der dwaling, dat zij de leugen zouden geloven; opdat zij allen veroordeeld worden, die de waarheid niet geloofd hebben, maar een welbehagen hebben gehad in de ongerechtigheid.”* (2 Thess. 2:11-12) God zendt zulke mensen middelen, evenredig aan hun boos voornemen, zodat zij het mogen uitvoeren.

Eva werd verliefd op die woorden: *“Gij zult als God wezen, kennende het goed en het kwaad”*; en omdat zij daarop verliefd werd, en dat verkeerde doel op het oog had, daarom verliet de Heere haar, en toen ging zij voort in haar afval, evenals een bal van een dijk afrolt, totdat zij zichzelf en haar ganse nakomelingschap in het verderf stortte. Van de tijd af, dat Achab zijn hart op de wijngaard van Naboth had gezet, zodat hij dacht te sterven als hij die niet kreeg, vindt de Heere daarvoor een weg uit, en Izebel, dat goddeloze werktuig, wordt gebruikt om dat plan te beramen en zij belooft hem: *“Ik zal u de wijngaard van Naboth de Jisraëliter geven”*. En de Heere beschikt de zaken zo, dat hij hem zal krijgen. Schriftgeleerden en Farizeeën dorstten naar het bloed van Christus, en de Heere toont hun in Zijn voorzienigheid een weg, hoe zij kunnen worden tevreden gesteld. Een man komt tot hen en zegt: *“Wat wilt gij mij geven, en ik zal Hem u overleveren?”* En hij en zij sluiten de koop. Zij beloven hem dertig zilveren penningen om de Heere der heerlijkheid te verraden, en hij neemt ze aan. *“En van toen af zocht hij gelegenheid, opdat hij Hem overleveren mocht.”* De Heere geeft hem, die voordeel en gewin ten doel heeft in het volgen van Christus, een ambt in overeenstemming met wat hij is. Christus vertrouwt hem de beurs toe, en ten slotte probeert hij wat aan Christus te verdienen. Wij lezen van sommigen, (Micha 2:2) die akkers begeerden en de Heere antwoordde hen met hun middelen te geven om hun begeerte te vervullen: *“zij roven ze”*; als zij hun doel maar kunnen bereiken geven zij er niet om door welke middelen zij het krijgen; en de Heere antwoordt hen door hun middelen te geven, die daartoe strekken. Nu, er zijn voornamelijk twee redenen waarom de Heere dat doet.

Ten eerste. Het is Gods gewone weg, dat Hij zonde met zonde straft. Als u uw zinnen hebt gezet op iets, dat verkeerd is, dan zal de Heere u loslaten, en u zult verkeerde wegen vinden om dat doel na te jagen.

Als u het hart op de wereld hebt gezet, dan zegt God: „Neemt ze maar, en de middelen zullen u in uw weg vóórkomen, om haar te krijgen; om ons te leren, dat wij ons hebben te wachten voor onwettige begeerten om bij God weg te zijn en iets anders na te lopen; en dat wij ons zullen hoeden voor onze onwettige en afgodische begeerten.

Een tweede reden is, dat het afgoderij, en wel de hoogste trap van afgoderij is, als men het schepsel tot zijn doel stelt, omdat de Heere de eerste oorzaak van alle dingen en van onze gelukzaligheid is. Als iets anders dan God tot de eerste oorzaak wordt gemaakt, is dat afgoderij. Als u dát tot uw God maakt, hetzij het een koning is, òf aanzien, òf genot, òf voordeel, het is afgoderij. De Schrift zegt, dat de Heere dat met andere zonden straft: „*Omdat zij God kennende, Hem als God niet hebben verheerlijkt of gedankt; maar zijn verijdeld geworden in hun overleggingen ... daarom heeft hen God overgegeven in de begeerlijkheden hunner harten tot onreinheid...*” (Rom. 1:21/24) „*En gelijk het hun niet goed gedacht heeft God in erkenenis te houden, zo heeft God hen overgegeven in een verkeerde zin, om te doen dingen, die niet betamen.*” (vs. 28) De Heere geeft hen aan die ramp over, dat zij zich niet kunnen bekeren, maar de zonde gretig najagen. Laten wij ons daarom wachten voor het zetten van onze begeerten op het schepsel zonder machtiging of afgescheiden van God, uit vrees, dat de Heere tot u zal zeggen: “U zult het hebben, en het zal slecht aflopen.”

Nu, ten tweede, dat zijn vader hem gaf het deel des goeds, dat hem toekwam. Waarom beantwoordt God iemands kwade begeerte? Vlees en bloed zijn geneigd die vraag te stellen. Waarom zou de Heere dit verloren kind zo gemakkelijk hebben gegeven wat hij begeerde, zonder hem te wijzen op het verkeerde van de weg die hij insloeg, en hem te vertellen, dat hij er dan pas gelukkig aan toe was, als hij er maar een goed gebruik van wilde maken? Maar zijn vader gaf hem zijn deel, en hij is tevreden. Hij wilde voor zichzelf zorgen, en nu kon hij bezien of het beter was bij zijn vader in huis te zijn, of de zwijnendraf der zonde te eten, en die misschien niet te kunnen krijgen, wanneer hij hem wilde hebben.

De leer, die hieruit voortkomt is, dat het niet met de wijsheid Gods of met de goedheid van Christus in strijd is, toe te laten, dat zondaars in de zonde vallen. Het was niet in strijd met de goedheid Gods, toe te laten, dat Adam viel, al was hij eerst gemaakt naar het beeld Gods, volmaakt heilig en gelukzalig. Het natuurlijk verstand, de rede en de vijanden van de genade Gods willen niet dulden, dat er een veroorloven van de zonde in God is, omdat de zonde uit onze wil voortkomt. Zij stellen, dat de oorzaak van de zonde alleen in onze natuur en onze wil ligt; en dat, wanneer wij eerst iets willen, de Heere dan Zijn medewerking verleent tot het doen. Dit is inderdaad een beraamde rechtvaardigheid in God, want dit zou bewijzen, dat de eerste zonde er was, voordat de eerste zonde was begaan. Want waarom zou de Heere hebben toegelaten, dat de wil van Adam verkeerd keek, aangezien Hij het kon hebben verhinderd? Maar wij moeten hoger opzien als wij de oorzaak willen zien waarom de Heere toelaat, dat er zonde is. Hij doet dat, omdat dat het welbehagen van Zijn wil is. Het is de tegenwerping van die oude ketter Marcion, die zei, dat de Heere de staat van de mens benijdde, en daarom toeliet, dat hij viel, òf dat Hij er niet van af wist, òf dat Hij er niet op lette, en zo zijn val toeliet.

Overweegt drie dingen in God, en dan zult u achter de oorzaak komen, waarom de Heere de zonde toelaat, en toeliet, dat Adam viel. De natuur van het schepsel pleit hierin voor hem bij de Heere, want een schepsel dat een vrije wil heeft, is onvast, en de Heere zal maken, dat dit in dit punt voor hem pleit. Degenen die dit punt betwistten, hebben zeer goed gezegd: “of het schepsel zodanig kon worden geschapen of niet, dat het niet kon zondigen, dat een schepsel in dat geval onveranderlijk en volmaakt gelukzalig zal worden geschapen.” Dat kan niet, dat een schepsel zodanig wordt geschapen. Wel stem ik toe, dat de Heere de tweede handeling kan wijzigen, en dus het schepsel kan verhinderen te zondigen. Maar is er geen redelijk schepsel, of het heeft een vermogen om te vallen, als God Zijn ondersteunende Hand wegneemt.

Waarom, zo zullen sommigen tegenwerpen, heeft de Heere dan zulk een schepsel gemaakt, dat onder de mogelijkheid verkeert van te zondigen? Dat is hetzelfde als dat men vraagt, waarom de pottenbakker al de vaten van leem maakte, zodat zij kunnen breken, en niet zo, dat zij niet kunnen breken.

Daarna; De Heere maakte in den beginne de mens een schepsel, een redelijk schepsel; een redelijk schepsel met een vrije wil begiftigd, en zo was er een mogelijkheid in hem om te staan of te vallen, en het betaamde de Heere zeer wel hem zijn sterkte te laten beproeven, aangezien Hij hem de vrije wil had gegeven om te staan of te vallen. Dat is de tweede reden waarom de Heere toelaat te zondigen, namelijk om hem te laten weten, dat er een groot onderscheid is tussen zijn vrije wil en de genade van de Middelaar. Daarom duldt de Heere, dat de mensen, ja Zijn kinderen, in de zonde vallen, zodat zij mogen weten, dat zij in zichzelf maar zwakke schepselen zijn, wanneer God hen aan zichzelf overlaat. Zodat wij mogen leren onderscheid te maken tussen wat ons van God is toevertrouwd, en wat uit vrije genade is; zodat wij mogen zien, dat wij, wanneer onze wil en het schepsel aan zichzelf worden overgelaten, maar schepselen zijn.

Een derde reden waarom de Heere de zonde toelaat is, omdat Hij alle dingen gemaakt heeft om Zijns zelfs wil, en besloten heeft, dat alles wat Hij heeft gemaakt, zal strekken tot twee doelen, die Hij Zich heeft voorgesteld. Namelijk: de eer van Zijn rechtvaardigheid, en de eer van Zijn barmhartigheid. Waarom zou de Heere, die alles gewerkt heeft om Zijns zelfs wil, ja ook de goddelozen tot de dag des kwaads (Spr. 16:4), de mens niet mogen maken met een mogelijkheid om te zondigen en te vallen? Namelijk tot dat doel, dat wij mogen zien wat het is door God te worden vastgehouden en niet aan onszelf te worden overgelaten; zodat wij mogen beven en vrezen om tegen God te zondigen, en Hem daarmee te bewegen ons te verlaten. Dit zodat wij altijd die bede tot de Heere mogen opzenden: “Heere, leid ons niet in verzoeking”. En zodat allen mogen weten, dat er, als de Heere hen loslaat, geen zonde is in welke zij niet geneigd zijn te vallen, als de gelegenheid zich aanbiedt, ja zelfs de zonde van Judas, om de Heere der heerlijkheid te verraden. Van de Heere losgelaten en verlaten zijnde, zult u gemakkelijk in die onnatuurlijke zonde vallen, om evenals Kaïn uw broeder te vermoorden.

Daarom dient dit om iedereen van ons de les te leren: genade hoog te achten, want God heeft onze hemel en onze hel in Zijn hand, naar het Hem belooft ons vast te houden of los te laten. U staat door genade, en neemt daarom acht en wacht u, dat u de Heere niet verbittert door tegen Hem te zondigen. Omdat Hij Zijn vingers kan loslaten, zodat zij u niet langer vasthouden, en als Hij dat doet zult u gewis vallen.

En niet vele dagen daarna, de jongste zoon, alles bijeenvergaderd hebbende, is weggereisd in een vergelegen land, en heeft aldaar zijn goed doorgebracht, levende overdadiglijk.

De leer is duidelijk, en is deze: Zodra God ons loslaat kunnen wij niet langer staande blijven; zodra Hij een zondaar vrij laat om te zondigen, dan moet hij noodzakelijk zondigen. Niet vele dagen nadat zijn vader hem zijn deel had gegeven, reisde hij weg naar een vergelegen land, en bracht daar alles, in overdaad levende, door. Toen hij weg was, bleek het wat hij was, want hij was niet meer dan een mens, een verkeerde zoon, die niet langer kon blijven staan sinds hij zijn eigen meester was geworden en de leiding van zijn vaders had verlaten. Wanneer God Zijn hand wegneemt, kan een zondaar niet langer blijven staan.

Er zijn drie dingen, die noodzakelijk meebrengen, dat zo iemand valt; ik bedoel zo iemand, die vrij staat en wiens vrijheid zijn schuld is.

Ten eerste. Er is iets in ons, dat een noodzakelijkheid van dit vallen veroorzaakt: Een beneveld verstand, dat altijd verkeerd ziet. Al was er geen duivel om ons te verzoeken, dan is er toch altijd een wil in ons, die ons afvoert om ons tot goddeloosheid te verzoeken.

Christus zegt ons wat het is, dat een mens verwoest: (Matth. 15:19) *“Uit het hart komen voort boze bedenkingen, doodslagen, overspelen, hoererijen, dieverijen, valse getuigenissen, lasteringen. Deze dingen zijn het, die de mens ontreinigen.”* Het kost de duivel weinig moeite, ons in de zonde te laten vallen. Hij behoeft geen vuur of brandstof aan te voeren om dat vuur te doen ontbranden, want er is genoeg daarvan binnen in ons, en het verzoeken van de duivel tot zonde is niets anders dan de persoon en de zonde bij elkaar te brengen, het verstand, de wil en de genegenheden een voorwerp voor te stellen. En als dat maar eens gebeurt en de Heere weggaat en hem verlaat, dan kan de zondaar niet blijven staan, omdat zijn steunsels waardoor hij bleef staan, zijn weggenomen; en zo moet het vermoldme huis instorten.

Een tweede reden is deze: Sinds de val van Adam is niets ons natuurlijker dan zondigen. De zonde is ons natuurlijk eigen. U weet, dat het niet nodig is het vuur te verlokken om hout te verbranden. Het is de natuur van het vuur. Als een steen opgeheven en weer losgelaten wordt, is het niet nodig, dat hij in verzoeking komt om te vallen; hij moet dat doen omdat het zijn natuur is. Onze natuur is tot zondigen geneigd. Het Woord van God getuigt dit van ons: (Ef. 2:3) *“Onder dewelke ook wij allen eertijds verkeerd hebben in de begeerlijkheden onzes vlezes, doende de wil des vlezes en der gedachten.”* Onze natuur heeft een neiging tot de zonde, evenals een steen heeft tot vallen. De mens is geneigd tot boosheid en zonde, en daarom moet hij vallen wanneer de Heere de teugel loslaat en de natuur niet door Zijn kracht in toom houdt

Ten derde. Wat is het, dat alle Adamskinderen in die staat houdt waarin zij nu zijn? Er is een staande houdende macht in God, en als de mens die had zou hij niet kunnen vallen. God maakte hem naar Zijn beeld, want hij had hebbelijke genade, zodat hij in de staat der rechtheid had kunnen blijven staan. Maar de Heere nam Zijn dadelijke werking van hem, en daarom moest hij vallen. En als het zo met Adam ging toen hij in de staat der rechtheid stond, dan moet het veel meer zo met ons gaan, als God Zijn ondersteunende macht inhoudt en ons aan de leiding van onze wil overlaat; dan moeten wij vallen. Als Hij ophoudt in ons te werken beide het willen en het werken naar Zijn welbehagen, dan kunnen wij niets doen dan wat kwaad is. Het geschil tussen ons en de vijanden van de genade Gods is dit: Of de wil van de mens, of de genade van God het sterkste is; of het schepsel kan blijven staan als de Heere Zijn genade wegneemt, of dat hij moet vallen wanneer Hij Zijn krachtadige genade inhoudt. Deze tekst zegt, dat het dan zo moet gaan. Dit beantwoordt ook een andere valse stelling van hen, die vijanden zijn van de genade des Heeren. Zij zeggen, dat, waar de Heere het schepsel heeft toegelaten te zondigen, het in de macht van het schepsel is te zondigen of dat niet te doen, zowel als vóór dat Hij dit heeft toegelaten. Dit is niet zo. Er is een plaats (Jes. 57:17), die het tegengestelde zegt: *“Ik was verbolgen over de ongerechtigheid hunner gierigheid en sloeg hen; Ik verborg Mij, en was verbolgen; evenwel gingen zij afkerig henen in de weg huns harten”*. Als dit een richterlijke verberging is, dan zal de gehele wereld er niet naar luisteren. Er staat ook geschreven, (Ps. 81:13) dat de Heere het volk *“overgaf in het goeddunken huns harten,”* en wat was daarvan het gevolg? *“Zij wandelden in hun raadslagen.”* Toen de Heere Zijn hand van Adam aftrok, toen moest hij vallen. Toen de Heere Farao toeliet het volk Israëls te onderdrukken, en het aan zijn vrije wil overliet om hen te laten gaan of niet, toen werd Farao's hart verhard, en hij wilde hen niet laten gaan.

De toepassing van dit punt is, dat hier allen veroordeeld worden, die zeggen, dat zij zich in het zondigen kunnen beheersen, die menen, dat zij alleen zoveel van de zonde zullen nemen, en niet meer, evenals die dwaas, die zegt: *„Een weinig slapens, een weinig sluimerens, een weinig handvouwens, al nederliggende;”* (Spr 6:10), en hij is altijd temeer klaar, om opnieuw te sluimeren. Iemand zal zeggen: *“Ik zal deze kleine zonde doen, maar ik zal niet meer doen; ik zal mij zoveel op een slechte manier verkrijgen, maar meer niet; als ik dat verkregen heb, dan laat ik het daarbij. Ik wil mij alleen deze lichtzinnigheid veroorloven, maar ik wil niet verder in de zonde voortgaan.”*

Maar bedenkt, dat het niet in uw macht is uw voeten te bewaren, wanneer de Heere u loslaat. Daarom: grijpt de Heere aan en bidt Hem, dat Hij u vasthoud, en dat de Heere u niet in verzoeking leidt. U weet niet, wanneer uw vuur en het brandhout van de duivel bij elkander worden geworpen, hoe spoedig zij in volle vlam zullen staan, en daarom is het nodig, dat de Heere de Hand van Zijn genade aan ons houdt om ons te bewaren. En boven alles moeten wij gebruik maken van de Middelaar, Christus, en Hem danken, dat Hij de staat van Zijn vrijgekochten zo vast en onbeweeglijk in Hem heeft gemaakt.

Kunnen wij de vrije genade en de Middelaar Jezus genoeg dank bewijzen, die ons bewaart, dat wij niet in de zonde van Sodom, van Judas, of van Kaïn vallen? Acht deze genade Gods hoog en maakt er gedurig gebruik van. Gelukkig dat hart, dat die genade heeft gekregen, om alleen op de Heere te vertrouwen; uw staan alleen aan Christus toe te schrijven, en zo uw vertrouwen alleen in Hem te stellen. Dit was de fout van Petrus, dat hij zijn staan niet alleen aan de kracht van Christus toevertrouwde, en dat bewoog de Heere hem iets van zijn eigen sterkte te laten kennen. Doordat hij een hoge dunk van zichzelf had, zei hij: *“Al moest ik ook met U sterven, zo zal ik U geenszins verloochenen”*. (Matt 26:35) Maar wacht even totdat de dood hem wordt voorgesteld, en hij ziet hoe de mensen zijn Meester binden en mishandelen, en hij in vrees voor zijn leven is, en zijn bloed in hem bekoelde (want hij sprak dat toen zijn bloed kookte). Toen het zover kwam moest hij zien, dat de mens slechts een mens is, en dat hij, wanneer de Heere hem loslaat, zal blijken slechts een broos riet te zijn, dat door de minste tegenstand zal vallen. Gelukkig hen, die door de Hand des Heeren worden ondersteund en niet op hun eigen sterkte vertrouwen. Denkt hoog van Christus en Zijn vrije genade, en maakt gebruik van Hem en Zijn sterkte, als u veilig bewaard wilt zijn tot de tweede komst van onze Heere. Deze Heere, Die machtig is ons te bewaren, en ons onberispelijk aan Zijn Vader voor te stellen in Zijn toekomst; Christus zelf, Zijn Vader en onze Vader, en de Geest der genade, zij alle lof, en kracht, en heerlijkheid, in alle eeuwigheid. Amen.

3. De redenen waarom hij terugging en zijn gebed

En als hij het alles verteerd had, werd er een grote hongersnood in datzelfde land, en hij begon gebrek te lijden. En hij ging heen, en voegde zich bij een van de burgers van datzelfde land; en die zond hem op zijn land om de zwijnen te weiden. En hij begeerde zijn buik te vullen met de draf, dien de zwijnen aten; en niemand gaf hem dien. En tot zichzelf gekomen zijnde, zeide hij: Hoeveel huurlingen mijns vaders hebben overvloed van brood, en ik verga van honger. Ik zal opstaan, en tot mijn vader gaan, en ik zal tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel, en voor u; en ik ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden; maak mij als een van uw huurlingen.
Lukas 15:14-19.

Geliefden in de Heere!

Om dat te geloven, dat wij zulk een Vader hebben, Die ons vereert Zijn kinderen te zijn, en omdat er meer over gedacht zou worden. Als de staat van de aanneming tot kinderen en der aangenomen kinderen Gods goed gekend werd, zouden wij er meer over denken dan wij doen. Het is geen kleine zaak, van een bastaard der hel tot een kind des hemels gemaakt te zijn; van iemand, die geen aanspraak op Christus heeft, gemaakt te zijn tot iemand, die een genadig recht op Hem heeft. En als het zo niet is, is het onze eigen schuld, want onze Heere sluit niemand van Hem uit, die binnen de zichtbare Kerk is. Zijn aanbod van genade en verzoening is zo wijd en uitgestrekt, dat zij in een jammerlijke en ellendige toestand zijn, die in een land, of streek, of gemeente, of stad wonen, waar Christus in het Evangelie schijnt, en toch geen profijt van Hem hebben. Wat een veroordeling zal dat zijn voor hen, wanneer de gelijkenis van de verloren zoon aan een verloren wereld en een verloren zoon is gepredikt, hoe hij wegging, en wederkeerde, en zijn vader hem ontving, die toch niet willen wederkeren.

Overweegt wat in God en wat in het schepsel is. Dit is inderdaad de voornaamste les, waarop wij gezet moesten zijn die te leren: onze Schepper te kennen, en wat in Hem is, dat Hij alle dingen gemaakt heeft, en dat alle dingen bestaan door Hem. En dan, anderzijds, zonde en ellende te kennen, onszelf te kennen, de neiging van onze boze harten tot de zonde te kennen, harten, die dagen zonder getal van de Heere weglopen. Als wij onszelf daarmede recht konden bekend maken, zouden wij onze afdwalingen moeten erkennen, en wij zouden Gode gelijkvormig worden gemaakt; als wij daartoe konden komen, dan was alles gedaan wat gedaan moet worden.

Dan zou ons prediken, en bidden, en danken, en lezen, en samenkomen, vermanen, enz., een gezegende uitwerking hebben, en wij zouden steeds zoeken meer te kennen, totdat wij tot de genieting van de Heere zelf kwamen. Wanneer u Christus zelf hebt gekregen, en in Hem bent, dan, o zondaar, dan bent u thuis, en niet eerder.

Wij moeten nu overwegen:

1. Op welke grond, om welke reden de verloren zoon naar huis gaat;
2. Wat zijn gebed is wanneer hij tot zijn vader gaat.

Wat de grond betreft waarop hij opstaat om naar huis te gaan, die blijkt duidelijk genoeg in de voorafgaande woorden: Hij heeft gebrek en is op het punt van te vergaan en om te komen van honger. Hij zag, dat hij in een ellendige staat verkeerde, en dat deed hem een besluit nemen. En als hij dan thuis kwam, dan zou hij niet zoeken, dat zijn vader hem de plaats van een kind in huis zou geven, maar dat hij hem als een van zijn huurlingen zou maken. De beweegredenen, die de Heere gebruikte, om deze verloren zoon terug te brengen is zijn gebrek en zijn verdrukking, zoals wij lezen in Hoséa 5:15: *“Ik zal heengaan en keren weder tot Mijn plaats, totdat zij zichzelf schuldig kennen, en Mijn aangezicht zoeken; als hun*

bange zal zijn, zullen zij Mij vroeg zoeken.” Dat is een van de gewone middelen, die de Heere aanwendt om Zijn kinderen te lokken. Hij vrijt hen als zij in de smeltkroes der ellende zijn, wanneer zij zichzelf als het ware niet kunnen onderhouden of verhuren. Wanneer het met hen is als met Manasse: (2 Kron. 33:11, 12) *“Daarom bracht de Heere over hen de krijgsoversten die de koning van Assyrië had, dewelke Manasse gevangen namen onder de doornen; en zij bonden hem met twee koperen ketenen, en voerden hem naar Babel. En als hij hem benauwde, bad hij het aangezicht des Heeren, zijns Gods, ernstig aan, en vernederde zich zeer voor het aangezicht des Gods zijner vaders*”. Hij en het volk zondigden tegen de Heere, en daarom zond de Heere vijanden tegen hen, en hij wordt gevangen genomen en gevangelijk weggevoerd naar Babel. En toen hij daar zo geboeid was, dat hij niet kon weggelopen, toen in zijn benauwdheid, toen vernederde hij zich en zocht de Heere. (Deut. 30:1-3) *“Voorts zal het geschieden, wanneer al deze dingen over u zullen gekomen zijn, deze zegen of deze vloek, die ik u voorgesteld heb, zo zult gij het weer ter harte nemen, onder alle volken, waarheen u de HEERE, uw God, gedreven heeft; en gij u zult bekeren tot de HEERE, uw God, en Zijner stem gehoorzaam zijn, naar alles wat ik u heden gebied, gij en uw kinderen, met uw ganse hart en met uw ganse ziel. En de HEERE, uw God, zal uw gevangenis wenden, en Zich uwer ontfermen; en Hij zal u weder vergaderen uit al de volken waarheen u de HEERE, uw God, verstrooid had*”. (Hos. 2:13, 14) *“Daarom, zie, Ik zal haar lokken, en zal haar voeren in de woestijn, en Ik zal naar haar hart spreken. En Ik zal haar geven haar wijngaarden vandaar af, en het dal van Achor tot een deur der hoop;”* dat is, te midden van grote benauwdheid zal Ik naar hun hart spreken; dat is gewoonlijk de tijd, wanneer de Heere dat doet. Hiervoor wordt een reden gegeven: (Spr. 29:15) *“De roede en de bestraffing geeft wijsheid.*” Als de mensen ooit zullen welvaren, dan zullen zij welvaren, wanneer de hand Gods op hen is. Wat zal hen vernederen, die niet vernederd worden door de bezoeken des Heeren? Weliswaar gebruikt het Woord van God deze spreekwijze, dat Zijn woord het hart vernedert, en soms zal het dat ook doen; maar de verdraaidheid van onze natuur is zodanig, dat zij meestal niet tot de Heere worden gebracht, zolang niet de ijzeren zenuwen van hun nek gebroken zijn, en Hij onze hardnekkigheid buigzaam maakt.

Toepassing: Laat ons in al onze verdrukkingen naar de weg vragen om thuis te komen bij onze Heere en Man, en met de Profeet zeggen: “Het was mij beter toen ik onder Zijn geleide was, dan het mij sinds die tijd ooit geweest is.” Laat ons proberen dat gebruik van alle bezoeken des Heeren te maken, te erkennen, dat het Gods boodschappers zijn, die u weder tot Hem zoeken terug te brengen, omdat u van Hem bent weggelopen. Maar wenden allen, die de Heere slaat, zich tot Hem door de slagen, die hun worden toegebracht? Zeker niet; velen zijn er, die, nadat zij geslagen zijn, verder van de Heere afwijken. De Heere zegt van Zijn volk: (Jes. 1:5) *“Waartoe zoudt gij meer geslagen worden? Gij zoudt des afvals des te meer maken.*” Dat is een van de kwaden van onze natuur, dat zij dood geslagen worden, wanneer de hand Gods hen slaat. Zij weten niet wat Hij zegt of doet, maar zij zijn verder van God af dan tevoren; en wanneer het zo is, zal de Heere moe worden zulke mensen te bezoeken en hen niet meer opzoeken.

Een tweede kwaad, dat voor sommigen uit de bezoeken voortkomt, is: Heiligheid van God te zoeken in de dag van hun bezoeking, terwijl het geen heiligheid is die uit het hart komt, maar alleen uit de mond. Daarom moest alle heiligheid en nederigheid, die wij onder het kruis hebben, wel terdege worden onderzocht. Daarom omdat er velen zijn, die zich nederig schijnen te gedragen, en hun hoofd laten hangen als een bies; zolang de hand des Heeren op hen is zullen zij nederige woorden tot God spreken en toch niettegenstaande dat, slechts een leugenachtig hart hebben. Hun doel toch in het zoeken van de Heere en in zich te vernederen is alleen, dat het kruis van hen zal worden weggenomen. Wij moesten ons daarvoor wachten, want het zal ons bedriegen wanneer het kruis weg is. Wat zijn er velen in de wereld, die in hun ziekte zullen zeggen: “Als de Heere mij weer zal herstellen en gezond

maken, dan zal ik zeker de oude man of vrouw niet meer zijn.” Zij zullen plechtig beloven, hun boze wegen te verlaten en een andere koers van leven te beginnen, als zij van hun ziekte verlost mogen worden, en toch worden zij daarna even boos en goddeloos als ooit tevoren, en soms erger. De reden hiervan is een bedrieglijk hart, dat schone woorden tot God spreekt, zolang Zijn Hand op hen rust en toch verharden zij, zodra de roede is weggenomen, evenals Farao hun hart, en zij keren terug tot hun vorige kromme wegen. Zo verblind zijn zij, die zich tot God schijnen te bekeren wanneer Gods hand zwaar op hen drukt, dat zij, wanneer Hij die van hen wegneemt, weer terugkeren.

Er is nog een derde soort aan wie God vele kruisen verspilt, en die er niets beter door worden, maar die even trots blijven als zij tevoren waren. Zulken zijn als ijzer, dat door het vuur niet week wordt, die niet te reinigen noch te buigen zijn; welke moeite er ook aan besteed wordt, zij willen noch buigen, noch breken. De Heere doet alle moeiten, die Hij aan hen besteedt, tevergeefs. Het schuim wordt niet van hen weggenomen, wat de Heere ook aan hen doet; al werpt Hij hen de smeltkroes, zij bleven steeds dezelfde.

En dan zijn er ten slotte nog, die onder hun benauwdheid een verkeerde weg inslaan om er van ontslagen te worden. Zij slaan niet zulk een weg in als deze zoon doet, om weer bij zijn vader te komen, zodat die hem helpt; maar zij gebruiken verkeerde en zondige wegen om er aan te ontkomen.

Dezulken zijn onder al hun kruisen evenals een vreemdeling, die een water moet doortrekken, maar een verkeerde plaats neemt, die niet doorwaadbaar is, en in een draaikolk raakt en daar verdrinkt. De rechte weg onder enig kruis, als het een kruis is waardoor u iets ontnomen is, is, dat u met Job zegt: „De Heere heeft gegeven, de Heere heeft genomen; de Naam des Heeren zij geloofd”.

De rechte weg om veilig door de doorwaadbare plaats van dat water te komen is, dat wij ons vernederen onder de krachtige hand Gods, dan zal Hij ons verhogen; dat wij de ijdelheid der wereld zien en de soevereiniteit van de Heere, de Schepper; dat wij overwegen, dat de mens maar vlees, maar God een Geest is; en als Zijn slagen in dit leven al zo zwaar zijn, wat dan de smarten en pijnigingen wel moeten zijn, die Hij ziel en lichaam zal toebrengen in de hel. Als het zulk een hevige pijn is vier en twintig uren gepijnigd te worden door jicht, of graveel. O! wat een pijniging moet dat wel zijn, eeuwig beide in ziel en lichaam in de hel gepijnigd te worden, eeuwig in de hel te zijn, nacht en dag, en nooit rust te hebben, en, om het hierbij te laten, nooit uit die smart en pijniging verlost te zullen worden. Als wij wijs waren zouden wij onder onze kruisen veel van God kunnen leren. Als wij daardoor tot Hem wilden komen, en erkennen, dat Hij onze Vader is, die ons slaat, en niet een vijand; en dat deels tegen Zijn wil. Wij zouden altijd bedenken, dat Hij *“geen lust heeft in de dood des zondaars”*; dat Hij hen niet wegwerpt wanneer Hij slaat, maar hen integendeel verwelkomt, die tot Hem komen. Wij zouden overwegen, dat Hij de mensenkinderen niet van harte plaagt noch bedroeft, (Klaagl. 3:33).

Het eerste gedeelte van het gebed van deze verloren zoon is: *“Maak mij als een van uw huurlingen.”*

Ziet nu, welke plaats een bekeerde zondaar wenst in te nemen. God hoeft hem niet lager te zetten dan hij zichzelf zet. Dat is het voordeel van de vernedering waar die waarlijk komt. Zij legt hem op de grond, als de Heere met Zijn bezoeking werkt om hem te laten zien wie Hij is. Hij erkent, dat hij de onwaardigste is in het ganse huis van zijn vader; hij erkent dat hij het gezelschap of de tegenwoordigheid van zijn vader niet waardig is; hij erkent, dat het veel meer is dan hij verdient, als hij door zijn vader als een dienstknecht wordt behandeld, laat staan, dat hij aanspraak zou maken op de plaats van een zoon. Dit is altijd een kenmerk van een bekeerde zondaar, wanneer hij daar gebracht wordt, dat hij gering van zichzelf denkt. Zodra de Heere Petrus aan zichzelf begon bekend te maken, werd hij gering in zijn eigen ogen, en hij zei: *“Heere, ga uit van mij, want ik ben een zondig mens.”* (Luk 5:8)

De hoofdman over honderd sprak tot Christus: “Ik schaam mij, dat zulk een Heere onder het dak zou vertoeven van mij, die zo onwaardig ben.” *“Heere, ik ben niet waardig, dat Gij onder mijn dak zoudt inkomen; maar spreek alleenlijk één woord, en mijn knecht zal genezen worden.”* (Matt 8:8) Een waarlijk bekeerd zondaar weet niet hoe laag hij zich zal zetten. Als er een smart en pijniging was, groter dan de pijn en de pijniging der hel, zou hij erkennen, dat hij die verdiend heeft, en dat hij het zichzelf gedaan heeft.

Hoe gering spreekt de Apostel van zichzelf als hij overweegt, dat God hem een Apostel en prediker van het Evangelie heeft gemaakt, en dat op zichzelf toepast: (Ef 3:8) *“Mij, den allermiste van al de heiligen, is deze genade gegeven, om onder de heidenen door het Evangelie te verkondigen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus.”* “Ik, die de allermiste ben van alle heiligen”; grote Paulus, die zich klein noemt, en dat niet alleen, maar minder; en niet alleen minder dan de Apostelen, maar minder dan de heiligen, dan zij, die geheiligd begonnen te worden; ja, minder dan alle heiligen, en minder dan de minste van al de heiligen. O, hoe nederig is die ziel, die zichzelf recht kent, die een gezicht heeft gekregen van eigen boosheid, en daardoor van hetgeen zij verdient.

Weet dan, dat dit een kenmerk is van hen, die Jezus liefhebben. Zij denken geringer van zichzelf dan van iemand anders. Hoogmoed is geen kenmerk van de kinderen Gods. In een ieder van ons is van nature een rietstaf van hoogmoed. En wie zij ook zijn, die hoger willen zijn dan God hen wil hebben (zoals er velen in de wereld zijn), zij zijn veraf van wat deze zoon van zichzelf denkt.

O, wat is nederigheid een grote genade, en wat is hoogmoed een zonde van hoge geboorte, maar wat is het een ellendig kwaad. Hoogmoed is in de hemel geboren, en uit de hemel gevallen; maar kon daar nooit weer in komen: *“God wederstaat de hovaardigen, maar de nederigen geeft Hij genade.”* De Heere zegt van hem, die trots is, dat Hij Zijn vijand is. Wee die mens, die God van verre kent als vijand!

Leert daarom deze les, dat u het zeil strijkt voor Christus, en probeer daartoe te leren kennen, wat zondig stof en as is. Bedenkt, dat, als de Heere u wil laten zien wat u echt bent, u dan gedwongen zult worden te zeggen: “Ik ben niet meer waardig Uw zoon genaamd te worden; maak mij als een van Uw huurlingen”, en dat u dit van uzelf zult erkennen.

Was dit een goede smeekbede van hem? In elk opzicht. Ziet op welke grond hij dit zegt: *„Ik heb gezondigd tegen de hemel en voor U.”* Daaruit leidt hij deze gevolgtrekking af. Het is een zaak van groot gewicht, dat onze vernedering, geen beletsel zij voor het geloof en het gebed. Omdat u tegen de hemel en de aarde hebt gezondigd, zou u daarom besluiten, dat u niet zult zoeken een van Gods zonen, noch een van de kinderen Gods te zijn? Vaak zijn wij zo gering in onze ogen, dat wij de Heere bidden om hetgeen wij verdienen, maar niet om wat wij begeren. Maar laat ons hierin ons ongelijk erkennen, en zoveel van de Heere zoeken als wij begeren, en niet wat wij verdienen. Inderdaad weigert hij geacht te worden een dienstknecht te zijn, of als de geringste der dienstknechten te worden aangemerkt, en toch durft hij niet vragen de plaats van een zoon in te nemen. Maar wanneer u zo tot de Heere bidt, vraag dan om wat het Hem betaamt te geven, en niet om wat u betaamt wegens uw geringheid en schuldigheid te ontvangen. Weet wie Hij is, tot Wien u spreekt. U spreekt tot Hem, die even gemakkelijk van een slaaf der hel een zoon als een dienstknecht kan maken.

Het is een grote zaak vernederd te zijn, en toch tegelijkertijd te geloven. Vaak staat het een het ander in de weg; zo zegt Petrus, vernederd zijnde in zijn eigen ogen: *“Heere, ga uit van mij, want ik ben een zondig mens.”* Het zou niet goed voor hem zijn geweest, als de Heere overeenkomstig zijn gebed van hem was uitgegaan. Volgt daarom, als u vernederd bent, zijn voorbeeld niet, maar bidt liever: *“Heere, laat mij bij U blijven, want ik ben een zondig mens”*; want iemand, die aan deze ziekte lijdt, kan geen beter gezelschap krijgen dan Hem, die de Heelmeester is. De bloedvloeiende vrouw, dus in haar eigen ogen vernederd zijnde, zoekt, dat zij maar alleen de zoom van Zijn kleed mag aanraken. Zou het zonde voor haar geweest zijn

als zij gezocht had Zijn voeten of Zijn aangezicht te kussen? Zeker niet. Maar haar nederig geloof achtte het al zeer hoog als zij maar zo nabij zulk een Heere mocht komen, dat zij de zoom van Zijn kleed mocht aanraken. Maar de vernederde ziel mag dichterbij Christus komen dan zij. Zij zal welkom zijn, als zij dichterbij komt om Zijn lieve mond te kussen; want de beste plaats in de hemel is bereid voor hen, die nederig zijn. O, hoe hoog achtte onze Heere die vrouw, die haarzelf als een hond aanmerkte, en tevreden was als zij met de honden mocht eten van de kruimeltjes, die van de tafel van de kinderen vielen! Hij zegt van haar: *“O vrouw, groot is uw geloof; u geschiede, gelijk gij wilt.”*

Dit is zeker, dat een nederig geloof een groot geloof is, en dat de Heere hoge gedachten heeft van een ziel, die laag van zichzelf denkt. Laat ons daarom die weg niet uitgaan, zodat wij de goedheid van God niet afmeten aan onze boosheid. Dat is een vals kompas om daarbij onze Heere af te meten. Wat u ook bent, al bent u nog zo zondig en goddeloos, toch is de Heere de Heere. Die vrouw, waarvan geschreven staat in Lukas 7:38, die de voeten van Christus met haar tranen nat maakte, en met de haren van haar hoofd afdroogde, zij zou welkom zijn geweest als zij daarheen was gekomen om Hem te omhelzen en Zijn mond te kussen.

Hoe nederiger u bent, hoe dichterbij u bij uw Heere bent. Leert deze les maar eens, om gering van uzelf te denken, en als u daar mag komen bent u binnen het gezicht van Christus. Wanneer u nederig bent, bent u binnen het bereik van de adem van Christus en zal Hij op u blazen. Gaat in uw nederigheid niet te ver van de Heere af. Leert meer van Hem te vragen, dan u zou doen, als u ziet op hetgeen u verdiend hebt. Het is een verkeerd gesteld gebed, dat gericht is naar onze verdiensten. Maar laat ons leren onze gebeden te richten naar Gods barmhartigheid en de rijkdommen van Zijn vrije genade. Zullen wij een druppel genade van den Heere begeren, omdat wij niet meer verdienen? Neen, dat verdienen wij niet, en laat ons daarom een zee van genade van de Heere begeren. Al is het, dat het gepast is, dat wij, naar onze verdiensten, weinig krijgen, toch past het Hem veel te geven.

Zoekt niet minder dan Christus zelve, en de hemel, en de vergeving der zonden, blijdschap van de Heilige Geest, vrede in het geweten, enz. Begeert wat alleen aan de kinderen van God, aan de erfgenamen van de hemel wordt gegeven, en wees niet voldaan met wat de dienstknechten wordt gegeven. Hoe begeriger uw gebeden zijn, hoe meer u welkom bent bij de Heere, want Hij kan geen beperkte, enge gebeden verdragen. Hij is er niet mee tevreden, dat u minder zou begeren, dan Hij van zins en gewillig is te geven. Hij is niet als die koning, die zei: *“Zo wat gij van mij zult eisen, zal ik u geven, ook tot de helft mijns koninkrijks.”* (Mar 6:23) Begeert geen half koninkrijk van de Heere, maar een geheel koninkrijk. Leert daarom deze les: Maakt uw gebeden niet te nauw, maar zoekt grote dingen van de Heere, in tegenstelling met hetgeen Jeremia (Jer. 45:5) tot Zijn knecht Baruch zei: *“Zoudt gij u grote dingen zoeken? Zoek ze niet”*; zoekt grote dingen, ja, de grootste dingen, die in de schatkamers des Heeren zijn, want Hij is even machtig de hemel te geven, als een bunder land of een dronk water. Hij is even machtig de heerlijkheid te geven, als genade te schenken. Hij is machtig de Geest te geven, die Hij belooft, (Joël 2:28) de Geest der profetie uit te gieten, opdat uwe ouden dromen dromen, en uw jongelingen gezichten zien. Wees niet enghartig in het begeren van de Heere, en in te weinig van Hem te vragen. Wij zijn dikwijls te bekrompen in het begeren van de Heere. Wij vallen de Heere niet nacht en dag lastig met onze gebeden in grote dingen te zoeken. Omdat wij maar weinig van de Heere vragen daarom ontvangen wij dikwijls maar weinig van Hem. Maar leert voortdurend al meer van de Heere te begeren, en verzoekt als het ware de milddadigheid des Heeren in grote dingen van Hem te vragen, en u zal gegeven worden wat u begeert. U hebt het uzelf te wijten als u weinig van Hem ontvangt, want het komt alleen daarvan, dat u te bekrompen bent in uw bidden.

Hoe het ook zij, hij ontzegt zichzelf zijn plaats, nochtans laat Hij God op Zijn plaats, want hij noemt Hem ‘Vader’. Dat is inderdaad een goede en rechte vernedering, die altijd de Heere houdt waar Hij behoort te zijn, zoals u bij Daniël kunt zien, die belijdt: (Dan 9:8, 9)

“O Heere, bij ons is de beschaamdheid der aangezichten, bij onze koningen, bij onze vorsten, en bij onze vaders, omdat wij tegen U gezondigd hebben. Bij den Heere, onzen God, zijn de barmhartigheden en vergevingen, alhoewel wij tegen Hem gerebelleerd hebben.” Dat is recht werk. Laat de Heere altijd rechtvaardig en heerlijk zijn, al is het, dat schande en beschaamdheid met grote letters op onze aangezichten zijn geschreven. Laat de Heere altijd hoog en verhoogd worden, en alle anderen laag, opdat Hij hoog zij, zoals de Kerk erkent: (Jes: 63:16) *“Gij zijt toch onze Vader, want Abraham weet van ons niet, en Israël erkent (Eng. vert.) ons niet; Gij, o HEERE, zijt onze Vader, onze Verlosser van ouden af in Uw Naam.”* Al worden wij afvalligen genoemd, en al zijn wij niet waardig kinderen van Abraham genaamd te worden; toch bent Gij waardig, dat wij U onze Vader noemen, want wij roepen Uw Naam aan. Zo staat er ook geschreven: (Jer. 14:7-9) *“Hoewel onze ongerechtigheden tegen ons getuigen, o HEERE doe het om Uws Naams wil; want onze afkeringen zijn menigvuldig, wij hebben tegen u gezondigd.”* Zij zetten zichzelf zeer laag, en zeggen dan verder: *“O Israëls Verwachting, zijn Verlosser in tijd van benauwdheid; waarom zoudt Gij zijn als een vreemdeling in het land, en als een reiziger, die slechts inkeert om te vernachten?”* Hun God is de hoop van Israël en hun Zaligmaker in de tijd van benauwdheid geworden; maar voor zichzelf belijden zij: *“Onze afkeringen zijn menigvuldig, wij hebben tegen U gezondigd.”* De Heere wil, dat Zijn kinderen zich zo gedragen, dat zij altijd God Zijn plaats laten innemen, om Hem als Vader te erkennen, ook al zouden zij geen kinderen zijn.

Is dit geen tegenstrijdigheid? Als iemand Hem zijn Vader noemt, dat moet hij toch een zoon zijn? Ja, dat is zo. Maar gelukkig zijn zij, die God een hoge plaats kunnen geven en zichzelf een lage plaats, zodat Hij verhoogd wordt. Gelukkig zijn zij, die de Heere kunnen geven wat Hem toekomt, al zou het zijn met verlies van alles wat zij in de wereld hebben. Leeft op God en geeft uit voor Hem, al zou u er alles door verliezen wat u in de wereld hebt, en u zult in het einde geen verliezer zijn. Al is het, dat uw man in een ander land is gesneuveld, laat dit u nochtans stil doen zijn, dat God het heeft gedaan, en erken, dat Hij alles waardig is wat u bezit, al was het nog veel meer. Daarom zal een vernederde ziel God zo hoog als de hemel verheffen, en als zij kon zou zij Hem boven de hemel verhogen, en zichzelf zo laag zetten als de hel.

Dit moet een twijfeling beantwoorden, die vele van Gods kinderen hebben; zij zeggen namelijk: *“Wat God ook in Zichzelf is, toch weet ik niet of ik enig recht heb Hem mijn Heere en mijn Vader te noemen.”* Als u daarvoor, dat u niet weet of Hij uw Heere en uw Vader is, geen betere reden hebt, dan dat u zondig bent, dan is het slechts de redenering van de verloren zoon, en die gaat in alles niet op. Zegt dan ook liever dit: *“Al was ik een slaaf van de duivel, een kind van de toorn en de verderfenis, toch weet ik, dat Hij in de hemel is en, dat Hij een Vader is, en ik zal niettegenstaande al mijn overtredingen tot Hem als een Vader opzien, want dit is een deel van Zijn heerlijkheid, dat Hij hun, die van Hem zijn weggelopen en hun goed met hoeren hebben doorgebracht, hun ongerechtigheden en overtredingen vergeeft wanneer zij tot Hem wederkeren.”* Het is niet mogelijk, dat onze bekrompen gedachten deze Heere kunnen bevatten.

Dit is inderdaad de grond van ons zondigen, dat wij de Heere bij onszelf afmeten. Omdat u een onoprecht hart hebt, denkt u, dat de Heere ook zo is. Omdat wij veranderlijk zijn, menen wij, dat de Heere dat ook is. Omdat wij geen grote verongelijkingen, die men ons aandoet, kunnen vergeven, daarom voeden wij ook zulke gedachten van Hem. Nooit zal iemand een vast en standvastig geloof hebben, die niet over zichzelf, en over hetgeen hij zich heeft waardig gemaakt heen, tot God opziet; die niet overweegt, dat Hij, hoe wij Hem ook hebben getergd, en hoe onwaardig wij het zijn, nochtans nabij is degenen, die Hem in waarheid zoeken.

O, dat wij mogen leren rechte gedachten te hebben van Christus onze Heere, en Hem niet af te meten naar onze korte ellemaat, maar naar Zijn grote maat, die Hij in Zichzelf is. Deze Heere,

de Vader van Christus en onze Vader in Hem, Hem en de Heilige Geest, de éne onbegrijpelijke Godheid, zij eeuwig lof en dank. Amen.

4. Het welkom van de vader

En opstaande ging hij naar zijn vader. En als hij nog ver van hem was, zag hem zijn vader, en werd met innerlijke ontferming bewogen, en toelopende, viel hem om zijn hals, en kuste hem. En de zoon zeide tot hem: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel, en voor u, en ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden. Lukas 15:20, 21.

Geliefden in onze Heere!

Wij hebben over het eerste deel van deze gelijkenis gesproken, en u hebt gehoord hoe de verloren zoon zich gedroeg toen hij naar het huis van zijn vader ging. Nu volgt het tweede deel, dat is, hoe de Heere Zijn verloren zoon ontving, en hem verwelkomde; dit wordt in de tekst in drie bijzonderheden uitgedrukt:

1. Hoe de Heere Zich gedroeg: *“Als hij nog verre van hem was, zag hem zijn vader, en werd met innerlijke ontferming bewogen, en toelopende viel hem om zijn hals en kuste hem.”*
2. Hoe de vader alles voor hem toebereidt, en aan zijn dienstknechten opdraagt hem te verwelkomen. Hij draagt hun op een ander mens van hem te maken, hem met andere versierselen te versieren dan die, welke hij in de dagen zijner ijdelheid had. Er geschiedt een grote verandering aan hem, want het beste kleed wordt hem aangedaan, een ring wordt hem aan zijn hand gegeven, en schoenen aan zijn voeten, en zij moeten het gemeste kalf slachten.
3. Hoe de vader en het ganse huis deze verloren zoon verwelkomt. Er wordt een feestmaal aangericht, het gemeste kalf is geslacht, en allen zijn blijde en vrolijk, zoals het onzen Heere, en alle engelen en verheerlijkten in de hemel, wel past, zich te verheugen over de thuiskomst van een weggelopen zondaar.

Niemand, die in geest, en waarheid, en oprechtheid tot onzen Heere komt, zal een slechtere verwelkoming krijgen, of weggezonden worden, omdat hij van Hem is weggelopen: (Joh. 6:37) *“Die tot Mij komt zal Ik geenszins uitwerpen.”* Nee, Hij zal dezulken zeker niet weer weg zenden. Nee, hier is niets, dat een teken is van de toorn des Heeren over zijn vorig verkwisten van tijd, en middelen, en alles; maar een liefderijke kennisgeving van de liefde van zijn Vader tegenover hem, en zulke zoete uitdrukkingen als u bij geen andere vader zult vinden in het verwelkomen van zulk een kind. Geen aanmerking wordt gehoord over alles dat gebeurd is, maar al die dingen worden terzijde gelegd. Geen woord van beschuldiging, dat hij tevoren het gezelschap van zijn vader moe was geworden; geen berisping wegens zijn lichtzinnigheid, noch over het doorbrengen van alles wat hij had gekregen. Nu deze verloren zoon zijn hart heeft verbroken, wil de Heere het niet breken. Nu hij bedroefd is en treurt over zijn tergingen, heeft de Heere niets tegen hem te zeggen; maar Hij wil hem het gewaad van blijdschap en vrolijkheid geven voor de geest van droefheid en treurigheid.

Als wij ons vernederen onder de krachtige hand Gods, zal de Heere ons verhogen. Als wij onszelf veroordelen, zullen wij niet geoordeeld worden. Als wij een neergebogen hart hadden wegens de zonde, dan zouden wij van onzen Heere de mantel der gerechtigheid en het gewaad des lofs krijgen. Het was goed voor ons als wij met zulk een toebereiding tot God en Christus kwamen, met een hart, dat door de zonde vernederd en terneer gebogen is. Maar wij hebben dit van onszelf niet. Dit is geen bloem, die in onze hof groeit. De Heere Zelf zendt alle beschikkingen en toebereidingen om een ziel geschikt voor Christus te maken, voordat Hij daar komt wonen: *“Alle goede gave en alle volmaakte gift is van boven, van den Vader der lichten afkomende.”* (Jak 1:17) Niemand kan uitgaan om Christus te ontmoeten, zolang Hij niet eerst tot hem komt. Niemand kan Christus liefhebben, die Hij niet eerst liefheeft, omdat onze liefde tot Christus niet anders is dan een gevolg van deze liefde tot ons.

Er zou geen licht op de aarde zijn, noch enig licht zou kunnen binnendringen, als er geen licht van buiten was. Hier zou geen licht zijn, als de zon niet in het uitspansel was. Zo ook, indien iemand een liefdeblik op Christus slaat, is dat omdat Hij ons eerst heeft liefgehad. Zo kunnen wij voor altijd leren een lied te zingen van vrije genade, die in onze bekering betoond is. Zodat wij weten aan wie wij die zullen toeschrijven; opdat wij er geen bastaard van maken, maar ons ‘komen tot onzen Heere’ alleen wordt toegeschreven aan Hem van wie geschreven staat: (Jac. 1:18) *“Naar Zijn wil heeft Hij ons gebaard door het Woord der waarheid, opdat wij zouden zijn als eerstelingen Zijner schepselen”*; en (2 Tim. 1:9) *“Die ons heeft zalig gemaakt, en geroepen met een heilige roeping, niet naar onze werken, maar naar Zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus, vóór de tijden der eeuwen”*; en (Tit. 3:4) *“Maar wanneer de goedertierenheid van God, onzen Zaligmaker, en Zijn liefde tot de mensen verschenen is, heeft Hij ons zalig gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heilige Geestes.”*

Wat is de grond van onze zaligheid? De liefde Gods, die God ons toedroeg, aan ons toegepast. Zijn vrije liefde is alleen de oorzaak, die Hem bewoog, om een markt daar te stellen om ons te kopen. (Joh. 3:16) *“Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.”* Het zou goed voor ons zijn, alles wat wij tot onze zaligheid nodig hebben in Hem te zoeken, en gelukkig zijn zij, die genade krijgen om te weten aan wie zij het werk van hun bekering te danken hebben, en die weten tot wie zij daartoe hun ogen moeten opheffen, namelijk tot Hem, in Wiens handen het gesteld is allen tot Hem te trekken (Joh. 6:44).

Nu nog een enkel woord over het gedrag des Heeren met Zijn verloren zoon. Dat Hij hem kuste en om zijn hals viel leert ons dit, dat, wanneer een zondaar, die waarlijk vernederd is over de zonde, tot de Heere komt, er aan de zijde Gods niets dan vrije liefde en weldadigheid en uitdrukkingen van liefde is: (Openb. 3:20) *“Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij.”* Bij het eerste samenkomen van de Heere met een zondaar, opent de Heere door genade zijn hart om Hem in te laten, en daar houden zij avondmaal met elkaar. Daar houden zij een liefdemaaltijd. En het past onze Heere wel, dat Hij dat bij de eerste bekering van een zondaar doet. Ik bedoel niet, dat de zondaar geen droefheid heeft voordat Christus en hij elkaar ontmoeten. Ach! hij heeft veel smart en treurigheid. Maar ik zeg dit, dat het voor onze Heere betamelijk is, dat Hij de vernederde zondaar bij de eerste ontmoeting veel blijdschap en vertroosting geeft, en op Zijn tegenwoordigheid onthaalt. Hiervoor zijn drie goede redenen:

Ten eerste: De gesteldheid waaronder de arme zondaar tevoren verkeerde. Want onze Heere heeft beloofd, dat zulke zondaren vertroost zullen worden. De reden is dan ook duidelijk. Niemand is bekeerd, die niet vernederd werd, want onze Heere heeft voor niemand een goede boodschap dan voor hen, die treuren: (Jes. 61:1) *“Hij heeft Mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van hart, om de gevangenen vrijheid uit te roepen, en den gebondenen opening der gevangenis.”* Maar over hen, die niet vernederd zijn en niet treuren, zal Hij een dag der wrake uitroepen. Daarom moeten zij vertroost worden, die vernederd zijn, en treuren, en de Heere ontmoeten.

Ten tweede: Het is ook overeenkomstig de liefde des Heeren, dat vernederde zondaren bij hun eerste ontmoeting van Christus zulk een onderpand krijgen, dat zij het hun hele leven niet meer vergeten. Ik wil hiermee niet zeggen, dat alle kinderen Gods wiskunstig zeker het eerste tijdstip van hun bekering kunnen zeggen.

Want er zijn er met wie de Heere al van hun jeugd af gehandeld heeft, en de Heere handelt met sommigen in hun bekering zachter dan met anderen. Maar ik zeg dit, dat de Heere meestal zo handelt, dat Hij, wanneer zondaren een weg gevolgd hebben, waarin zij van Hem weglieden, hen na hun vernedering gewoonlijk met zulk een gevoel van Zijn liefde vervult en daarop onthaalt, dat zij het hun ganse leven niet kunnen vergeten. Dit beantwoordt een punt, dat velen van Gods kinderen verontrust, namelijk dit: “Dat zij eens een hartelijke begeerte naar de Heere hadden, en zich in Zijn tegenwoordigheid verheugden, dat zij lang geleden ernstig waren in Hem te zoeken en bevonden, dat Hij hun zeer goedgunstig was; maar nu is het niet meer zo met hen.” Deze twijfeling wordt hiermede beantwoord, dat Christus gewoonlijk zo met de Zijnen handelt, dat Hij hen, wanneer zij eerst in de loopbaan gaan lopen, een gezicht geeft van de prijs en de lauwerkrans, maar dat Hij hun later slechts nu en dan duistere gezichten daarvan geeft. In het eerst zal Hij hun zulk een gezicht en gevoel van Zijn goedgunstigheid geven, dat zij dag en uur kunnen aantekenen waarop Hij en zij elkaar ontmoetten en Zijn lof kunnen verkondigen. O, wat een voortreffelijke dag was dat, toen de Heere voor het eerst door de glans van Zijn goedertierenheid begon te schijnen op een arme ziel, die geen gedachte over Hem had, opdat zij er meer van zou begeren en zoeken.

Een derde reden is ontleend aan de toestand van zwakke beginnelingen. Het zou zwakke eerstbeginnenden verschrikken en ontmoedigen, als zij in het begin donker werden aangezien. Het zou niet verstandig zijn kinderen de eerste dag, dat zij naar school gaan, te slaan of schrik aan te jagen, maar wel zich vriendelijk tegenover hen te gedragen. Wanneer de Heere een nieuwe leerling in Zijn school krijgt, geeft Hij hun eerst een plaats op Zijn schoot, opdat zij genooddaakt mogen worden te zeggen: “Hij is een Heere, Die waardig is gediend te worden”; en opdat zij zichzelf mogen veroordelen, dat zij zolang van zulk een goede Heere zijn weggebleven, die de liefde en vriendelijkheid zelf is.

Het gebruik dat wij hiervan moeten maken is dit: O, dat wij natuurlijke mensen konden overreden een proef te nemen van de liefde van Christus! O, dat wij hen er toe konden brengen een van de kussen van Christus te bemachtigen! Maar het is zwaar werk, de natuur te overreden wat genade is. Ja, dat is de zwaarste taak in de wereld, natuurlijke mensen te doen geloven, dat zij werkelijk in zulk een toestand zijn als waarin zij zijn. Konden wij het maar zover brengen, dat wij de wereld konden overtuigen van het kwaad van drinken, vloeken, hoereren, begerigheid, enz.; en hen anderzijds de overtreffende uitnemendheid van de liefde van Christus doen geloven, dan was de slag gewonnen. Maar het is zwaar werk, twee soorten van mensen hiervan te overtuigen, dat er duizenden zijn, die geloven, dat zij in Christus zijn, die zich nochtans bedriegen en niet in Hem zijn.

De eerste soort zijn zondaren, die gerust en zeker zijn, die niet weten wat God is, of wat de hel en de hemel zijn, die in de zonde voortgaan en daarvan niet overtuigd willen worden, noch opstaan uit de staat waarin zij nederliggen. Nee, al zou Christus in het vlees tot hen spreken, zij zouden uit hun staat niet opstaan.

De tweede soort zijn, hoe moeilijk het is dit te geloven, natuurlijke burgerlijke mensen, die in de wereld onder de naam van nette mensen doorgaan. Zij zijn geen hoereerders, dieven, dronkaards, of godslasteraars, of wat iets meer zij; zij hebben een beschaafd onbesproken leven, zowel in hun eigen ogen als in de ogen van de wereld. O! wat is dat zwaar werk zulke mensen te overreden op Christus te verlieven, omdat zij menen, dat zij al genoeg hebben om hen in de hemel te brengen; en toch zal het na alles blijken, dat zij zich bedriegen. Het is enkel natuur wat zij voor ware genade houden. Er zijn duizenden in de wereld, die zich hiermede bedriegen. Ik wenste wel, dat u werkzaam mocht zijn, om recht te weten wat het is een geweten te hebben, dat gereinigd is van dode werken; vele nachten wakende te zijn vanwege de zonde; hiertoe gebracht te zijn: “Heere! als ik Christus had zou ik de hele wereld voor Hem verlaten, want Hij is mij meer waard dan alle dingen”. O! wat is dat groot, bekend te zijn met de Zone Gods en Zijn uitnemendheid!

Ach! hadden de mensen zulke gedachten als deze, en wisten zij hoe zij Christus nodig hebben. O! wat zouden zij zulk een uitnemende Zaligmaker als Christus is op hoge prijs stellen!

Hier wordt in het voorbijgaan een woord ingevoegd van het gebed van de verloren zoon, en van de verwelcoming van zijn vader. Als u zijn gebed vergelijkt met het gebed, dat hij zich voornam te doen, toen hij nog in een vreemd land was, dan is er iets uit zijn laatste gebed weggelaten, hij kan niet alles zeggen wat hij wilde zeggen. Hij kan het maar half uitspreken. Daar kan geen andere reden voor zijn dan deze: De verloren zoon was met beschaamdheid en droefheid bevangen, en het smartte hem, dat hij zijn vader beledigd had, en hij was met verwondering, en bewondering vervuld, dat zijn Heere en Vader hem tegemoet kwam, en dat hij bij hun eerste ontmoeting niets dan woorden van liefde hoorde, terwijl hij die niet verdiende.

Er is niemand, die niet, wanneer hij God gaat zoeken, als hij Hem eerst ontmoet, beschaamd zal zijn, en met afgebroken gebeden tot God zal komen, zoals: (Ps. 6:4, 5) *“en Gij, HEERE, hoelang? Keer weder, HEERE, red mijn ziel; verlos mij om Uwer goedertierenheid wil.”* Droefheid en verlangen zijn met elkaar in strijd, en zo is de arme ziel overstelpt. Zo was het op dit ogenblik met de verloren zoon: Zijn hart was zo ingenomen met de beschouwing van de liefde van zijn vader, en met het besef van zijn onwaardigheid, dat het geen wonder is, dat hij de helft van zijn gebed vergat.

Wij kunnen hieruit leren, dat de gebeden van Gods kinderen, wanneer zij tot Hem bidden, niet altijd zo doordacht en juist van vorm zijn, dat er niets uitgelaten is, zodat zij kunnen zeggen, dat hun gebeden in welsprekende en weldoordachte bewoordingen zijn uitgedrukt; ook moeten wij niet denken, dat God geen andere gebeden verhoort dan die op die wijze gesteld zijn. Neen, u zult dikwijls ervaren, dat de gebeden van Gods kinderen in dit opzicht onvolmaakt zijn; en nochtans verwelkomt de Heere hen en hun gebeden. De Heere toch let in het gebed niet zozeer op woorden als wel op hetgeen wordt bedoeld. U zult zien, dat er in Gods Woord zeven soorten van uitdrukkingen voorkomen, die bidden worden genoemd, en toch noemen wij in onze manier van spreken dat alleen een gebed, wanneer een zondaar zijn hart voor de Heere uitstort, en woordelijk zijn gedachten voor Hem uitspreekt.

Ten eerste: De Heere erkent het roepen voor een gebed, zelfs het roepen zonder hoorbare stem, zoals in Ps. 22: *“Waarom zijt Gij verre van Mijn verlossing, van de woorden Mijns brullens? Mijn God, ik roep des daags, maar Gij antwoordt mij niet, en des nachts, en ik heb geen stilte.”* In Ps. 69 roept David totdat zijn keel ontstoken, en hij vermoeid is van zijn roepen; zo riep hij tot de Majesteit des Heeren, al ging het met geen woorden gepaard. Wanneer het hart met het roepen meegaat, dan is het bidden. Wanneer David zich op die wijze doet horen, dan erkent de Heere dat als bidden, en Hij acht het niet minder dan een gebed.

Ten tweede: De Heere acht zelfs het ademen, en dat is minder, als bidden. De bedroefde Kerk zegt: (Klaagl. 3:56) *“Gij hebt mijn stem gehoord, verberg Uw oor niet voor mijn zuchten, voor mijn roepen.”* (Eng. vert. ‘zuchten’: voor mijn ademen, of, opdat ik adem mag scheppen) Wanneer de Kerk Gods in benauwdheid verkeert, zenden zij hun ademhalingen naar de Heere op, en smeken Hem die aan te nemen. De spreekwijze is ontleend aan hen, die niet kunnen spreken omdat zij buiten adem zijn, en daardoor hijgen: (Ps. 119:131) *“Ik heb mijn mond wijd opengedaan en gehijgd”*; de Heere verwelkomt dat als bidden.

Ten derde: Het opheffen van de ogen wordt als bidden aangemerkt. Daarom is dat een gedeelte van Davids klacht (Ps. 69:4), dat zijn ogen bezweken van het opzien, en dat de Heere hem niet antwoordde; (Ps. 5:4) *“Des morgens, Heere, zult Gij mijn stem horen; des morgens zal ik mij tot U schikken, en wacht houden.”* Het opzien met de ogen naar den Heere is een van die gebaren, die Hij acht. Deze alle zijn offeranden van het hart, die de Heere welkom heet, hoewel er geen woorden mee gepaard gaan.

Ten vierde: Het klagen in het gebed rekent de Heere als bidden: (Jer. 31:18) *“Ik heb wel gehoord, dat zich Efraïm beklagt.”* Zo wordt ook van koning Hiskia gesproken, (Jes. 38:14) dat hij *“piepte als een kraan, of zwaluw en kirde als een duif”*; en (Ezech. 7:16) dat *“hun ontkomenden zullen wel ontkomen, maar zij zullen op de bergen zijn, zij allen zullen zijn gelijk duiven der dalen, kermende, een ieder om zijn ongerechtigheid.”* De Geest van God spreekt daar over een berouwhebbend volk, dat zij zullen klagen over hun ongerechtigheden als duiven der dalen.

Ten vijfde: Het bidden wordt uitgedrukt door zuchten en snikken. In Ps. 102:20 en 21 staat geschreven, dat de Heere van den hemel zal neerzien, om het zuchten der gevangenen te horen; en in Rom. 8:26: *“want wij weten niet wat wij bidden zullen gelijk het behoort, maar de Geest zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtingen.”* of, (Eng. vert.) met zuchtingen, die niet uitgesproken kunnen worden. Zelfs stomme zuchten, waarbij geen hoorbare woorden en woordelijke uitdrukkingen worden gebruikt, neemt de Heere aan als bidden.

Ten zesde: Het uitstrekken der handen wordt als bidden aangemerkt: (Ps. 88:10) *“Heere, -...- ik strek mijn handen uit tot U”*; en (Ps. 143:6) *“Ik breid mijn handen uit tot U.”* De Heere acht dit als bidden.

Ten zevende: Zelfs tranen, waar de kinderen Gods niet kunnen bidden, hebben een stem tot de Heere, zoals wij kunnen zien: (Ps. 6:9) *“Wijkt van mij, alle gij werkers der ongerechtigheid; want de HEERE heeft de stem mijns geweens gehoord.”*

Elk van deze uitdrukkingen in het bidden, hetzij het roepen, ademen of hijgen, opheffen van de ogen, klagen, uitstrekken van de handen, zuchten en snikken, of een traan is, of enkele tranen zijn, waarbij geen woorden worden gebruikt, maar het gemoed beschaamd is van droefheid en smart, wordt door de Heere verwelkomt, en Hij rekent die als bidden. Dit beantwoordt vele twijfelingen, die de kinderen Gods verontrusten.

Sommigen zullen zeggen: *“Helaas! ik kan geen woorden vinden om te bidden, dus kan ik niets van de Heere verwachten.”*

Antwoord: God is zodanig, dat stomme bedelaars zowel een aalmoes van Hem krijgen als zij, die kunnen spreken. Helaas! konden wij maar leren de Heere in de morgen te vertellen, wat ons of hen scheelt. U hebt daarvoor geen boek nodig om Hem te kennen te geven wat u scheelt, want de Heere zal een zucht aannemen, als gij niet tot Hem kunt opzien, noch spreken. Geef de Heere een teken, en hef uw ogen en uw hart tot Hem op, en maak Hem bekend wat u bent. Spreek tot de Heere zo goed als u kunt en ik verzeker u, dat Hij uw gebeden niet zal afwijzen omdat er geen orde en regel in is, en omdat u niet welsprekend bent; want de Heere ziet het hart aan. Hij ziet voornamelijk op de zuchtingen van Zijn Geest.

Sommigen klagen, dat zij in hun hele leven nog nooit een gebed tot God konden opzenden, dat zij voor bidden konden houden. Ik stem toe, dat er redenen voor kunnen zijn, want sommigen zullen ernstig tot den Heere bidden, die zich in geen schone bewoordingen kunnen uitdrukken, maar dit is tenslotte geen gebrek in het gebed. Soms toch zal de gesteldheid van de natuurlijke gaven dit veroorzaken, omdat die natuurlijke bekwaamheden worden gemist, die anderen bezitten, en soms zal de droefheid van het harten zo groot zijn, dat de tong die niet kan uitdrukken; maar de Heere let meer op de zuchtingen des Geestes dan op al de schoonste woorden, die kunnen worden uitgesproken. Men zegt, dat sommige dichters, die een gewichtige stof behandelden, daarmede zo waren ingenomen, dat zij het niet konden uitspreken, en dus als met stomheid geslagen moesten weggaan, en dat dit als genoegzaam is aangemerkt, om het gewicht van de stof voor te stellen; daarom moesten Gods kinderen zich door geen van deze dingen laten terneerdrücken.

Wat zou Hij toch geven om het buigen van het hoofd, of het uitstrekken van de handen, of het opheffen der ogen, of het zuchten, of roepen? Neen, Hij geeft om geen soort van uitdrukking, die gebezigd kan worden, als de geest niet voor Hem vernederd is. Maar waar de geest voor Hem vernederd is, daar is de geringste uitdrukking, die zo iemand doet, Hem zeer welkom. Al is het maar een zucht, of een snik, of een naar boven gericht hoofd, of hand, of oog; zolang er niet meer is zal Hij dat aannemen, en het niet ontbeantwoord laten. Als allen, die een gezin hebben, in hun huisgezinnen een kerk wilden oprichten, en daar tot Hem wilden leren spreken, zou het voor Hem een welkome en aangename offerande zijn. Het is droevig, dat er zoveel mensen zijn, die zeggen, dat zij in hun gezinnen niet tot God kunnen spreken. Als iemand van u een verzoekschrift heeft in te dienen bij een overheidspersoon, zult u hem opzoeken en het zelf aan hem aanbieden. Ja, u zult persoonlijk tot een koning spreken, als het een zaak is waarbij leven en dood betrokken is. De natuur leert u dat te doen. Maar het moet de Geest der aanneming tot kinderen zijn, die u moet leren tot God te bidden, en ik verzeker u, dat al de formuliergebeden in de wereld u deze les niet zullen leren, tot God te bidden. De Heere geeft de geest des gebeds op een bijzondere wijze aan Zijn kinderen, en daarom moet die van Hem worden begeerd. Dit bewijst, dat u werkelijk kinderen Gods bent, wanneer u dus in het gebed tot Hem kunt spreken. Hoe luidt het eerste woord van het gebed des Heeren? Zegt het niet: “Onze Vader, die in de hemelen zijt”, om ons te leren, dat niemand recht tot God kan bidden, dan zij, die in geloof kunnen zeggen: “onze Vader”, en zich tot Hem kunnen wenden als hun Vader? Zij, die de Heere alleen hun Schepper kunnen noemen, de Heere, die voor hen zorgt, die hen onderhoudt, kunnen niet recht tot de Heere bidden, maar alleen zij, die Hem “onze Vader” kunnen noemen.

Een volgende zaak in deze belijdenis is, dat hij zegt: *“Ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u.”* Hij was ver van God toen hij alles wat zijn vader hem had gegeven in ongebondenheid doorbracht. Te zeggen: “Ik heb gezondigd en ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden”, komt uit een ander hart voort, dan hij tevoren had. En dit te zeggen, zoals deze verloren zoon het zei, kan niemand doen dan die een bekeerd en vernieuwd mens is. Wij lezen, dat David dit zei toen Nathan tot hem kwam en hem wegens zijn zonde beschuldigde: *“Tegen U, U alleen heb ik gezondigd”* (Ps. 51:6). Het is een grote zaak dit recht te zeggen; niet de lettergrepen daarvan duidelijk uit te spreken, dat is gemakkelijk genoeg; maar dit met het hart te zeggen, dat is een werk van Gods Geest, en alleen het bekeerde kind van God kan het op deze wijze zeggen. Waar was dit gebed toen hij tot zijn vader zei: “Vader, geef mij het deel des goeds, dat mij toekomt; ik ben uw gezelschap moede, geef mij daarom wat gij mij zult geven, en laat mij mijns weegs gaan en mijn eigen meester zijn?”

Hier kunnen wij zien, dat er niemand is, die zich bewust is, dat het zo is, zolang hij in de staat der zonde is. Maar van de tijd af, dat wij bekeerd zijn en ons tot de Heere wenden, voelen wij onze zweren, en zien wij, dat wij tegen de Heere hebben gezondigd.

U weet, dat men pleegt te zeggen: “Een zuivere wond is half genezen.” Allen hebben reden te zeggen, dat zij tegen de Heere gezondigd hebben. Maar de zonde wordt van zichzelf niet gevoeld. Genade weet waarlijk, dat genade genade is; maar de zonde weet niet, dat de zonde zonde is. De dood weet niet, dat de dood de dood is, maar het leven weet, dat het leven leven is. Iemand, die stomdronken is, weet niet, dat hij dronken is, maar wanneer hij nuchter en fris is, zal hij weten dat hij het is; want de drank berooft de mens van het gebruik van zijn zinnen, en dan kan hij niet onderscheiden. Zolang een mens in de staat der zonde is, is hij als een dronken man. Daarom staat er geschreven: (Jes. 29:9) *“Zij zijn dronken, maar niet van wijn; zij waggelen, maar niet van sterken drank.”*

Wij kunnen de natuurlijke mens er niet van overreden, dat overmatig drinken een zonde is, en wel zulk een zonde als het inderdaad is. Kunnen wij de lasteraar van Gods Naam doen geloven, dat wegens die zonde, als hij zich niet bekeert, zijn tong eeuwig in het helse vuur gepijnigd zal worden? Een mens die in de natuurstaat is, weet niet wat het kwaad van die zonden is. Maar wanneer enig gevoel van het leven Gods in de ziel is begonnen, wanneer genade begint te groeien en de Heere Zijn goedertierenheid enigermate begint te tonen, dan beginnen zij hun afdwalingen te zien. En wanneer dat zo is, begint Efraïm te zeggen: (Jer. 31:18) *“Ik ben getuchtigd geworden, als een ongewend kalf”*; maar ook niet eerder.

Het is een ingegoten licht van de hemel, dat de mens de zonde en de verbreking der wet doet zien. Ik stem toe, dat een natuurlijk geweten daarvan soms iets zal spreken, maar die laat de zondaar niet in elk opzicht de zonde zien zoals zij is, want zij laat hem niet het voornaamste voorwerp zien tegen wie de zonde begaan is. Zij laat ons die heerlijke Majesteit niet zien, die wij door onze zonden tergen, voor Wie de heerlijke Engelen hun aangezichten bedekken wanneer zij Hem aanschouwen, in Wiens ogen de hemelen niet rein zijn. Er zijn in Christus, als wij Hem recht beschouwen, twee dingen te zien. Daar is licht en goddelijkheid; of liever, er is in Hem licht en goddelijk licht. Er is een goddelijke macht, die van God komt, om een zondaar te overtuigen van de staat waarin hij is. Het natuurlijke geweten zal zien en onderscheiden dat die zonden zonden zijn, die de heidenen en Turken ook kunnen zien, zoals vader- of moedermoord, overspel, onderdrukking, enz. Maar zij kunnen niet zien, dat geestelijke zonden zonden zijn; zo kunnen zij niet zien en onderscheiden, dat de trotsheid van hun natuur zonde is.

Het natuurlijke geweten kan niet zien, dat, het ongeloof in de Zoon van God, het geen zaak te maken van het heiligen van de dag des Heeren, Hem in onze huisgezinnen niet te aanbidden, niet met ons hart met Hem wandelen, enz., zonden zijn. Zoals ook het natuurlijke geweten niet in de Zoon van God kan geloven, omdat dit een bovennatuurlijk werk is, zo kan het natuurlijke geweten ook niet zien, dat het ongeloof in de Zoon van God zonde is, want zij ziet daarin geen onthouding of ontering. Het is dan ook een bovennatuurlijk licht, dat ons moet laten zien, dat zulke zonden als deze, zonden zijn. Dat wat goddelijkheid in het geweten wordt genoemd, als het een rechte en gezonde goddelijkheid is, is een plant, die de Heere daar zelf plant.

Ik handel hierover, omdat ik hiervan overtuigd ben, dat de voornaamste oorzaak waarom menigten in de wereld zich hals over kop in vele slechte wegen begeven, zonder enig ontzag of de minste vrees voor de majesteit Gods en Zijn oordelen, deze is, dat zij geen bovennatuurlijk licht in hun geweten hebben. Want waar dit bovennatuurlijk licht is heeft het de overhand tegen alle verzoeken, die in onze weg kunnen komen om ons tot de zonde te trekken. Maar wie niet anders heeft dan natuurlijk licht, is spoedig overwonnen. Niemand zal van de zonde als zonde afstand doen dan hij, die meer heeft dan het licht der natuur. De voornaamste reden waarom de wereld in de zonde blijft voortgaan, en zij zovele goden oprichten om die te dienen, waarom de mensen in dronkenschap en zondagsontheiliging leven, waarom zij de eed niet vrezen en er niet om geven, dat zij gerust leven in onkunde van God, is deze, dat zij bovennatuurlijk licht missen om hen te doen ontwaken. Nooit zal iemand rechtuit naar de hemel gaan, die zich vergenoegt met de weg waarin hij is, gelijk de natuurlijke mensen daarin hun lust vinden. Deze vorm van God te dienen behaagt hun, en zij zullen nooit onderzoeken of die vorm recht is of niet. Zij zullen nooit betwijfelen, dat zij op de weg naar de hemel zijn en dat zij de kenmerken van Gods kinderen hebben.

Dit laat ons zien, dat velen geloven, dat het goed met hen staat, terwijl het verkeerdt met hen staat en zij in het einde bedrogen zullen uitkomen. Anders zouden zij onderzoeken wat van hen zal worden in die dag, wanneer zij voor het gericht van God zullen verschijnen. Ach! konden wij u hiervan maar overtuigen, dat u in de staat der zonde bent; konden wij u maar overtuigen, dat u verloren bent als u de zaligheid in Christus niet vindt, en dat u niet in de

hemel kunt komen, dan langs een andere weg dan die van daar zelf iets toe te doen! En aangezien het merendeel van de wereld zo verblind is, is het dan een wonder, dat zij zeggen, dat zij het geloof in Christus hebben, en dat zij evengoed geloven als iemand anders, terwijl het intussen niet zo is?

Laat u om Christus' wil niet bedriegen en bedriegt uzelf niet zoals de meesten doen. Er zijn honderden onder u, die mij horen, die geloven, dat zij naar de hemel gaan en daarvan niet willen afgebracht worden. En toch is het zo. Maar wanneer het daaraan toe komt: "*Geef rekenschap van uw rentmeesterschap*", en de arme ziel geoordeeld moet worden naar de werken, die in het vlees gedaan zijn, hetzij goed hetzij kwaad. O! dan zult u ontwaken, en u zult zien, dat u ver mis geweest bent! Maar helaas! dan is de tijd voorbij voor zulk een zondaar, die zich bedrogen heeft, en er toch niet aan twijfelt, dat het goed met hem staat. Hij gaat voort, en zo gaat hij al verder verkeerd, evenals een reiziger, die een onbekende weg loopt. Hij loopt verkeerd en hoe verder hij die weg volgt, hoe erger het voor hem is en hoe verder hij van zijn nachtverblijf af gaat. En wanneer de nacht komt heeft hij geen logies, en hij moet in het veld overnachten, omdat hij nooit twijfelde of hij misschien ook een verkeerde weg bewandelde, en dus niet naar de rechte weg vroeg.

Het zou goed voor u zijn in deze tijd nog, te vragen en te onderzoeken of u op de weg naar de hemel bent of niet, en het ernstig op te nemen om te weten wat van u zal worden, wanneer u geroepen zult worden om rekenschap te geven van uw gedrag, hoe dat geweest is, hoe u uw leven hebt doorgebracht, en welk voordeel u hebt gehad van uw horen van het Evangelie. Wat zult u God antwoorden, u, die twintig jaren de gelegenheid hebt gehad om het Woord te horen, het sacrament van het avondmaal te ontvangen, en die vele gelegenheden van die soort hebt gehad, en er toch niet beter door bent geworden. Ja u, die geen zier wijzer tot zaligheid bent geworden dan u was? Maar helaas! ik zie, dat ik mij heb bedrogen. Ik meende, dat het goed met mij stond; en toch zult u dan zien, dat het juist verkeerd met u stond. Dat zijn diegenen, die in de laatste dag tot Christus zullen zeggen: "Wij hebben gepredikt, en in Uw Naam wonderen gedaan; wij hebben aan Uwe tafel gegeten en gedronken; wij meenden dan ook, dat alles goed met ons stond." Maar Christus zal hun zeggen, dat zij zich hebben bedrogen; Hij zal tot hen zeggen: "*Wijkt van Mij af, alle gij werkers der ongerechtigheid.*" Dit zal een koele ontmoeting zijn met de Zoon van God, en toch zal dat duizenden overkomen, die het nu niet willen geloven en niet willen onderzoeken hoe het met hen staat, of het goed met hen staat of niet. Heere, maak ons wijs om in deze tijd, onze toestand te zien en te beproeven, opdat wij met vele anderen ons niet bedriegen.

Nu, deze Heere, Zijn Vader en onze Vader, en de Geest der genade, zij alle lof, en heerlijkheid, en kracht, in alle eeuwigheid. Amen.

5. Het uitdrukkelijk welkom van de vader

Maar de vader zeide tot zijn dienst knechten: Brengt hier voor het beste kleet, en doet het hem aan, en geeft een ring aan zijn hand, en schoenen aan de voeten. En brengt het gemeste kalf, en slacht het; en laat ons eten en vrolijk zijn. Lukas 15:22, 23.

Geliefden in onze Heere!

Wie heeft zulk een gelegenheid om de weldadigheid des Heeren te leren kennen aan een ziel, die zich tot een vrije Zaligmaker wendt, dan zij, die eens rebellen waren, en nu weer bij hun Heere en Vader zijn teruggekomen. Niemand kan zo goed van goedertierenheid zingen als zij, die het uit gewaarwording en ervaring kunnen doen. Niemand kan het zo goed doen als hij, die kan zeggen: “Dit weet ik, dat ik blind was en nu zie. Ik was eens dood, maar nu leef ik. Ik was eens een kind van de duivel en een erfgenaam van de hel, maar nu ben ik een aangenomen kind van God en een erfgenaam des hemels.” Wie kan meer bij bevinding tot lof van onze Heere spreken dan een teruggekeerde zondaar, die zo door zijn Heere en Vader verwelkomd is? U hebt in het eerste deel van onze gelijkenis gehoord hoe verblijd onze Heere was met deze verlorene, en hoe de vader hem verwelkomde, voordat hij een woord van verontschuldiging sprak. Ja, voor dat hij iets vroeg, viel zijn vader hem om zijn hals en kuste hem; want onze God behoeft niet bewogen te worden, Hij wacht om ons genadig te zijn. Hij wil niet wachten totdat Hij loon krijgt voor Zijn goedertierenheid. Hij wacht niet totdat wij van onze zijde iets doen, voordat Hij ons goed wil doen. Hij kan niet uitzien naar iets van ons, dat het gewicht van Zijn vrije liefde zou verminderen. O! die is zo zwaar, dat het niet opgesomd kan worden. Er is niets in ons om die te verhinderen. Voor dat deze arme verloren zoon een woord kan zeggen, valt hij om zijn hals en kust hem. En wanneer hij tot zijn Heere bidt, en de helft van wat hij besloten had te zeggen, onuitgesproken laat, verwelkomt God hem. De Zone Gods, dezelfde Heere, die hier Vader wordt genaamd, gaat al de vergissingen van zijn gebed voorbij, en beveelt, dat hij door het dienstpersoneel van het huis als een zoon en niet als een dienstknecht zal worden ontvangen. Het moeten dan wel zeer waardeloze en verwarde gebeden zijn, die door enig geloofsvuur zijn ontvlamd, en die onze Heere niet zal aannemen en welkom heten. Ja, Hij leert Zijn Kerk wat zij tot Hem zullen zeggen, wanneer zij komen: (Hoséa 14:3) “*Neemt deze woorden met u, en bekeert u tot de HEERE; zegt tot Hem: Neem weg alle ongerechtigheid, en geef het goede, zo zullen wij betalen de varren onzer lippen.*” enz. Hij zal halve gebeden aannemen om niet alles te missen, namelijk gebeden waaraan woorden ontbreken en datgene wat zij meenden te zeggen. Hij zal zuchten en snikken, het opheffen van handen, of ogen, als bidden aanmerken, zo voldaan is Hij met alles wat Zijn Geest zegt, hoe het ook wordt gezegd; want Hij weet welke de mening des Geestes is (Rom. 8:26, 27). Hij eist op sommige tijden niet meer tot een gebed dan een gelovige zucht, die een werk van Zijn Geest is. Wanneer wij niet weten wat wij doen, weet Hij zeer goed de mening Zijns Geestes, en al weten wij niet wat het zal doen, toch kan Hij er een volmaakte wijze uitlegging van geven. Niemand moet dan ook denken, dat de Heere zijn gebeden niet zal verhoren, omdat hij geen gave heeft om tot de Heere in het gebed te spreken, omdat hij niet kan spreken alsof het gedrukt is en alle woorden niet ordelijk kan stellen, en zo het gebed tot de Heere nalaten. Nee, de Heere hoort ook het zuchten van Zijn Kerk.

Ja, wanneer Zijn kinderen niet kunnen spreken, en geen woorden hebben om hun begeerten uit te drukken, mogen zij vertrouwen, dat zij verhoord zullen worden, want Hij heeft reeds menige stomme bedelaar vriendelijk ontvangen. Als zij, die zich in het gebed niet goed en geregeld kunnen uitdrukken, in oprechtheid met hun hart tot de Heere opzien, dan is hun zuchten en hun goede bedoeling Hem aangenaam. Hij merkt dat als bidden aan en zal het

verhoren. Zodat allen, die tot Christus komen, zoals hun geboden wordt, en in waarheid en oprechtheid komen, zich hiermede mogen vertroosten, dat Hij hun gebeden niet zal afwijzen. Wij hebben dan hier het uitgedrukte welkom van de Heere aan Zijn verloren zoon, en de aanwijzing en de last die Hij zijn dienstknechten geeft om versieringen voor zijn lichaam aan te brengen, en een feestmaal, opdat hij en het hele huis zich zouden verblijden. Wat de versierselen betreft welke zij op zijn bevel moeten aanbrengen, die bestaan in drie bijzonderheden: Ten eerste, dat zij het beste kleed zullen halen, en het hem aantrekken. Hij was zo goed als in lompen gehuld toen hij thuiskwam, evenals alle zondaren slecht gekleed zijn wanneer zij tot Christus komen. Ten tweede, Hij beveelt hun, dat zij een ring aan zijn vinger zullen doen, dat is een ereversiersel; en dan, ten derde, dat zij schoenen aan zijn voeten zullen doen. En dan nog wordt, om de blijdschap des Heeren en de blijdschap van de ganse ziel uit te drukken, en opdat allen, die horen wat de Heere heeft gedaan, daardoor bekoord zullen worden, het gemeste kalf geslacht, opdat allen zich verblijden over de thuiskomst van een verloren zondaar.

O! hoe verheugen zich de Heere en al de Engelen over de thuiskomst van een verloren zondaar. Er is meer blijdschap in de hemel over de bekering van een verloren zondaar dan over negen en negentig rechtvaardigen. De Heere weet niet hoe Hij Zijn blijdschap en vriendelijkheid zal uitdrukken aan een zondaar, die bekent wat hij gedaan heeft en berouw heeft over zijn misdaden. O! bekering is een onbekend werk. Men weet niet, dat bekering zulk een welbehaaglijke offerande aan de Heere is, als het waarlijk is. Een thuiskomende ziel, die een bloedend hart vanwege de zonde, die een oprechte traan voor de Heere kan storten over de zonde, die zij tegen Hem heeft begaan, weet niet, dat God een fles heeft om die daarin op te vangen. Zij weten niet, dat God al hun zuchten en hun snikken, hun tranen en hun droevige blikken opschrijft. En omdat de grote hoop dit niet weet, daarom is bekering een werk, dat verzuimd en licht geacht wordt. Er is niets, waarvan de wereld minder houdt dan van droefheid over de zonde. Zij beschouwen dat als iets droevigs en naargeestigs. Maar in deze wereld is geen blijdschap te vergelijken bij die blijdschap, welke ontstaat uit het storten van een oprechte traan over de zonde, wegens het beledigen van zulk een Majesteit als waarmede wij te doen hebben.

Nu, het eerste versiersel, dat deze verloren zoon op bevel van onze Heere moet worden aangedaan, is 'het beste kleed'. Hij gebiedt dat zij hem een kleed, en wel het beste kleed, zullen aantrekken. Het is niet nodig, dat wij breedvoerig elke bijzonderheid in een gelijkenis behandelen, als maar op het hoofddoel van de gelijkenis wordt gelet. Er is toch weinig in deze gelijkenis, dat er niet duidelijk op wijst, dat zij dient om de staat van een zondaar, die in de staat der zonde is, aan te wijzen, en om aan te tonen hoe de Heere hen verwelkomt wanneer zij wederkeren, en ons te doen zien welke versierselen Hij hen aandoet, wanneer zij tot Hem komen.

Ten eerste: U ziet, dat hij gekleed moet worden met een kleed, en wel met het beste kleed. Zolang een zondaar in de staat der zonde is, is hij een haveloos schepsel, en zo heeft hij op tweeërlei wijze een kleed nodig. U kunt hem beschouwen zoals hij is, als een natuurlijk mens, of zoals hij is, als een fatsoenlijk rechtvaardig mens. De mens heeft zoals hij een natuurlijk mens is van zichzelf in het geheel geen gerechtigheid, of zegt hij, dat hij enige gerechtigheid heeft, dan is het zoals men dat gewoonlijk noemt: 'een vod vol gaten' zoals dat kleed waarvan in Job 8:14 gesproken wordt. Dat kleed van 's mensen gerechtigheid is als een spinnenweb; de wind waait het weg. *"Al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijke kleed"* (Jes. 64:6). U zult bevinden, dat al de klederen, die de mens van nature heeft, zolang hij in de staat der natuur is, inderdaad zo zijn. Zolang hij die nog heeft is hij niet oprecht, niet geschikt om met zulk een Bruidegom als Christus is, te ondertrouwen. Zolang wij geen ander kleed hebben dan onze natuurlijke gerechtigheid, is het niets dan zonde en bovendien met

zonde bevekt: (Jes. 59:6) *“Hun webben deugen niet tot klederen, en zij zullen zichzelf niet kunnen dekken met hunne werken; hun werken zijn werken der ongerechtigheid, en een maaksel des wrevels is in hun handen.”* Allen, die met Christus willen trouwen, en voor eeuwig met Hem verbonden willen zijn, moeten een andere dekmantel hebben dan hun werken of hun burgerlijke rechtvaardigheid. In alle natuurlijke klederen zijn twee dingen, die maken, dat ze gebrekkig zijn.

Ten eerste: Geen kleed, dat wij van nature kunnen hebben, kan ons voor de koude bewaren. Allen, die evenals de Farizeeërs door de werken der wet of door hun eigen gerechtigheid zoeken gerechtvaardigd te worden, zullen tenslotte genoodzaakt zijn te zeggen, dat het een kleed is, dat hen niet kan vrijwaren voor de regen van de gramschap des Heeren. Daarom zegt David: (Ps. 143:2) *“En ga niet in het gericht met Uw knecht; want niemand die leeft zal voor Uw aangezicht rechtvaardig zijn”*; (Ps. 130:3) *“Zo Gij, HEERE, de ongerechtigheden gadeslaat, Heere, wie zal bestaan?”* Deze en vele plaatsen meer getuigen dit. Zij zullen beschaamd worden zowel met de dekking als met de stof van hun klederen; zij allen, die alleen de natuur en een burgerlijke eerbaarheid tot dekking hebben, en een schijnbare gerechtigheid, die de natuurlijke mens zo hoog schat.

Een ander gebrek in een natuurlijke kleding is, dat die in de ogen des Heeren niet deugdzaam is. Het zal lang duren voor God een natuurlijke en uitwendig rechtvaardig mens die lof geeft, die Hij in het Hooglied van Salomo aan Zijn Bruid geeft: *“Geheel zijt gij schoon, Mijn Vriendin, en er is geen gebrek aan u.”* (Hoogl. 4:7) Het zal lang duren voordat uw kleren rieken naar mirre, en aloë en cassie. De natuurlijke en naar het uiterlijk rechtvaardige mens riekt niet naar de hemel of de heerlijkheid; maar die riekt naar *“een wegwerpelijk kleed.”* (Jes. 64:6) *„Al onze gerechtigheden - in het meervoud - zijn als een wegwerpelijk kleed,”* als vuile voddens, die nooit een schepsel schoon zullen maken in de ogen Gods. Daarom moet er zulk een verwisseling plaats grijpen, als waarvan in 2 Cor. 5:21 wordt gesproken: *“Want Dien, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem.”* Deze twee dingen moeten gebeuren voordat wij rein kunnen zijn in het oog van God. Christus moet met onze zonden worden bekleed, en wij moeten met Zijn gerechtigheid bekleed worden, en dat is het schoonste en best passende kleed, dat er is.

Nu, dit kleed wordt “het beste kleed” genaamd, en het is het beste kleed des Konings, want het is de gerechtigheid van onze Heere. Er mogen goede kleren zijn en betere kleren, doch dit is het beste van alle kleren. Ja, dit kleed van de gerechtigheid van Christus is ten opzichte van de afloop, en voor ons, beter dan dat Adam was blijven staan in de staat waarin hij was, en wij dus zouden bekleed zijn geweest met de gerechtigheid van Adam. Dit is het beste kleed van alle, namelijk, de rechtvaardigheid Gods, de onze geworden (Phil. 3:9). De Apostel zegt, *“ik al die dingen schade gerekend heb, en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen; En in Hem gevonden worde, niet hebbende mijn rechtvaardigheid, die uit de wet is, maar die door het geloof van Christus is, namelijk de rechtvaardigheid die uit God is, door het geloof;”* Bekleed met die gerechtigheid, dat is, de rechtvaardigheid van Hem, die beide God en mens is. Zie wat een wijsheid Gods hier ontdekt wordt! en wat een goedheid en goedertierenheid! en zulk een bovennatuurlijke voorzienigheid. Dat, terwijl de duivel, die oude slang, door de val van Adam, Adam en al zijn nakomelingen in de eeuwige verdoemenis dacht te brengen, de Heere juist het rad omdraaide, zodat zovelen als in Zijn verkiezing Hem toebehoren, een vastere, en meer duurzame, en heerlijker staat zullen krijgen.

Dit berispt ben, die stellen, dat de dood van onze Heere Jezus voor zondaren bij toeval is gekomen. Die zeggen, dat de Heere niet eerst de vleeswording van Christus, en Zijn dood en Zijn lijden bij Zichzelf had voorgenomen, maar dat Hij in het begin voornamelijk de gehoorzaamheid van Adam ten doel had. Zodat Hij hem in de staat der rechtheid schiep, en hij dus kon blijven staan; maar dat Adam viel en dat er toen noodzakelijk een Zaligmaker

moest komen. Dat Hij dit niet voornamelijk ten doel had, maar dat het onze Heere bij toeval overkwam. Dit is een verongelijking van onze Heere, Die van den beginne het voornemen had Zijn goedertierenheid en vrije genade, en ook Zijn rechtvaardigheid te verheerlijken. Nee, de Heere werd niet van Zijn eerste voornemen afgebracht, zoals zij zeggen, en behoefde dus niet een tweede gedachte op te vatten. Nee, want van het begin nam de Heere voor, dat aan sommige de heerlijkheid van Zijn barmhartigheid, en aan anderen de heerlijkheid van Zijn rechtvaardigheid tot de ere van Zijn Naam geopenbaard zou worden. Wij zijn Hem hiervoor hartelijk dank verschuldigd, dat wij welkom zouden worden geheten om de van Jezus ontleende gerechtigheid te verkrijgen; en als wij die krijgen, zullen wij geschikt zijn voor het huwelijk en zal onze Heere ons ondertrouwen. Helaas! wat zal het onbesproken leven van velen hun baten zonder dit? Nee, zulken zijn op weg om eeuwig verloren te gaan, en zullen naakt worden bevonden, zodat de koude hen zal aangrijpen, en Christus zal hen Zich niet ondertrouwen, omdat zij leven en sterven zonder dat zij ooit zien, dat zij zondaren zijn, en zo kunnen zij het koninkrijk Gods niet beërven. Onze Zaligmaker zegt: *“Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, tenzij iemand wederom geboren wordt, hij kan het koninkrijk Gods niet zien.”* (Joh. 3:3) De burgerlijke mens weet niet wat dat is, wedergeboren te worden, en zo leeft en sterft hij zonder te zien, dat hij Christus nodig heeft, Hij stelt zich met de uitwendige staat der godzaligheid tevreden en denkt, dat die genoeg is om hem in de hemel te brengen. Maar reken er op, dat u daar niet zult ingaan, indien uw natuurlijke hoogmoed en wereldsgezindheid niet worden tenonder gebracht. Indien u slechts zoekt in de ogen van de tegenwoordige wereld te worden goedgekeurd, zult u falen, want dat is het beste kleed niet; dat is niet het voornaamste, dat de Heere zijn uitverkorenen geeft een burgerlijk leven te leiden. Maar het zal hun die met de gerechtigheid van Christus bekleed zijn, aan niets ontbreken, en die zal hen dekken tegen de koude.

Het tweede versiersel, dat zijn vader voor hem bestemd heeft is “een ring aan zijn vinger”. Dit is een eenvoudig versiersel. Wij kunnen hieruit leren, dat hoe lager een zondaar zich zet, hoe hoger de Heere hem zal zetten. Al zet hij zichzelf zeer laag, daarom zal de Heere het niet eveneens doen. Toen de verloren zoon een plaats onder de huurlingen zocht, kon hij niet geloven dat de Heere hem de plaats van een zoon zou geven; hij schatte het al hoog als hij die kreeg. Maar nu maakt zijn vader hem een zoon; hij wil hem geen lagere plaats geven, en wordt versierd met het beste kleed, en hem wordt een ring aan zijn hand gedaan. Zo zien wij, dat al zet een vernederde zondaar zich zeer laag, God niet zo met hem wil handelen. Zo ook in Ef. 3:8: *“Mij, den allermiste van al de heiligen, is deze genade gegeven, om onder de heidenen door het Evangelie te verkondigen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus.”* Paulus is daar gering in zijn eigen schatting, maar God schat hem niet als zodanig. Wanneer Ananias zich afvraagt of hij wel naar Paulus zal gaan, die toen pas bekeerd was, zegt de Heere: *“Ga heen, want deze is Mij een uitverkoren vat, om Mijn Naam te dragen voor de heidenen en de koningen, en de kinderen Israëls.”* (Hand. 9:15) De Heere geeft de vernederde zondaar een hoge plaats in de hemel. De gelovige wordt er in geen geval minder om geacht in Gods rekening, dat hij gering van zichzelf denkt. Dat u uzelf gering en laag schat zal uw naam niet uit het boek des levens des Lams uitdoen. Als u uzelf zeer diep vernedert, zult u hoog bij de Heere staan aangeschreven. Het is beter, dat de Heere zich neerbuigt en u uit het stof opneemt dan dat u met Edom uw nest tussen de sterren stelt, en de Heere u van daar neerstoot.

Dit getuigt tegen velen van Gods lieve kinderen, die zich veel te laag zetten en niet willen laten blijken, dat God gedachten des vredes over hen heeft, terwijl Hij inderdaad zeer gunstige gedachten, hun ten goede, over hen heeft. Als de gelovigen slechts wisten welke goede gedachten God van hen heeft en welk een koninklijke en statige troon Hij voor hen heeft bereid zouden zij uitermate verblijd zijn en hun zeilen hoog ophalen en zij zouden niet zo gezet zijn op het gevoel van Zijn goedertierenheid.

Maar Hij zal Zijn kinderen laten klagen en nederig wandelen onder het gevoel van hun onwaardigheid, opdat zij des te geschikter zullen zijn om hoog op te geven van de goedheid en de vrije genade Gods. Die zich neerbuigt om hen op te nemen, die zo laag over zichzelf denken, en hen hoogacht, die gering zijn in hun eigen ogen en in de ogen van de wereld, die hen omringt.

Het derde versiersel is “schoenen aan zijn voeten”. Al is het niet nodig, dat wij bij elke bijzonderheid stilstaan, wat wij ook niet zullen doen, toch is hiervoor goede grond in de Schrift, dat een wederkerend zondaar, nadat hij thuis gekomen is, een reis zal hebben te doen. In Hoogl. 7:1 wordt over schoenen gesproken: *“Hoe schoon zijn uw gangen in de schoenen, gij prinsendochter!”* En in Ef. 6:15 wordt ons geboden, onder de andere stukken van de geestelijke wapenrusting, onze voeten geschoeid te hebben met bereidheid van het Evangelie des vredes. Waartoe anders zou de Heere dit tot Zijn Kerk, tot Zijn kinderen, spreken, dan om de zondaars te doen weten, dat zij, wanneer zij thuis komen, niet barrevoets mogen zijn. Er zijn toch doornen en scherpe rotsen op de weg naar de hemel, en daarom hebben wij nauw acht te geven op die vermaning in Hebr. 12:13: *“En maakt rechte paden voor uw voeten, opdat hetgeen kreupel is niet verdraaid worde.”* Wat een liefelijk woord lezen wij in Ps. 119:101: *“Ik heb mijn voeten geweerd van alle kwade paden, opdat ik Uw woord zou onderhouden.”* De rechtvaardige zondaar moet acht geven waar hij zijn voeten zet, en zijn voeten niet op elke plaats neerzetten, noch barrevoets zijn, want er zijn meer strikken en ruwe doorgangen op de weg naar de hemel dan gij meent. Hoeveel zijn er, die naar de hemel gaan, die niet hier of daar in een moeras geraken? Wij hebben nooit van zulken gehoord. Men zegt met recht, dat de weg naar de hemel een drassige weg is, waardoor sommigen hun voeten bemodderen als zij er door gaan, en er toch tenslotte door komen. Maar er zijn er ook, die onverhoeds in het moeras wegzinken en er nooit doorkomen. Gods kinderen moeten op de weg naar de hemel niet barrevoets zijn, maar zij moeten schoenen aan hun voeten hebben, want er zijn veel doornen in hun weg, zoals de voorbeelden van de dienstknechten Gods, die ons zijn voorgegaan, het luide verkondigen. Davids overspel en doodslag was een doorn, die in zijn voet drong en hem zijn leven lang deed hinken. Noachs dronkenschap en de discipel des Heeren, Petrus, die in het verloochenen van zijn Heere en Meester een doorn in zijn voet kreeg, vertellen ons, dat wij hoog nodig hebben acht te geven op onze voeten, en in de weg te wandelen, die Christus voor ons gegaan is, en dat onze voeten geschoeid moeten zijn tegen die ruwe wegen. Wat zijn er velen in de wereld, die in overspel en hoererij leven en sterven, die onheilig en goddeloos leven, en geen geweten maken van vloeken, drinken, zondagsontheiliging, en zo de rechte weg naar de hemel mislopen, alleen omdat zij niet geschoeid zijn met de schoenen van het Evangelie des vredes, en de rechte weg niet zien waar zij moesten wandelen.

Er is nog een bijzonderheid aan te merken, die onze opmerking ten zeerste waardig is, en ook een deel is van het doel en de strekking van de gelijkenis, namelijk deze: Dat onze Heere zich meer inlaat met de verloren zoon, die weder tot Hem komt, dan met de andere zoon, die het huis niet had verlaten, maar thuis was gebleven. U ziet toch, dat de oudste zoon voor zijn thuisblijven geen versierselen aangedaan worden, en geen gezang gemaakt wordt. Hieruit kunnen wij dit leren, dat bekering en door de genade Gods uit de staat der zonde op te staan, beter is, dan al het uitwendig zedelijk leven en de Farizeese eigengerechtigheid der wereld. Ja, in sommige opzichten is deze bekering, en door genade op te staan uit de staat der zonde waarin men gevallen is, beter dan dat er in het geheel geen zondigen was.

Er zijn hieromtrent grote geschillen, of het beter voor de mens zou geweest zijn niet te zondigen, of te zondigen en barmhartigheid te verkrijgen wegens de zonde. Ik weet wel, dat er in het ene een gevaar is, dat in het andere niet is, en dat het met betrekking tot en ten opzichte

van ons, beter ware niet te zondigen dan te zondigen. Het zou beter zijn niet ziek te wezen en zo de dokter niet nodig te hebben, dan ziek te zijn en nodig te hebben door hem genezen worden. Maar zien wij op de feestmalen die Christus ons bereidt en aanbiedt, nadat wij gezondigd hebben, en op de vertroosting en verkwikkingen, die Hij voor de Zijnen heeft bereid, dan mogen wij zeggen, dat dit het beste is. En ten opzichte van de Heere en wat Hij voor de bekering heeft gegeven: Hij heeft de bekering duur gekocht, Hij heeft er een hogere prijs voor betaald dan voor het niet zondigen van Adam, want als hij had blijven staan, dan was er geen bekering nodig geweest en had zij dus niets gekost, maar het andere heeft een zeer hoge prijs gekost (Hand. 5:31). Christus heeft de bekering verworven. Hij is gestorven en weer opgestaan om het berouw of de bekering te kopen of te verwerven, en daarom moet het van meerdere waarde zijn dan het niet zondigen van Adam, aangezien het onze Heere zulk een prijs heeft gekost. U zult toestemmen, dat een edelgesteente, dat honderd miljoen pond heeft gekost, beter moet zijn dan een dat slechts tweeduizend pond kostte, als hij, die het kocht het naar zijn waarde heeft betaald.

Bekering is van hoge waarde. Ja, zij is kostbaarder, dan dat Adam, en al zijn zaad met hem, tot op deze dag in de staat der rechtheid was blijven staan. Zij heeft niet minder gekost dan het dierbaar bloed van de Zoon van God. De Heere heeft dit in Zijn gezegende wijsheid voorzien, want het is niet buiten Zijn voorzienigheid gegaan, dat Hij heeft toegelaten, dat de mens zich in de schuld der zonde heeft verdronken, opdat hij een Koninklijke Borg zou krijgen, om hem uit zijn schuld op te halen. Hij liet daarom toe, dat hij zonde-krank zou worden, opdat hij een dronk zou krijgen van het bloed van de Zone Gods. Hij liet toe, dat hij in het gevaar van de hel kwam, opdat hij een beminnelijke Verlosser zou krijgen. Hij liet hen toe datgene te doen wat veroorzaakte, dat hij uit het paradijs en van de bomen van de hof werd verdreven, opdat hij recht zou kunnen krijgen op de Boom des levens, voortbrengende twaalf vruchten, van maand tot maand gevende zijn vrucht, en op de rivier van het water des levens. En dat is zeker beter, dan zijn eerste staat was.

De Vaderen zeiden daarover, dat de val van Adam *felix culpa*, een zalige val was, niet dat die in zichzelf zalig of gelukkig was, maar ten opzichte van de gevolgen daarvan; dat wij zulk een krankheid zouden hebben, die de Heere des levens uit de hemel zou doen komen, om die te genezen, en onze krankheden en zwakheden in onze natuur op Zich te nemen, en ons Zijn goddelijke natuur deelachtig te maken, en ons te bekleden met de mantel van Zijn gerechtigheid.

En ook als u op ons ziet, is het beter te zondigen en zich van de zonde te bekeren, dan in een farizeïsche gerechtigheid te leven, of dat wij in onze eerste staat waren blijven staan. Er is toch niemand, die zulke bevindelijke kennis heeft van de goedheid Gods als die mens, die tot over de oren in de zonde heeft gezeten. Onze Heere prijst niemand meer dan die vrouw, die de voeten van Christus met haar tranen waste en met de haren van haar hoofd afdroogde. Christus zegt, dat zij veel liefhad omdat haar veel vergeven was, want Hij had zeven duivelen uit haar uitgeworpen. Paulus was een godslasteraar, een vervolger van de kerk, die dorstte naar het bloed van de heiligen, een verdrukker; maar toen hij vergeving had ontvangen en de Heere hem in Zijn dienst had genomen, deed hij meer heerlijke werken dan al de andere apostelen. Dit leert ons in het kort twee dingen.

Ten eerste: Dat wij ons wachten, dat wij de genade Gods niet in ontuchtigheid veranderen. Want alles wat ik heb gezegd van de uitnemendheid van de bekering en het opstaan uit de staat der zonde, boven het staan in de eerste staat van Adam en niet gezondigd te hebben, komt alles bij toeval uit de genade Gods, en daarvoor is de zondaar geen dank verschuldigd. Laat daarom niemand zeggen, dat hij, omdat Jezus Christus in de wereld gekomen is om voor zondaars te sterven, en bekering en vergeving van zonden te verwerven, daarom naar zijn lust wil leven en zijn hart in de zonde wil ophalen, want dat is een met voeten vertreden van het bloed des verbonds.

Die dit doet, wie hij ook zij, kent de waarde niet van het bloed van de Zone Gods en de uitnemendheid van Jezus, onzen Heere. Het dierbaar bloed Gods, dat voor de zonde gestort werd, moest ons leren ons te wachten voor de zonde, die, aangezien onze zonden hem zoveel pijn, schande, pijnlijke geseling en wonden, en veel droefheid uitpersten: *“Mijn ziel is geheel bedroefd tot den dood toe”*; en: *“Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten.”* Moest dit ons niet leren, dat wij ons wachten voor het begaan der zonde?

Ten tweede. Dit leert ons ook, en hieruit kunnen wij zien, wat onze Heere zal doen aan hen, die tot Hem weerkeren. Hij zal hen genadiglijk ontvangen en hun vergiffenis schenken, zodat niemand behoeft te wanhopen, denkende, dat zijn zonde zodanig is, dat hij geen barmhartigheid en vergeving en verwelkoming van de hand des Heeren kan verwachten. Indien u tot God en Christus wilt komen, berouw hebbende over uw zonden en verlangende in het koninkrijk te zijn, dat Hij verworven heeft, is er meer genezing voor uw krankheid dan in woorden kan worden uitgedrukt, is er meer zoetheid in onzen Heere dan de zondaar geloofd in Hem te zijn. Het komen tot het koninkrijk, laat staan tot het koninkrijk der heerlijkheid, is als het komen van de koningin van Scheba om de heerlijkheid en orde van het hof van Salomo te zien, waarvan zij beleed, dat zij meer gezien had dan wat haar bericht was. Als de natuurlijke mens wist hoe Christus een thuiskomende zondaar verwelkomt, hoe Hij hem versiert, hem het kleed van Zijn gerechtigheid aandoet om zijn naaktheid te dekken, een ring aan zijn vinger doet om hem te versieren, en schoenen aan zijn voeten opdat hij te beter in Zijn wegen kan wandelen, hem de blijdschap des Heiligen Geestes en inwendige vrede van het geweten geeft; hem een vette maaltijd bereid, een maaltijd van reine wijn, van vet vol mergs, van reine wijnen, die gezuiverd zijn. Denkt u, dat de zondaren de zonde en de weg der zonde zo zouden liefhebben, als nu het geval is? Zouden zij dan met rozen en leliën en windhalmen zoveel ophebben, die zo verwelken, en zij zijn er niet meer. Nee, zeker niet. Het is omdat de wereld niet weet wat het is, Christus te ontmoeten, Wiens adem de hemel zelf is, Wiens vertroosting de begrippen van alle natuurlijk verstand verre te boven gaan, dat zij zo weinig met Hem ophebben en andere ijdelheden nalopen. O, wat is er veel zoetheid in met Christus te zijn! De mensen weten niet dat stilheid en gerustheid, onder een bevredigd geweten zijn. O, wat is dat een degelijke blijdschap onder de hope der heerlijkheid! Nu, omwille van deze hoop, en de hope der verlossing, die voor de kinderen Gods is weggelegd, geven wij de Vader van onze Heere Jezus, en onze Vader, en Jezus, en de Heilige Geest, alle lof en ere tot in alle eeuwigheid. Amen.

6. Hij was verloren en is gevonden

Want deze mijn zoon was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden. En zij begonnen vrolijk te zijn. En zijn oudste zoon was in het veld; en alzo hij kwam, en het huis genaakte, hoorde hij het gezang en het gerei. En tot zich geroepen hebbende een van de knechten, vraagde, wat dat mocht zijn. En deze zeide tot hem: Uw broeder is gekomen, en uw vader heeft het gemeste kalf geslacht, omdat hij hem gezond wederontvangen heeft. Maar hij werd toornig, en wilde niet ingaan. Zo ging dan zijn vader uit, en bad hem. Lukas 15:24-28.

Geliefden in de Heere!

Er is wel reden om blij en vrolijk te zijn wanneer een omzwervende zondaar tot Christus komt, Die hen zo vriendelijk ontvangt, Die zo gewillig is hen te ontvangen, en zo hartelijk en vriendelijk is voor al de Zijnen, die enige genade hebben om aanspraak te maken op verwantschap aan Hem.

Wij zien hier, dat er goede grond is, om zich te verblijden en vrolijk te zijn bij de thuiskomst van een omdwalende zondaar. En waarom wij ons ook behoren te verheugen, wanneer onze Heere Zich verheugt en zo vrolijk is. Wanneer Hij zo blij is over de thuiskomst van een zondaar, behoort de zondaar zelf, wie dit het meest aangaat, zich veel meer te verheugen en blij te zijn. Onze Heere geeft een goede reden voor deze vrolijkheid en blijdschap: *“want deze Mijn zoon was dood, en is weder levend geworden; hij was verloren, en is gevonden.”*

Het laatste gedeelte van de gelijkenis vermeldt, hoe de oudste broeder (de oudste in bezit en daarom de oudste genoemd) de vriendelijke wijze, waarop zijn jongere broer door de Heere behandeld werd, opnam. De tekst zegt: En als hij het huis genaakte hoorde hij het gezang en het gerei, en wist niet wat dit betekende, evenals de natuurlijke mens niet weet wat het is tot Christus te komen, en hoe welkom een zondaar bij Jezus is. Zij weten niet hoe lieflijk de adem des Heeren hun is, die lang van de Heere af zijn geweest en genade ontvangen om weer bij Hem te komen. De oudste zoon roept een van de dienstknechten, en vraagt waarom zij zo buitengewoon vrolijk zijn. De dienstknecht antwoordt: *“Uw broeder is gekomen, en uw vader heeft het gemeste kalf geslacht, omdat hij hem gezond wederontvangen heeft.”* Hierop werd hij toornig en wilde niet in huis gaan. Het overige gedeelte bevat een samenspraak tussen de toornige zoon en een vriendelijke, zachtmoedige vader.

Wij zien hier, dat het oog van de zoon boos was, omdat het hart van zijn vader goed was en omdat hij een vriendelijk en zachtmoedig vader was; hij was toornig, dat zijn vader de jongere broeder weer in zijn huis had opgenomen. Niets maakt het hart van een huichelaar droeviger, dan dat God een zondaar bij Zich verwelkomt. De vader spreekt daarop, alsof hij verkeerd had gehandeld, zijn toornige zoon in kalme woorden aan, en vertelt hem wat de reden is, dat hij zo vrolijk is, en waarom hij zo minzaam met zijn jongere zoon handelde, en hem zo liefderijk ontving: *„Kind, gij zijt altijd bij mij, en al het mijne is uwe. Men behoorde dan vrolijk en blijde te zijn; want deze uw broeder was dood en is weder levend geworden; en hij was verloren en is gevonden.”* Het is een zaak van blijdschap in de hemel voor de Heere en de zalige Engelen, en de Heere bekent, dat Hij vrolijk is over de thuiskomst van een zondaar, al kunnen de ogen van de boze wereld het niet verdragen.

In vers 24 worden twee uitnemende redenen opgegeven, waarom de Heere zich verblijdt en verheugd is over de thuiskomst van de verloren zoon: Deze mijn zoon was dood en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden. Er heeft een verandering met hem plaats gegrepen: *„Mijn zoon is van de dood tot het leven overgebracht; hij was verloren, maar nu is hij gevonden.”* Dat is een stof van verheuging om die voor de wereld te

erkennen, wan neer een zondaar, die dood was, levend wordt; wanneer een zondaar, die van de Heere wegliep, weder tot Hem terugkeert en door Hem gevonden wordt. Dit is een oorzaak van blijdschap voor de Vader en voor het gehele huis, dat de Heere een verloren kind, een verloren zoon, die te voren van Hem wegliep, heeft teruggekregen.

Merkt nu op wat van zijn staat, voordat hij tot zijn vader komt, gezegd wordt. Tevoren was hij dood en verloren in een ver gelegen land; dood en toch hongerig, zodat hij zijn buik met zwijnendraf begeerde te vullen, en niet lang daarna kwam hij thuis bij zijn vader met de belijdenis: „*Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel, en voor u. En ik ben niet waardig uw zoon genaamd te worden; maak mij als een van uw huurlingen.*” Hij was in lompén gehuld, naakt en bloot; gij weet in welk een jammerlijke staat hij was. Hoe was hij dan dood? dit zijn toch alle tekenen van leven. Wij mogen van een natuurlijk mens, wat hij ook doet, zeggen, dat hij dood is. Al die levensbewegingen toch zijn niet de werkingen van het leven Gods; want dat leven heeft hij niet, hij is geestelijk dood, en zolang dat zo is weet hij niet in welke toestand hij is. Dat is de staat van allen, die niet binnen het koninkrijk van de Zoon van God zijn; al is het, dat zij eten, drinken, slapen, wandelen, lachen, enz., en zich met al de dingen van dit leven bezighouden, en de werken der zonde werken als levende mensen, toch worden zij bij de Heere niet anders geacht, dan dat zij dode mensen zijn.

De beste werken van de onwedergeborene, die niet geboren is geworden uit water en geest, zijn maar werken van dode mensen. Denkt er dan ook niet over, dat heidenen en zij, die nooit van Christus hoorden, werken kunnen doen, die goed in de ogen Gods zijn; gelijk zij, die het voor de natuur opnemen, zoeken te verdedigen, dat zij dingen hebben gedaan, die goed zijn. Al de handelingen van natuurlijke mensen zijn dode werken voor de Heere, en de beste naam, die er aan kan worden gegeven, is, dat het schoon geverf de zonden zijn. In Gods schatting toch zijn alleen die daden goed, die goed genaamd kunnen worden uit de volgende vier oorzaken: Ten eerste, die goed zijn ten opzichte van de werker; ten tweede, ten opzichte van de stof; ten derde, die goed zijn ten opzichte van de vorm of wijze waarop zij worden gedaan; en ten vierde, ten opzichte van het eind waartoe zij gedaan zijn. Indien in een handeling iets van deze dingen wordt gemist, indien zij niet in al deze opzichten goed is, dan is zij onvolmaakt in de ogen Gods, en dus kwaad. Daarom zegt de apostel: (Rom. 14 : 23) „*Al wat uit het geloof niet is, dat is zonde.*” Nu zijn al de werken der mensen, zolang zij in de staat der natuur zijn, zonder geloof gedaan, en zijn dus zonde. Ziet slechts op twee dingen in de werken van de natuurlijke mens, en gij zult zien, dat zij alle zonde zijn.

De werken, die niet uit het geloof voortkomen, als de eerste beweging daarvan niet uit de vernieuwde mens voortkomt, die werken zijn zonden; want: (Hebr. 11 : 6) „*Zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen.*” Laat de gehele wereld onderscheid maken, zoveel zij willen, het is onmogelijk, dat iemand werken kan doen, die Gode behagen en het eeuwige leven aanbrengen, tenzij hij geloof heeft en de werken in het geloof gedaan zijn; hetgeen van de natuurlijke mens niet kan worden gezegd. Laat de gehele wereld zoveel onderscheid maken, als zij willen, het Woord van God geeft ons recht dit te zeggen. Al maakt gij de werken van de natuurlijke mens nog zo mooi en schoon in uw ogen, al schijnen zij nog zo levendig te zijn, toch acht de Heere ze niet anders dan dode en zondige werken.

Zie verder op het eind van alles wat de natuurlijke mens doet, en ook daarin zijn zij kwaad. Ja maar, zegt iemand, die ze wil verdedigen, zij, die niet in Christus zijn, bedoelen niet altijd een verkeerd eind in alles wat zij doen, want zij doen niet alles tot ere van een afgod of een dregod, of tot ere van het schepsel. Maar de Geest Gods zegt: (1 Cor. 10 : 31, „*Hetzij dan, dat gijlieden eet, hetzij dat gij drinkt, hetzij dat gij iets anders doet, doet het al ter ere Gods.*” Waar een werk dit doel mist, en hij, die het werk doet, daarop niet doelt, al zou hij zijn lichaam geven om verbrand te worden, en al zijn goed aan de armen geven, toch zegt de Heere van hem, dat hij maar een klinkend metaal en een luidende schel is. Het is een zondig

werk, het wordt niet in gehoorzaamheid aan God gedaan, maar men is Hem daarin ongehoorzaam.

En wat betreft, dat zij in alles wat zij doen niet de ere van een afgod bedoelen; al zou het zo zijn, gelijk zij beweren; er is niemand, die belijdt iets uit een oogpunt van godsdienst te doen, die niet in werkelijkheid het laatste eind van alles wat hij doet daaraan toeschrijft. Maar laat het zo zijn, dat hij geen afgod ten doel heeft; toch heeft hij God niet op het oog als het laatste eind van al zijn handelingen, hij maakt Hem niet tot zijn laatste eind, en het is zeker, dat hij een ander einddoel op het oog moet hebben, waartoe hij alles doet. Alle redelijke schepselen toch, zelfs de duivels en de goddelozen, doen alles wat zij doen om daardoor enige gelukzaligheid te bereiken, en daarom moet hun goddeloos einddoel óf de Schepper, óf het schepsel zijn. Doch als zij bekennen, gelijk de tegenstanders ook belijden, dat de Schepper hun laatste eind niet is, omdat Hij naar hun bevattings niet in de Middelaar Jezus Christus is, dan moet het schepsel hun einddoel zijn en dat is zeker afgoderij. Het schepsel, óf tot de eerste oorzaak, óf tot het laatste eind van iets te maken, is het schepsel in de plaats van God te stellen. Wat een mens doet voor zijn goede naam, zijn ere, of om zich iemand tot vriend te maken, enz., en in hetgeen hij doet niets anders ten doel hebbende, is het werk van een dode ziel, en de Heere zal dat niet aannemen als iets, dat Hem welbehaaglijk is.

Wij kunnen hieruit zien, dat de natuurlijke mens er geen dank voor betuigd zal worden, dat hij Gods Woord hoort, de sacramenten ontvangt, leest, en bidt, enz.; die dingen zijn Gode niet welbehaaglijk zolang hij niet in Christus is. Al die dingen zullen, omdat gij buiten Christus zijt, in de ogen des Heeren maar weinig waarde hebben in die dag, wanneer u door de Heere naar uw werken geoordeeld zult worden. Daarom moesten wij er op bedacht zijn in Christus gevonden te worden, opdat onze personen Gode welbehaaglijk mogen zijn in Hem. Als uw personen aangenomen zijn in Christus, dan zal de Heere ook uw werken aannemen. Daarbuiten is alles wat de natuurlijke mens doet goddeloosheid. Zijn gebed is zonde en den Heere een gruwel. Wanneer hij een gebed doet, dat niet in Christus is, is de reuk van zijn offerande een stank in Gods neusgaten. Hij kan zulke gebeden niet verdragen en daarom is het hoog nodig, dat wij verzekerd zijn van in Christus te zijn, opdat onze werken geen dode maar levende werken zijn.

Als hij zegt: „*Deze mijn zoon was dood en is weder levend geworden,*” moeten wij daarin opmerken, dat dit de staat van de natuurlijke mens is, voordat hij tot Christus komt. De apostel zegt: (Ef. 2: 3) „*Wij waren van nature kinderen des toorns, gelijk ook de anderen.*” (vers 4) „*Maar God, die rijk is in barmhartigheid, door Zijn grote liefde, waarmede Hij ons liefgehad heeft, ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus.*” Heeft niet de natuurlijke mens een ziel, en kan hij niet de werken der natuur verrichten? Een mens, die in de natuurstaat is, is niet natuurlijk dood, maar hij is geestelijk dood.

Er zijn drie dingen, die een natuurlijk mens, wat het geestelijk leven betreft, niet heeft.

1e. De natuurlijke mens heeft het leven niet;

2e. hij heeft het verstand niet;

3e. hij mist het oordeel, of het gebruik van zijn zintuigen.

Deze alle gaan met het leven gepaard, waar het is, en toch mist hij die.

Ten eerste. Ik zeg, dat hij het geestelijk leven mist, en alle natuurlijke werkingen daarvan; en toch niettegenstaande dat hoort bij het Woord, hij zingt Psalmen, en leest, enz. Toch zijn dat geen werken van het leven in hem. Ook bidt hij. Zal dan een dood mens dat doen? Ja, een mens, die geestelijk dood is kan al deze dingen doen zoals hij die doet. Alles wat de natuurlijke mens doet is slechts uitwendig. De Heere ziet onder die alle de stinkende beenderen van een dood lichaam. Hij ziet zeven gruwelen in zulk een mens, en zo ziet Hij alle gruwelen in hem.

Ten tweede. De natuurlijke mens heeft geen geestelijk verstand, noch de redelijke aanwezigheid van een levend mens. Dit kan iemand toeschijnen bezijden de waarheid te zijn. Hij is burgemeester van een stad of de bestuurder van een landelijk district, hij kent de wetten op zijn duimpje en heeft zijn boeken in orde. Kan zo iemand een dode zijn? Ja, alles wat zo iemand doet, die in de staat der natuur is, is het werk van een dode; want geen woord, dat hij spreekt, en geen besluit, dat hij maakt, is hemels en daarom is het een dood werk. Het hoofddoel van alles wat hij doet is de wereld; dat hij voor zich en de zijnen moge zorgen, dat hij ere, genoegens, invloed, enz., en de dingen der wereld mag verkrijgen. Al zijn woorden, gedachten en daden, gaan over de dingen van deze tegenwoordige wereld. Al zijn redeneerkunde en de krachtigste beweegredenen voor hetgeen hij doet, zelfs in het reformeren van de zaken van Gods huis, zijn hieraan ontleend: ‚Mijn leven en mijn staat in de wereld zullen gevaar lopen, als ik mij aan die dingen onttrek.‘ Dit is duidelijk de redenering van een dood mens.

Ten derde. Zij, die alleen natuurlijk zijn missen de gewaarwording van dat leven. Zij weten uit deze oorzaak niet wat het is een door de zonde gewonde ziel te hebben, en zo zijn zij die dronkaard gelijk, waarvan Salomo spreekt (Spr. 23 : 35): wanneer hij dronken is van de wijn, en een ieder, die voorbijgaat, hem slaat en beukt, weet hij niet wat zij doen, voordat de wijn weer uit zijn hoofd is, en hij uit zijn droom ontwaakt; dan eerst bemerkt hij, dat de slagen, die hij gekregen heeft, hem pijn doen en gekneusd hebben. Zo zal het ook hen gaan, die in de staat der natuur zijn, wanneer zij uit hun droom zullen ontwaken. O, wat zullen de godslasterlijke eden dan zwaar op hem liggen, en wat zal de hoererij van de hoereerder hem dan een zware last zijn! Hij, die het schepsel meer heeft liefgehad dan God, die de Schepper is, zal zijn wonden nooit gevoelen voordat hij tot de Heelmeester Christus is gebracht, en de Heere hem uit de duisternis overbrengt in het koninkrijk van de Zoon Zijner liefde, en van de dood tot het leven. Dan zal hij al de zware slagen gevoelen, die de zonde hem, zolang hij geleefd heeft, hebben toegebracht. Zodra Adam viel, sloeg de zonde hem en al zijn nakomelingen dood, waardoor hij en de zijnen het leven Gods en het beeld Gods, waarmede zij begiftigd waren, voor altijd in zichzelf kwijt raakten.

Vraag. Kan het zijn dat een zondige daad welke zedelijk werkt, al de hebbelijke rechtvaardigheid en gerechtigheid, die van nature in de mens zijn, kan wegnemen?

Antwoord. Zij, die de waarheid Gods tegenstaan, loochenen, dat de mens die door zijn overtreding kon verliezen, maar alleen door het besluit Gods, dat het zo zou zijn. Maar als de zonde goed wordt beschouwd heeft zij tweeërlei werkingen. De ene is zedelijk en de andere natuurlijk. *Zedelijk* verdient de zonde, namelijk de schuld der zonde, dat de zondaar van het leven beroofd zal worden, en dan *natuurlijk*, wist de smet der zonde het beeld Gods uit. Als dan iemand vraagt hoe de val van Adam dadelijk voor eeuwig het leven Gods uit het ganse menselijk geslacht zou uitdrijven? Dan antwoord ik, dat, al zouden wij daarvoor geen natuurlijke reden, of een logische reden kunnen geven, dit nochtans voldoende is om het te bewijzen, dat het Woord Gods zegt, *dat de natuurlijke mens niet begrijpt de dingen, die des Geestes Gods zijn, want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan*. En Christus zegt: (Joh. 6 : 44) „Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke.” Deze en vele andere plaatsen zeggen ons duidelijk, dat, al zouden wij geen andere reden weten, dat de mens, in de staat der natuur, een verdorven schepsel is; dat hij God niet ziet en niet in Hem is; dat hij in die staat God niet liefheeft en Hem niet kan liefhebben. Dit is de jammerlijke staat van ieder mens zolang hij in die toestand blijft.

Als dit nu zo is, dat de natuurlijke mens zodanig is, hoe kan het dan zijn, dat er zoveel zijn, die niet overtuigd willen wezen, dat het zo met hen is? Hoe komt het toch, dat het voor een leraar zulk een zware taak is een natuurlijk mens te overtuigen, dat hij een hard hart heeft, dat hij in een staat van zonde is, en dat allen van nature God niet kennen? Hiervoor is geen

andere oorzaak, dan dat allen van nature dood zijn door de misdaden en de zonden; en dood zijnde er niet toe gebracht kunnen worden te weten, dat zij dit zijn. Nee. U weet, dat al de bekwaamheid en redeneerkunde, die in de wereld gebruikt kan worden, om een dode, die in het graf ligt, te overtuigen van de staat waarin zijn lichaam verkeert, dat het dood en onder verderf is, hem niet zal overtuigen en tot de kennis brengen, dat het zo is, omdat hij niet hoort, noch ziet, wat zij doen of tot hem zeggen. Zo is het ook hier met de mens, zolang hij in de staat der natuur blijft. Hij kan niet tot het geloof van een hel worden gebracht, dat hij van het ogenblik af, dat hij in de wereld kwam, daarin kwam als een erfgenaam der hel. De natuurlijke mens kan er niet toe gebracht worden dit te geloven.

De vergelijking tussen de natuurlijke mens en de dode, die in het graf ligt, gaat hier wel op; op het graf groeien bloemen, maar daarin is een walgelijke reuk. De mens, die in de staat der natuur is, weet er weinig van hoe lelijk hij riekt, als hij opgenomen en daaraan ontdekt wordt. Iemand, die in de staat der natuur en dus in de staat der zonde is, kan goed versierd zijn en uitwendig in een goede reuk staan, hij kan een oprecht echtgenoot in zijn huis zijn, die zijn naaste niet bedriegt of verongelijkt, die niemands bloed vergiet; en toch hij is niettegenstaande dat alles maar een mens, die in een graf ligt en op wiens graf enkele bloemen groeien. Maar wanneer God hem uit zijn graf haalt en hem laat zien in welke toestand hij is, dan beginnen zijn zonden te stinken. Wanneer hij ontwaakt is, dan acht hij al die dingen, die de wereld en hij vroeger zo hoogachtten, niet meer dan drek, zoals wij in het voorbeeld van de apostel Paulus zien: (Fil. 3: 7) Hij achtte dat, een Farizeeër te zijn, van koninklijken bloede af te stam- men, enz., om Christus wil slechts schade en drek. Zo kunnen wij zien, dat een mens nooit een recht gezicht kan krijgen van de ellendige staat waarin hij is, zolang niet de Heere zijn graf opent daar hij in ligt. En wanneer dat geschied is, dan zal hij zeggen: „Ik was eens dood, maar nu leef ik; eens was ik blind, maar nu zie ik; ik was eens verloren, maar nu ben ik gevonden. Eens was ik een vreemdeling en een vijand van God, maar nu, Gode zij dank, die een arme verloren bankroetier in Christus heeft opgenomen, en mij heeft doen weten wat Zijn wil is.”

De andere reden, die zijn vader geeft voor zijn goedgunstige behandeling is: „*Hij was verloren, en is gevonden.*”

Dat is de eigenschap van een mens, dat is, hij is iets, dat verloren of van de rechte eigenaar afgedwaald kan zijn zonder het te weten, en door de wilde dieren verscheurd kan worden; een zondaar in de natuurstaat. O, wat zijn er vele grauwe duivels om hem weg te stelen! De apostel zegt: (1 Joh. 5 : 18) „Een iegelijk, die uit God geboren is, zondigt niet, maar die uit God geboren is bewaart zichzelf, en de boze vat hem niet.” Doch de mens, die in de staat der natuur is, wordt niet zo bewaard als hij, die uit God geboren is. De apostel zegt van zichzelf: (2 Tim. 1 : 12) „*Ik weet Wien ik geloofd heb, en ik ben verzekerd, dat Hij machtig is mijn pand bij Hem weggelegd te bewaren tot die dag.*” Zodra dan ook een mens in de staat der genade is wordt God zijn Bewaarder, maar zolang een mens in de staat der natuur is, is hij een verloren schepsel, die met allerlei godsdienst weggevoerd kan worden. Evenals die waarover de apostel spreekt, (Hebr. 13 : 9) die omgevoerd worden met verscheidene en vreemde leringen, en wier hart niet gesterkt wordt door genade; een gelijkenis, die ontleend is aan schepen, die geen roer hebben om ze te sturen, en dan ook met elk tij, en met elke windvlaag heen en weer gevoerd worden. Zo ook zal iemand, die in de staat der natuur is met elke nieuwe wind en stroming in de godsdienst meegaan. Elke wind of tij van de duivel en zijn werktuigen voert hem van de Heere af. De apostel Petrus gebruikt daartoe een spreekwijze, die aan de dieren ontleend is: (2 Petrus 3 : 17) „*Wacht u, dat gij niet door de verleiding der gruwelijke mensen mede afgerukt wordt en uitvalt van uwe vastigheid.*” Het is gemakkelijk voor de satan zo iemand van de godsdienst af te drijven, die alleen die godsdienst naloopt, die bij de koning in ere is, en die daarin zijn geluk zoekt. Het is zeker gemakkelijk dezulken uit

hun geloof te drijven. Daarom gebruikt Gods Woord gewoonlijk die gelijkenis, dat verloren zondaren vergeleken worden bij dwalende schapen. David zegt: „Ik heb gedwaald als een verloren schaap.” En als Christus Zijn discipelen uitzendt om het Evangelie te prediken, en hun zegt waar zij eerst heen moeten gaan, zegt Hij: (Matth. 10 : 5, 6) „*Gij zult niet ingaan in enige stad der Samaritanen, maar gaat veel meer heen tot de verlorene schapen van het huis Israëls.*” Deze alle en nog vele andere getuigen, dat een mens, die in de staat der natuur is, gemakkelijk met elke wind van leer wordt meegevoerd. Zo spreekt ook Elifaz tot Job: (kap. 15 : 12) „Waarom rukt uw hart u weg? en waarom wenken uwe ogen?” Het is als iemand, die in een vreemd land of huis is.

Laat ons hieruit leren kennen hoe slecht wij bewaard worden zolang wij in de staat der natuur zijn, gereed om door gunstbejag, ere en liefde der wereld, weggevoerd en van de Heere afgetrokken te worden. Heeft niet de duivel de zonde voor de natuurlijke mens gemaakt als nieuwe wijn, die aangenaam is in het gebruik, die in het hoofd werkt van degene, die hem drinkt, en hem eer hij het weet van zijn verstand en het gebruik van zijn voeten en van al zijn zinnen berooft? Zo ook drinkt iemand, zolang hij in de natuurstaat blijft, zijn nieuwe wijn totdat hij van de been raakt.

Maar wanneer is de zondaar wel bewaard? Nooit voordat hij in het huis en koninkrijk van Christus komt, want daar krijgt hij een nieuwe Heer, daar zijn nieuwe wetten; daar krijgt hij een nieuwe Voogd, die voor hem zal instaan. Dit is een voldoende reden, al was er niets meer om het te bewijzen, dat wij van de tijd af, dat wij onder de voogdij van Christus komen, en aan Hem overgegeven zijn, niet weer zullen afvallen. Want zij, die aan Christus zijn opgedragen, zijn niet meer van zichzelf, maar zij zijn duur gekocht. Wij kunnen onszelf niet goed bewaren. Wij lopen altijd van onze Heere weg. Doch wanneer Christus onze Heere komt en ons onder Zijn hoede neemt dan zijn wij veilig; maar ook nooit eerder. Dan toch zijn wij de juwelen van onze Heere, van wie onze Heere zegt: (Mal. 3 : 17) „*En zij zullen te dien dage, die Ik maken zal* (Eng. vert.: als Ik Mijn allerdierbaarste juwelen afzonderen zal), *Mij een eigendom zijn.*” Er is niemand, die zich aan Christus opdraagt, die zijn leven en alles voor de zaak en de godsdienst van Christus waagt, of Hij zal voor die allen, die aan Hem zijn gegeven, instaan. En wanneer Hij het koninkrijk aan Zijn Vader zal overgeven zal Hij zulke rekenschap van hen geven als waarvan wij lezen in Joh. 18: 12, waar Hij zegt: „Die Gij Mij gegeven hebt, heb ik bewaard, en niemand uit hen is verloren gegaan dan de zoon der verderfenis, opdat de Schrift vervuld worde.” Niemand wordt door Christus verloren dan hij, die een verloren mens is in Gods eeuwig besluit.

Toen nu de oudste broeder weer thuis kwam, hoorde hij het gezang, en het gerei, in zijns vaders huis, en hij wist niet wat dat betekende. Daarom riep hij een van de dienstknechten en vroeg hem wat dit alles beduidde.

De tekst zal ons dit ophelderen, dat de vader van het huis, de Heere en Zijn Engelen, zich verblijden over de thuiskomst van een zondaar, want er was blijdschap en vrolijkheid over de thuiskomst van zijn verloren zoon, en het moet wel een goed aangeslagen toon zijn, die Hem tot opspringens toe verheugt. Wat is Hij verblijd wanneer een verloren zondaar bij Hem thuiskomt, en Hij maakt er een vreugdepsalm op. Dit was te dier tijd de stof van vreugde voor Christus, dat een verloren zoon thuis kwam. Dit is een stof van geen kleine vertroosting voor hen, die zin hebben zich huiswaarts te begeven tot Christus, dat hun thuiskomst de Heere zal verblijden. Is dit zedigheid in Christus, dat Hij Zich tot opspringens toe verblijdt? Ik ben er zeker van, dat Hij dit uit liefde doet; en de apostel zegt, dat de liefde niets doet, dat onbetamelijk is. Het Woord van God drukt ons in vele pittige woorden de blijdschap en verheuging uit, die de Heere onze God heeft, om daardoor zowel Zijn goedertierenheid als Zijn rechtvaardigheid jegens de mensen te verklaren.

Om de aandoening Gods uit te drukken, wanneer de rechtvaardigheid de zondaar komt aangrijpen, die niets van de raad des Heeren moet hebben, noch Zijne bestraffing wil horen, staat er, (Spr. 1 : 26) *dat de Heere zal lachen in hun verderf, en spotten wanneer hun vreze komt.* Lachen is bij de Heere niet zulk een uitdrukking van aandoening als bij de mens; maar omdat dit een van de vele einden is, die de Heere ten doel heeft en beoogt in het maken van het menselijk geslacht, de heerlijkheid Zijner rechtvaardigheid bekend te maken in zoveel als er de nek breken op Christus, zal de Heere „lachen in hun verderf, en spotten wanneer hun vreze komt.”

En wat de uitdrukking van de liefde en blijdschap des Heeren betreft over de thuiskomst van een zondaar, welke de verklaring is van de heerlijkheid der goedertierenheid en ontferming Gods over hen, die Hij gesteld heeft om erfgenamen der zaligheid te zijn, wat gebruikt Hij daarvoor krachtige uitdrukkingen: (Jes. 62 : 5) „Gelijk de bruidegom vrolijk is over de bruid, also zal uw God over u vrolijk zijn.” (Zef. 3: 17) „De Heere uw God zal over u vrolijk zijn met blijdschap, Hij zal zwijgen (Eng. vert.: rusten) in Zijn liefde, Hij zal zich over u verheugen met gejuich.” In Hoogl. 8: 6 hebben wij een uitdrukking, die de Kerk te dien einde bezigt, als zij tot haar Liefste spreekt. „Zet mij als een zegel op Uw hart, als een zegel op Uw arm.” Wat wij tussen onze borsten dragen, omdat de borst nabij het hart is, dat hebben wij zeer lief; en wat wij als een keten en armband om onze arm doen, daar hebben wij veel mee op. Nu, de Kerk bidt, dat de Heere haar zo voor Hem wilde doen zijn, en drukt daarmee aan ons uit, hoe dierbaar en liefelijk al de uitverkorenen des Heeren en Zijn verlorenen Hem zijn, wanneer zij weder gevonden worden. Dan is er nog een uitdrukking, die deze niet ongelijk is: (Hoogl. 4: 9) „Gij hebt mij het hart genomen, mijn zuster, o Bruid; gij hebt mij het hart genomen met één van uw ogen, met een keten van uw hals.”

Dit geeft ons te kennen, dat alles wat in de vader kan zijn om het hun ten goede mede te delen aan de kinderen, die hij gewonnen heeft, of welke liefde in de moeder kan zijn voor de vrucht haar buiks, dat alles ook in de Heere is ten opzichte van Zijn kinderen, doch in Hem op een oneindige en onnavolgbare wijze. Zij zijn in Hem zonder de minste verandering of onvolmaaktheid. De Heere behoeft zich op generlei wijze hierin te verheugen, want het brengt Hem niets toe; nochtans drukt Hij zich zo uit om bekend te maken hoezeer Hij zich verblijdt in hen, die zalig gemaakt zijn, wanneer zij tot Hem wederkeren.

Dit dient ook om die jammerlijke mening te berispen van hen, die zeggen, dat de veroordeling van de mens tegen de wil van God uitvalt. Nee, het is zeker, dat alles wat in God is almachtig is, en dus is ook Zijn wil almachtig. Wat Hij wil zal geschieden. De vijanden van de genade Gods stellen God voor als wenende, vol droefheid en natuurlijke genegenheid voor de mensen, omdat het niet overeenkomstig Zijn wil is, dat zij veroordeeld zijn. Maar als dit zo was, dan zou God verre zijn van die oneindige volmaaktheid, die het Woord van God Hem toeschrijft: (Ef. 1 : 5, 6) Hij doet alles in de hemel en op aarde naar het welbehagen van Zijn wil, opdat wij zouden zijn tot prijs ter heerlijkheid Zijner genade.

Als de Heere er zoveel lust in heeft een zondaar te eren, dat Hij er de stof van Zijn blijdschap en verheuging van maakt, o! dat wij en zij, die nog in de zwarte natuurstaat zijn, dan bewogen konden worden te geloven wat een blijdschap het voor onze Heere zou zijn, als wij ons wilden bekeren en in Hem en Zijn Evangelie geloven! De natuurlijke mens weet niet, dat de Heere zich over zijn thuiskomst verheugt, en hij wil de eed niet geloven, die de Heere dienaangaande doet: (Ezech. 18 : 33) „Zo waarachtig als Ik leef, zegt de Heere, Ik heb geen lust aan de dood eens zondaars, maar daaraan heb Ik lust, dat hij zich bekere en leve.” Hij verblijdt zich over de wederkomst van een zondaar. Maak God blijde en kom tot Hem en zoek Zijn aangezicht, bekeer u van uw boze wegen; dat zal de Heere doen dansen en zingen, dat een, die van de Heere teruggekeerd is. Keer weder tot de Heere en bekeer u van de zonde, en er zal in de hemel een psalm gezongen worden over uw bekering. Het wordt (Hoséa 13 : 9) een „bedorven” volk genaamd, aan hetwelk de Heere hun zonden bekend maakt, opdat zij er

temeer over zouden treuren. O, dat is het liefelijkste gezicht, dat God een zondaar kan geven. Wanneer zij de duivel zijn nagelopen en zichzelf toejuichen in hun eigen wegen, en zij keren daarna wenende tot de Heere weder, in hun consciëntie geraakt met bestraffingen en aanklachten wegens de zonden, ... o, dat is Gode een stof van blijdschap, dat is Hem liefelijk en aangenaam. Tracht deze kennis te verkrijgen en gij zult andere gedachten van de Godzaligheid hebben dan gij tot nu toe gehad hebt, en gij zult hen gelukzalig achten, die hun zonden zien en door de ontdekking hunner zonden tot de Heere worden gedreven.

Nu, deze Heere, die het Geneesmiddel der zonde is; de Vader van Christus en onze Vader, en de gezegende Geest, die ons heiligt en van de zonde reinigt, zij alle lof en eer tot in alle eeuwigheid. Amen!

7. De blindheid en vijandschap van zijn broeder

Doch hij antwoordende zeide tot de vader: Zie, ik dien u nu zo vele jaren, en heb nooit uw gebod overtreden, en gij hebt mij nooit een boksken gegeven, opdat ik met mijn vrienden mocht vrolijk zijn. Maar als deze uw zoon gekomen is, die uw goed met hoeren doorgebracht heeft, zo hebt gij hem het gemeste kalf geslacht.

En hij zeide tot hem: Kind, gij zijt altijd bij mij, en al het mijne is uwe. Men behoorde dan vrolijk en blijde te zijn, want deze uw broeder was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden. Lukas 15 : 29-32.

Geliefden in onze Heere!

Laat de wereld van de kinderen Gods denken wat zij willen, de Heere heeft altijd een goed oog op hen, die zich bekeren en tot Hem wederkeren. De Heere is allen, niemand uitgezonderd, goedgunstig, die zich met al hun ellenden tot Hem wenden, en het gewicht van alles waarmede zij belast en beladen zijn op Hem willen leggen. De Heere vraagt, inzake het geloven, van de vernederde zondaar niets meer, dan dat hij het gewicht en de last zijner zaligheid op Hem legt.

Wij hebben in deze woorden:

1. De reden, die de Heere geeft, waarom de verloren zoon zo behandeld wordt.
2. Moeten wij overwegen hoe deze oudste broeder, die God niet kent, dit opneemt. Hij wist in het eerst niet wat het beduidde, toen hij meer dan gewone blijdschap en gezang in het huis zijns vaders hoorde, en hij riep een van de dienstknechten, om hem te vragen wat het mocht zijn. Een natuurlijk mens heeft geen kennis van de zoete kussen en liefdesbetuigingen, waarmede de Heere een thuiskomende zondaar verwelkomt.
3. Dan hebben wij het antwoord van de dienstknecht aan de oudste zoon: „*Uw broeder is gekomen, en uw vader heeft het gemeste kalf geslacht, omdat hij hem gezond weder ontvangen heeft.*”
4. Toen de oudste broer dit hoorde werd hij toornig en wilde niet in huis gaan. Evenals de huichelaar wil hij op generlei wijze de thuiskomende zondaar begunstigen. Hij wil zijn broeder, nu hij thuis gekomen is, niet verwelkomen. Daarop komt zijn vader en bidt de oudste broeder in te komen. Ten slotte volgt nog een samenspraak tussen de liefhebbende vader en de oudste zoon. De vader beantwoordt alle tegenwerpingen, die de zoon kon inbrengen tegen zijn goedgunstige en vriendelijke behandeling, en de zoon beschuldigt zowel zijn vader over hetgeen hij doet, als zijn broeder.

1. De reden, die de Heere geeft, waarom de verloren zoon zo behandeld wordt.

Ten eerste. Hij zegt: *Zie, ik dien u nu zo vele jaren, en heb nooit uw gebod overtreden, en gij hebt mij nooit een boksken gegeven, opdat ik met mijne vrienden mocht vrolijk zijn.* Hij beschuldigt hiermede zijn vader van onrechtvaardige handeling, hem als het ware als de overtreder aanmerkende.

Ten tweede. Hij heeft ook wat aan te merken op de zoon van zijn vader: Hij noemt hem niet zijn broeder, maar „uw zoon”. *Maar als deze uw zoon gekomen is, die uw goed met hoeren doorgebracht heeft, zo hebt gij hem het gemeste kalf geslacht.* Hij noemt hem een dronken doorbrenger, iemand, die al het goed zijns vaders met hoeren heeft doorgebracht. De kinderen Gods zullen nooit die lof van de geveinsden krijgen die de Heere hun geeft.

Dan volgt die zachte en vriendelijke smeekbede des vaders aan zijn zoon, waarin hij hem nochtans bidt, en schone woorden toespreekt, en goede reden geeft, waarom het nu een tijd behoort te wezen om vrolijk en blijde te zijn. Hij zegt: *Men behoorde dan vrolijk en blijde te zijn, want deze uw broeder was dood, en is weder levend geworden, en hij was verloren, en is gevonden.* Al wil hij hem niet zijn broeder noemen, toch noemt zijn vader hem zijn broeder, en daarom, zegt hij, was dit een geschikte tijd om zich te verheugen en te verblijden, namelijk, wanneer een zondaar met boetvaardigheid wederkeert, en een boetvaardige zondaar genade wordt bewezen.

2. Een enkel woord over deze bijzonderheden.

Ten eerste, moeten wij hierover spreken, dat de verloren zoon zulk een ontvangst van zijn broeder krijgt, en dat zijn broeder zulke gedachten heeft over de blijdschap bij zijn thuiskomst, dat hij niet weet wat het betekent.

Wij kunnen hieruit leren, dat de goedheid Gods voor een thuiskomende zondaar, en die blijdschap van de Heere en de zalige engelen, die zijn dienstknechten zijn, en de stof daarvan, dat de Heere zich over zo iemand ontfermt, verborgenheden zijn voor de natuurlijke mens. Hij, die niets beters heeft dan de blote natuur, meent, dat de goedertierenheid Gods daarin, dat Hij zondaren het werk en de blijde tijding van het Evangelie bekend maakt, waardoor Hij hen nodigt tot Christus te komen en hun zegt, dat zij welkom zullen zijn, iets vreemds is. Hij weet niet, wat dat betekent, dat God een vuile zondaar in Zijn reine schoot wil nemen, en hem barmhartigheid bewijzen niettegenstaande al zijn zonden, en daarom ergert hij zich daaraan. De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden. Hij is vleselijk gezind, hij kent de diepte van de liefde Gods niet; hij weet niet wat het is, dat barmhartigheid en ellende elkander ontmoeten. Hij weet niet, noch ziet hij, hoe goedertieren en genadig de Heere voor dezulken is en welke ingewanden van liefde en ontferming de Heere heeft voor een zondaar, die zich bekeert en tot Hem komt. Er is niemand, die de grootheid van de barmhartigheid Gods kent en hoever Zijn goedgunstigheid uitgestrekt is tot wederkerende zondaren, dan alleen hij, die wil komen en zien; die wil komen om er zelf de proef van te nemen. Gewaarwording is de beste leermeester om ons deze les van de goedheid en goedertierenheid Gods te leren. Door prediken, horen, lezen, beschouwing van de zaak en de theorie daarvan, zullen wij deze goedheid en goedertierenheid slechts van verre zien. Doch komt maar eens en proeft deze goedheid des Heeren, komt binnen in het huis van Christus en hoort de muziek des hemels; dat zal u meer van die dingen zeggen dan iets anders kan doen, en meer dan gij ooit hebt kunnen geloven.

Ten tweede. Dit is iets, dat zo in strijd is met de natuur, dat zij het niet kunnen geloven, dat iemand, die een zondaar en bovendien een goddeloze zondaar is, barmhartigheid zal verkrijgen. Schriftgeleerden en Farizeeën ergeren zich daaraan, en daarom wordt Christus door hen daarover beschuldigd, dat Hij in het huis van Zacheüs ging, die een tollenaar was. Hij wordt daarover heftig aangevallen en beschuldigd en belasterd, dat Hij met tollenaars en zondaren at en dronk en omging, die door de Joden zo werden gebaat, dat niemand met hen wilde omgaan dan zij, die dat ook waren. Schriftgeleerden en Farizeeën en rabbi's braken om deze oorzaak hun nek over Christus, dat Hij zo gemeenzaam en hartelijk omging met arme snode zondaren. Dit is een punt, ja een hoofdpunt in het Evangelie, dat Christus in het Evangelie zondaren nodigt te komen, en dat Hij berouwhebbende zondaren ontvangt, al zijn zij nog zo snood in hun eigen ogen en in de ogen van anderen. Bekering is dan ook een werk van het Evangelie en niet van de wet. Het is een werk dat geheel en al bovennatuurlijk is, het komt in het geheel niet voort uit de natuur.

Ten derde. De natuurlijke mens kan het niet zetten, dat de Heere meer dan gewone barmhartigheid bewijst aan zondaren, die het verst zijn afgeweken en zich het diepst hebben

schuldig gemaakt. Dat richt die allen te gronde, die de barmhartigheid Gods tegenstaan, en niet tot Christus om ontferming komen, omdat zij menen, dat de aanbiedingen van het Evangelie niet zozeer voor hen zijn; aangezien zij zich uitstrekken tot hen die op zulk een hoge en uitgebreide wijze overtreden. Zij kunnen dat niet geloven, en koesteren die mening, en maken een verkeerde bevatting van Christus. Zo maken zij, dat de hel over hen komt vóór de tijd, en de verschrikkingen van de tweede dood voordat de Heere het vonnis heeft uitgesproken.

De toepassing hiervan is, dat het ons doet zien wat het licht van de natuurlijke mens is, en wat zijn oordeel is over de dingen Gods. De oudste zoon weet niet wat dat betekent, wat de vrije wil in het verstand wordt genoemd, om God en Christus te geloven. Dit moet worden opgemerkt, dat de natuurlijke mens, die de wegen der zonde bewandelt, geen rechte gedachten van God heeft. Zij hebben allen verkeerde gedachten van God in hun wil en in hun genegenheden. Er is een vijandigheid en vijandschap tussen hun gemoed en de Heere, en Zijn wijze van handelen met arme zondaren. Hij weet niet wat dat betekent. Wat! Heeft de natuurlijke mens dan in het geheel geen licht? Ja; hij heeft enig letterlijk en natuurlijk licht, maar er zijn kortaf vier gebreken in, en dit maakt een duidelijk onderscheid tussen het licht van de natuurlijke mens en dat van de gelovige.

(1) Er is geen evenredigheid tussen het licht van de natuurlijke mens en de dingen Gods. Christus is gering in de ogen van de natuurlijke mens, en zo heeft hij ook geringe gedachten over bekering en barmhartigheid aan een wederkerende zondaar bewezen. Zijn hart is beneveld en verblind, hij ziet niet welke ruime ingewanden van barmhartigheid en liefde Christus voor een thuiskomende zondaar heeft. Doch de gelovige ziet Christus en barmhartigheid en bekering alle in een kleur. Hij ziet, dat Christus een berouwhebbende zondaar met open armen ontvangt. Hij ziet, dat er een binnenkamer der liefde is om een verlorengaand en verloren zondaar in Christus te ontvangen. Hij ziet, dat er in Christus een deur geopend is om hen te ontvangen, die nog ter elfder ure tot Hem komen.

(2) Het licht, dat de natuurlijke mens heeft is niet krachtig genoeg om de wil en de genegenheden en al de vermogens der ziel te trekken, om Christus lief te hebben, te omhelzen en te volgen. Daarom kan het zeer goed bij het maanlicht worden vergeleken, voornamelijk in de wintertijd. De maan geeft in de winter licht, maar het is niet als de zon des zomers, die een weekmakende en verwarmende kracht heeft. Het licht, dat de gelovige heeft, werkt dan ook op zijn hart om hem met de liefde van Jezus te verwarmen en te verkwikken, zodat hij, gelijk hij Christus kent, zo ook vervolgt Hem te kennen. Die beide worden door de Geest van God samengevoegd in Hoséa 6 : 3: „Dan zullen wij kennen, wij zullen vervolgen om de Heere te kennen”; of (volgens de Eng. vert. „dan zullen wij kennen, indien wij vervolgen de Heere te kennen.”) Zodat het licht en de warmte en de verkwikking volgen op de warmte en het besef van de liefde van Christus, dat de natuurlijke mens heeft. De natuurlijke mens kan zien, dat het Evangelie van Christus waar is, maar hij ziet niet, dat het goed is; ook geeft hij zijn toestemming niet’ aan de beloften, die er in vervat zijn. Het zijn wel waarachtige beloften, maar hij geeft zijn toestemming niet, of hij gaat er niet in voort als goed, en zo komt hij niet verder dan tot een bloot licht.

Met het licht, dat de natuurlijke mens heeft, gaat geen verlangen, liefde, vreugde en begeerte gepaard, en daarom is het geen wonder, dat zij, die maar weinig kennis van Christus hebben, des Heeren handelingen met Zijn kinderen verkeerd verstaan en de uitnemendheid van Christus en het Evangelie krankzinnigheid en dwaasheid noemen. Dit zal zeker volgen op het niet recht kennen van Christus en Zijn ordinantiën, zodat de natuurlijke mensen hun nek zullen breken en zullen struikelen over de werken Gods.

3. De dienstknecht geeft dan de oudste broeder een antwoord waarom zij in het huis zijns vaders zo vrolijk en blijde zijn: *Uw broeder is gekomen, en uw vader heeft het gemeste kalf geslacht, omdat hij hem gezond weder ontvangen heeft.*

De beweeggrond, die de dienstknecht geeft, voor wat de vader deed, is: „Uw vader heeft zijn zoon, die eens krank en dood was, gezond en levend weder ontvangen, en daarom is er blijdschap en vrolijkheid.” De kracht van het argument is ontleend aan het gevaar waarin de verloren zoon eens verkeerde. En nu, zegt hij, is hij dat gevaar ontkomen, en daarom is het zeer wenselijk en rechtmatig, dat er vrolijkheid en feestgezag en blijdschap in de hemel is.

Hieruit kunnen wij leren, dat deze verloren zoon eens in groot gevaar heeft verkeerd; hij was in de legerplaats des duivels en dus in groot gevaar, maar nu is hij gezond en wel wedergekeerd. Daarom zegt de dienstknecht tot zijn broeder: „Hij heeft hem gezond weder ontvangen.” De Heere wil ons hierdoor leren, dat wij, zolang wij in de staat der natuur blijven, in een vreselijke en gevaarlijke toestand verkeren. En zo is het inderdaad. Zolang wij daar toch verblijven, zijn wij onder de geestelijke dood: (Ef. 2 : 1, 2) „*Daar gij dood waart door de misdaden en de zonden, in welke gij eertijds gewandeld hebt, naar de eeuw dezer wereld.*” In de natuurstaat zijnde, zijn wij ook onder de staat der veroordeling: „*En wij waren van nature kinderen des toorns gelijk ook de anderen.*”

Daarom hebben allen, die tot Christus zijn gekomen, reden om blij te zijn en zich te verheugen, en de rijke en vrije genade van Christus te prijzen, en met hun harten te zeggen: „Ik dank God, die ik tevoren een godslasteraar was, en een vervolger, en een verdrukker, die Christus en de kracht van de godsdienst haatte, enz.; doch dat doe ik nu niet meer, maar ik ben door vrije genade een nieuw mens geworden.” Niemand heeft zulke reden een overwinningslied van de lof des Heeren te zingen als hij, die Eens dood was, maar over wie de Heere Zich heeft ontfermd, en hem uit die staat heeft levend gemaakt.

4. *Maar hij werd toornig en wilde niet ingaan.*

Dit was de oudste broeder. Er schijnt natuurlijke reden voor te zijn, dat hij niet wilde ingaan, omdat hij van onbesproken en eerlijke wandel was, iemand, die, zoals hij zelf zegt, nooit zijns vaders gebod had overtreden, die nooit van zijn vader was weggelopen en hem niet moede was geworden, noch zijn goed met hoeren in losbandigheid had doorgebracht, zoals zijn jongere broeder had gedaan.

Het komt hem vreemd voor, dat hij zoveel drukte om hem zou maken. Omdat het zo staat, wil ik niet in huis gaan. De rede zou zeggen, dat de oudste broeder reden had zich daarbij te houden, en zich te ergeren over hetgeen zijn vader deed. Maar dit is een van die bovennatuurlijke punten, en wel een zeer voornaam punt, van het Evangelie, dat de Heere hen, die het verst van de barmhartigheid af zijn, die het meest gedaan hebben om tegen te staan, dat barmhartigheid tot hen zóver wordt uitgestrekt, ja sommigen grote barmhartigheid bewijst. Het is toch zo, dat de Heere het hart van brave, fatsoenlijke, onbesproken Schriftgeleerden en Farizeeën, die zich naar buiten zo schoon vertonen, die aan de godsdienst genoeg hebben en niet in Christus zoeken gevonden te worden, verhardt en hen overgeeft aan de geest van dwaling en bedrog; en dat hoeren en tollenaars en zeer zondige mensen, van wie het te zien is dat zij grote zondaren zijn, barmhartigheid en vergeving verkrijgen, en tot Christus worden geleid om hun leven in Hem te zoeken.

Wij kunnen hieruit leren, dat het Gods weg en de weg van het Evangelie is, zich te wenden tot de zwaksten, armsten, geringsten en verachtelijksten in de wereld, en de heerlijkheid van Zijn barmhartigheid en goedheid aan hen te doen uitblinken, en te maken dat de tijding van barmhartigheid en ontferming krachtadig wordt gehoord door hen, die in de wereld het diepst verloren schijnen te zijn. Zie waarheen u wilt, overal waar God, te allen tijde, barmhartigheid heeft bewezen en het licht en de zaligmakende kracht van Zijn waarheid bekend gemaakt, overal waar de Heere de grootste werken van barmhartigheid heeft betoond,

hetzij aan natiën, óf aan gemeenten, óf aan families, óf aan bijzondere personen, zij is altijd zeer duidelijk en krachtadig bewezen aan dezulken, die bij de wereld het minst werden geacht. Toen Jacob zijn kinderen zegende, sprak hij geen woord van enigerlei zegen tot de stam van Levi (Gen. 49); maar toen hij stierf gaf de Heere hen door hem een vloek: „want in hunne toom hebben zij de mannen doodgeslagen en (Eng. vert.) in hun moedwil hebben zij een muur ondermijnd.” Vervloekt zij hun toom, want hij is heftig, en hun verbolgenheid, want zij is (Eng. vert.) wreed; Ik zal hen verdelen onder Jacob, en zal hen verstrooien onder Israël.” En toch heeft de Heere hen tot Zijn deel verkoren, namelijk de stam van hem, op wie de vloek van zijn vader kwam, die verkiest de Heere uit alle stammen Israëls om Zijn deel te zijn.

Jefta was een hoerekind, en de Joden verfoeiden die, doch de Heere wil, dat hij een richter in Israël zal zijn, en het werktuig om door hem een grote verlossing voor dat volk teweeg te brengen. Onder de twaalf Patriarchen was de zonderlinge en verworpen Jozef, die door al zijn broeders gehaat en verkocht werd; en de knecht Gods, Mozes, zegt, door des Heeren Geest bestuurd, van hem: „*De zegen des Heeren kome op het hoofd Jozefs en op de schedel des afgezonderden van Zijn broederen.*”

Zo ook wil Christus niet, wanneer Hij in Jeruzalem in triomf wordt ingehaald, zoals geprofeteerd was, zittende op een ezelin, en een veulen zijnde een jong ener jukdragende ezelin, dat Schriftgeleerden en Farizeeën Zijn zegelied zingen; maar jonge kinderen roepen: „Hosanna de zone Davids; gezegend is Hij, die komt in de Naam des Heeren.” En waar waren, toen Christus geboren was, al de Bijbelkenners en schoolgeleerden, die de tijd en de plaats van Zijn geboorte moesten hebben geweten en waargenomen? Echter, herders mogen de eerste predikers van Zijn geboorte aan de wereld zijn. Nee, al de grote rabbijnen en wetgeleerden hadden zich met hun licht bedrogen en wisten niet, dat Christus geboren was, en de herders verkondigden Zijn geboorte, opdat de Heere in het zwakke verheerlijkt zou worden, en die het minst op de hemel gelijken, wil Hij in de hemel brengen.

Hoe blijkt hierin de liefelijkheid van de barmhartigheid en liefde van onze Heere, dat juist zij, die in hun eigen ogen en in de ogen der wereld het verst van de barmhartigheid af zijn, eerder barmhartigheid verkrijgen dan anderen, die dichter binnen het bereik daarvan schijnen te zijn; waarin de Heere bevestigt wat de apostel zegt: (1 Cor. 1: 26—29) „*Want gij ziet uw roeping, broeders, dat gij niet vele wijzen zijt naar het vlees, niet vele machtigen, niet vele edelen. Maar het dwaze der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij de wijzen beschamen zou; en het zwakke der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij het sterke zou beschamen. En het onedele der wereld, en het verachte, heeft God uitverkoren, en hetgeen niet is, opdat Hij hetgeen iets is te niet zou maken. Opdat geen vlees zou roemen voor Hem.*” Hij wil de armsten, de geringst bedeeden in de wereld, de nieten, tot Zijn deel verkiezen, opdat geen vlees zal roemen voor Hem, maar opdat de eer der zaligheid van allen die zalig worden, des Heeren en alleen des Heeren zij.

O, gelukkig en welgelukzalig is de staat en toestand van een zondaar, die van allen veracht wordt, ja, die zichzelf veracht, en daarbij tot Christus kan komen. Wanneer u tot Hem komt, zal de Heere, wanneer u komt, niet vragen, wie uw vader, of uw moeder, of wat uw afkomst was; ook zal Hij niet vragen wat u al die tijd zijt geweest voordat u tot Hem kwam, als u maar tot Hem komt met een bloedend hart wegens de zonde. Laat daarom niemand deze kwestie opwerpen wat zij, die tot Christus zijn gekomen, tevoren waren, want al uw hoererijen en uw menigvuldige zonden en tergingen zijn voor dezulken geen sluitbomen. Al is het, dat Schriftgeleerden en Farizeeën u beschimpen, dat u tot Christus zou komen en door Hem verwelkomd worden; geloof, niettegenstaande hun kwaadwilligheid en boos aardigheid tegen de handelingen van Christus met Zijn armen en ellendigen, dat u welkom bent, aangezien *Hij* u verwelkomt.

Daarop zeide zijn oudste broeder tot zijn vader: *Ik heb nooit uw gebod overtreden.*” In de grondtaal staat: „Ik ging nooit bezijden uw geboden.” Al is dit het woord van een trotse Farizeeër, toch zegt het ons wat soort van gehoorzaamheid, God van ons vereist. De gehoorzaamheid die Hij eist, is, dat wij niet uit de rechte lijn gaan, dat wij niet afwijken ter rechter- noch ter linkerhand.

De lering is duidelijk, en is deze: De wet, die God wil dat wij zullen volgen, om ons daarnaar als naar een richtsnoer en regel te voegen, is zulk een wet, die een strikte en nauwkeurige gehoorzaamheid van ons eist. De apostel zegt: „Ziet dan hoe u voorzichtig wandelt,” dat is: wandelt als dezulken, die nauw letten op al hun hindernissen, en licht hebben om te zien waar zij hun voeten zetten. God wil, dat wij zulk een gehoorzaamheid geven als die, of Hij zal alle gehoorzaamheid, die wij bewijzen, als geen gehoorzaamheid aanmerken.

Ziet op vijf dingen in de wet Gods, en dat zal ons doen weten, dat het waar is.

Ten eerste. De wet van God is een geestelijke wet, en door geen handen, voeten, tong, tanden, en gehoorzaamheid met de uitwendige mens, is God te voldoen, maar Hij moet de gehoorzaamheid van het hart en de inwendige mens hebben. Daarom legt de Heere beslag op onze gedachten. De Heere wil, dat de gedachten Hem onderworpen zijn: (Jer. 4 : 14) „Wast uw hart van boosheid, o Jeruzalem, opdat gij behouden wordt; hoelang zult gij de gedachten der ijdelheid in het binnenste van u laten vernachten?” (Jes. 55 : 7) „De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten; en hij bekere zich tot de Heere, zo zal Hij hem zijner ontfermen; en tot onze God, want Hij vergeeft menigvuldig.” Wanneer onze Zaligmaker de wet uitlegt (Matth. 5 : 22) en het zesde gebod verklaart, verbiedt Hij niet alleen doodslag, maar Hij zegt: Zo wie ten onrechte op zijn broeder toornig is, en tegen zijn broeder zegt: Raka, die is een overtreder van dat gebod.” Hij veroordeelt niet alleen overspel als een zonde en overtreding van het zevende gebod, maar Hij zegt, dat „zo wie ene vrouw aanziet om haar te begeren, die heeft alreeds overspel in zijn hart met haar gedaan.” Het is dus niet de buitenzijde van beschaafdheid en plattelandsheiligheid, welke een mens godsdienstig en heilig maakt in het oog van God, maar heiligheid des harten.

Ten tweede. Ziet ook op de algemeenheid van Gods geboden, en die zal ons vertellen, dat Hij zulke gehoorzaamheid eist: (Ps. 119 : 6) „Dan zou ik niet beschaamd worden, wanneer ik merken zou op al Uw geboden.” Dit geeft te kennen, dat schaamte over die mens komt, die zich aanmatigt, dat hij enige van Gods geboden houdt, en toch enige andere voorbedacht overtreedt. Geen dronkaard en toch een hoereerder, schande zal zo iemand overkomen. Geen bedrieger en toch kan niemand op zijn woord vertrouwen; beschaamd zal zo iemand worden. Dat is de lof, die aan Zacharias en Elizabeth wordt gegeven, dat zij wandelden in al de geboden en rechten des Heeren onberispelijk.

Ten derde. Ziet u naar de algemeenheid van de tijd, dan eist God zulke gehoorzaamheid van ons: (Ps. 106: 3) „Welgelukzalig zijn zij, die het recht onderhouden, die te aller tijd gerechtigheid doen.” Er zijn er genoeg, die het gebod des Heeren willen houden, zolang het kruis op hen, of op hun huis, of op hun kinderen ligt; maar die tekst zegt: „Welgelukzalig is hij, die *ten allen tijde* gerechtigheid doet.”

Ten vierde. In de gehoorzaamheid aan Gods geboden moeten wij letten op al de omstandigheden van onze handelingen, op het eind waartoe, op de wijze hoe, en op de grond en het beginsel waaruit zij voortkomen. Zo heeft de gelovige op zijn oogmerken te zien, wat hij zich voorstelt wanneer hij komt om Gods Woord te horen. Als iemand ter kerk gaat om het Woord te horen, om daar zijn goede naam te bewaren, omdat het een schande voor hem zou zijn, op wie gelet wordt, die een plaats bekleedt en geacht is, als zijn plaats in de kerk leeg zou zijn, of om enig ander bijoogmerk, dan gehoorzaamt u God niet op een rechte en aangename wijze. Maar als u kunt zeggen, dat u wat u doet in gehoorzaamheid aan Zijn

geboden doet, daartoe, opdat het u nader tot God mag brengen, en dat u diep in Zijn liefde mag wortelen, dan is dat een rechte gehoorzaamheid.

Ten vijfde. In onze gehoorzaamheid aan Gods geboden moet niemand de gehoorzaamheid van anderen tot zijn patroon en regel stellen. Al bent u even heilig als die man, toch kan het zijn, als u niet heiliger zijt dan hij, dat u en hij beiden naar de hel gaat, evenals de Schriftgeleerden en Farizeeën, die beiden anderen navolgden. Maakte dat hen heilig? Nee, Christus zegt: „Tenzij uw gerechtigheid overvloediger zij als der Schriftgeleerden en der Farizeeën, zult gij in het koninkrijk der hemelen geenszins ingaan. Het is een opmerkelijke plaats, wat wij lezen in 2 Kon. 4 : 3, waar koning Amazia berispt wordt, dat hij niet deed wat recht was, zoals zijn vader David het deed. Kan niet iemand een goed mens zijn, al is hij niet zo heilig als David was? Wie kan die hoogte bereiken? Ja, ik erken, dat iemand een goed mens kan zijn en toch hem niet kan evenaren. Doch dit kan ons leren, dat wij niemand tot voorbeeld kunnen stellen in ons gehoorzamen van de geboden des Heeren. Doch wij moeten ons tot voorbeeld stellen wat Christus van Zijn Kerk zegt: (Hoogl. 4: 7) „Geheel zijt gij schoon, Mijn vriendin, en daar is geen gebrek aan u.” U moet met alle middelen trachten uzelf onbesmet te bewaren van de wereld.

Het nuttig gebruik van hetgeen waarover wij gesproken hebben, is tot bestraffing van hen, die de Godzaligheid bespotten, en spotten met hen, die, zoals de Schrift zegt, de eed vrezen en consciëntie maken van wat zij denken en spreken, alsof dat een onnodige nauwgezetheid is. Maar de weg naar de hemel is een enge en nauwe weg. Helaas, de wereld weet het niet. Zij spotten met hen, die in alles nauwgezet en precies van wandel zijn. Helaas! Dit is juist de zonde, die in ons land in zwang is, dat allen, die zo wandelen, dat zij zich in alles aangenaam maken bij God, die nieuwe naam van *Puriteinen en Fijnen* wordt gegeven. Ik geloof, dat er niet vele plaatsen zijn waar het Evangelie is, waar deze zonde zulke vorderingen heeft gemaakt als onder ons, niettegenstaande wij meer licht hebben ontvangen dan anderen; daarom moet ook ons oordeel zwaarder zijn, want over ons is dat wee uitgesproken door de Heere, tegen hen, die het kwade goed en het goede kwaad noemen.

Nu nog slechts een enkel woord over twee dingen in deze gelijkenis om dan daarmede te sluiten.

Ten eerste: Dat, hoewel de verloren zoon wanneer hij thuis komt door zijn vader hoog vereerd en vriendelijk behandeld wordt, de oudste zoon nochtans in het huis waar hij is niet wil ingaan, maar zowel op zijn vader als op zijn broeder toornig is, en zich tegen beiden verzet.

Ten tweede: Wat heeft hij op zijn broeder en zijn vader aan te merken? „*Als deze uw zoon gekomen is, die uw goed met hoeren doorgebracht heeft, zo hebt u hem het gemeste kalf geslacht.*” Niets dan alleen dit, dat hij niet kan verdragen, dat God goed voor hem is. Hieruit kunnen wij leren:

Dat wanneer een zondaar tot Christus komt hij dan de haat en nijd van de wereld zal opwekken. Wat heeft deze jongere broeder hem misdaan waarom hij op hem vertoornd is? In het minst niets. Hij is alleen toornig omdat hij tot Christus is gekomen. En wat is de grond van de haat, die tussen de volgelingen van Christus en de rest der wereld bestaat? Er is geen andere reden waarom zij op hen vertoornd zijn, dan dat zij tot Christus zijn wedergekeerd, en daarom kan de wereld hen niet liefhebben. Dat moet waar zijn wat Christus zegt en in Zijn Testament optekent; „Indien gij van de wereld waart, zo zou de wereld het hare liefhebben; doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar Ik u uit de wereld heb uitverkoren, daarom haat u de wereld.” De wereld zal in boosheid tegen u gekant zijn, en dat de wereld het op u toelegt is alleen omdat gij Mijn discipelen zijt. Het zaad der vrouw en het zaad der slang kunnen niet samengaan maar er moet vijandschap tussen hen zijn. Hoe komt het, dat er geen vrede kan

zijn tussen de Rooms en hen die de bisschoppelijke kerkregering aanhangen, en hen, die zich in een verbond aan God hebben verbonden? Het is omdat wij niet één weg bewandelen. De Heere heeft gezegd, dat zij ons met hun hoornen zullen stoten. Laat daarom niemand, die tot Christus komt, verwachten, dat hij altijd voor de wind zal zeilen en altijd op een zacht bed zal liggen, van die tijd af, dat ge u tot Christus hebt begeven. Nee, de lieden der wereld, die niet met u meegaan, zullen u hard behandelen, en u zult gedwongen worden met de Profeet Jeremia te zeggen: (kap. 15 : 10) „Wee mij, mijn moeder, dat gij mij gebaard hebt, een man van twist en een man van krakeel den gansen lande! Ik heb hun niet op woeker gegeven, ook hebben zij mij niet op woeker gegeven; nochtans vloekt mij een ieder van hen.” En de reden van al hun nijd is, dat het Woord van God zijn verlustiging is. Dat zal genoeg zijn voor de wereld om zich tegen u te kanten. Zoekt God en u zult de wereld tegen u hebben. Ja, uw vader en uw moeder en de vrouw, die in uw schoot ligt zullen uw vijanden zijn indien u God zoekt, en zij niet met u die weg bewandelen. Daarom moeten wij vastbesloten zijn de vijandschap der wereld te verduren. Indien wij de gunst van God willen hebben en tot Christus komen, moeten wij er op rekenen, dat de wereld ons zal slaan met de gesel der tong.

Wat heeft hij dan aan te merken? „*Als deze uw zoon gekomen is, die uw goed met hoeren doorgebracht heeft, zo hebt u hem het gemeste kalf geslacht.*”

De Farizeeër ziet de kinderen Gods met een boos oog aan, omdat God hun een goed hart toedraagt. De natuurlijke mens is gewoon de zonde van zijn naaste te bepraten. Het is hem eigen tot zijn naaste te zeggen: (Jes. 65 : 5) „Houd u tot uzelf en naak tot mij niet, want ik ben heiliger dan gij.” Een ziel, die waarlijk geheiligd is, zal er van walgen in de consciëntie van zijn naaste te wroeten, om te mogen zien wat daarin is. Nee, hij ziet zoveel gebreken in zichzelf, dat hij de gebreken van een ander niet zo opmerkt. Hij zal met de apostel zeggen: „Ik ben de voornaamste der zondaren.” De verloren zoon spreekt geen kwaad van zijn broeder, maar die heeft wél veel tegen hem in te brengen.

De laatste bijzonderheid, die wij opmerken, is, dat de Heere het voor de verloren zoon opneemt. „Men behoorde dan vrolijk en blijde te zijn,” zegt Hij. Dit onderwijst ons, dat God voor een poosje zachtken wil handelen met een geveinsde, want u ziet, dat de Heere hem niet berispt over ruwe behandeling. Jammerlijk is de toestand van die mens, onder wiens hoofd God een peluw legt, om hem in zijn gerustheid te laten slapen, en die de Heere niet wakker maakt, doch tot wie Hij zegt: (Hoséa 4 : 17) „Efraïm is vergezeld met de afgoden, laat hem varen.”

Ten laatste: Dat de Heere de verdediging van de verloren zoon op Zich neemt: „*Men behoorde dan vrolijk en blijde te zijn.*” Leert ons dit: Komt tot Christus, Die, al zou de hele wereld kwaad van hen spreken, hen nochtans verdedigt en het voor hen opneemt. Toen die arme vrouw de zelf op de voeten van Christus uitgoot en de discipelen begonnen te murmureren, zeggende: „Waartoe dit verlies? Want deze zelf had kunnen duur verkocht en de penningen den armen gegeven worden,” nam Christus het voor haar op en zeide: „Waarom doet u deze vrouw moeite aan? want zij heeft een goed werk aan Mij gewrocht; zij heeft het gedaan tot ene voorbereiding van Mijne begrafenis. Alwaar dit Evangelie gepredikt zal worden in de gehele wereld, daar zal ook tot hare gedachtenis gesproken worden van hetgeen zij gedaan heeft.” Toen Ananias geboden werd: Ga heen, en spreekt tot Paulus,” zei Ananias: „Heere, deze man heeft Uw heiligen te Jeruzalem veel kwaad gedaan, en heeft hier macht om te binden allen, die Uwe Naam aanroepen.” Doch Christus zegt: „Ga heen, want deze is Mij een uitverkoren vat, om Mijn Naam te dragen voor de heidenen, en de koningen, en de kinderen Israëls.”

O, wat is dat liefelijk, dat gij, al zou de hele wereld het verbieden, nochtans als u wilt, tot Christus mag komen, en dat Hij het voor u zal opnemen. Laat ze noemen wat zij willen, al is het nog zo lelijk; Hij zal hen *Zijn liefste, Zijn duive, Zijn volmaakte*, noemen. Gelukkig is

die ziel, wier lof Christus zingt en die door Hem geprezen wordt. Dat is beter, dan dat de hele wereld u prijst. Wat doet het er toe wat de mensen van u zeggen als God u prijst. Wat kan het schelen al spreken alle boze mensen kwaad van u als de Heere goed van u spreekt, want wat Hij zegt zal de hele wereld niet vernietigen. Zoekt van de Heere geprezen en goedgekeurd te worden, dan hindert het niet wat de mensen van u zeggen.

De Heere lere ons dat te doen om Zijns Naams wille. Deze Heere, en onze Heere, Zijn Vader, en onze Vader, en de Heilige Geest, zij alle lof en heerlijkheid tot in alle eeuwigheid. Amen.